

Diari de Girona

135
anys
1889-2024

Felicidades a Diari de Girona por sus 135 años de historia

En Aena trabajamos cada día para que nuestros aeropuertos sean mucho más que lugares de paso y para ofrecerte los mejores servicios.

SUMARI

4 a 24	Opinió Les felicitacions pels 135 anys de Diari de Girona.
26	L'origen Què va explicar el primer número el 28 de setembre de 1889.
28 a 49	135 anys d'històries Les notícies més rellevants des del setembre de 1889 fins al novembre de 2024, passant per tots els fets rellevant succeïts a les comarques de Girona, però també fora de l'àmbit territorial. «De la fil·loxera a la Dana».
50	Els lectors Les persones que llegeixen cada dia Diari de Girona.
51 a 82	El dia a dia del Diari Opinió Local Digital Esports Cultura Contracorrent Panorama/Tancament Dominical Especials Producció Administració Publicitat Fotografia

© DIARI DE GIRONA, SA. GIRONA
Gerent: Maneu Fernández
Cap d'àrea d'Administració: Pere Espígol
Direcció comercial: Anna López
Directora de desenvolupament de negoci: Anna Salamaña

REDACCIÓ DEL DIARI DE GIRONA
Director: Josep Callol i Duran
Subdirector: Oriol Puig i Tomàs
(Informació local i Edició Digital)
Caps de redacció:
Alfons Petit (Opinió i Dominical)
i Jordi Roura (Esports i Cultura)
Seccions:
Laura Fanals (Política)
i David Céspedes (Suplements especials)
Cap de sistemes: Pilar Roca

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT
Passeig General Mendoza, 2. 17002 Girona
Telèfon 972 202 066
Fax de redacció: 972 202 005
Fax de publicitat: 972 212 587
www.diaridegirona.cat
diaridegirona@ddg.cat
Delegació de l'Alt Empordà
Av. Salvador Dalí, 79. 17600 Figueres
Telèfon: 972 509 909
Fax: 972 509 369
altemporda@ddg.cat
Club Diari de Girona
De dilluns a dijous, de 9 a 14 h. i de 17 a 19 h.
Divendres i vigílies, de 9.00 a 14.00 h.
subscripcions@ddg.cat

Segueix-nos a:
Facebook: diaridegirona.cat
Instagram: @diaridegirona.cat
X: @DiarideGirona
Linkedin: diari-de-girona

Especial 135è aniversari

GRANS HISTÒRIES AMAGADES EN PETITS ESDEVENIMENTS

JOSEP CALLOL DURAN
Director de Diari de Girona

Una de les grandiositats del periodisme és descobrir una gran història darrere d'un petit esdeveniment. Així és com neixen les notícies que interessen al lector i que poden arribar a influir i condicionar la societat. En realitat tothom fa de periodista quan explica a algú altre alguna cosa que ha passat i que aquest altre ho desconeix. La diferència és que nosaltres, els que formem part de **Diari de Girona**, hem convertit el fet d'explicar històries en el nostre ofici. I no em refereixo només als periodistes en si, sinó a tots els treballadors d'un mitjà, en aquest cas un diari. Quan una persona dels departaments d'Administració o Publicitat atén una trucada que l'informa d'al-

guna cosa que ha passat i automàticament se li dispara una alarma en l'interior i pensa que allà hi ha una notícia, està exercint el periodisme. Sovint, sense aquestes primeres trucades, sense aquest primer olfacte, sense aquesta primera comunicació, no hi ha notícia. O, millor dit, aquella notícia no s'arriba a conèixer mai. Aquest és el gran servei que fa un mitjà de comunicació a la societat del seu territori; donar a conèixer fets que difícilment mai s'arribarien a saber i quan aquests fets es fan públics, cada lector és lliure d'interpretar-los com millor cregui. Aquesta és la idea amb la qual va néixer el *Diario de Gerona de Avisos y Noticias* el 1889 i és la mateixa que ens regeix cada dia als treballadors de l'actual **Diari de Girona**.

135 ANYS DE VINCLE IRROMPIBLE AMB GIRONA I LES SEVES COMARQUES

JAVIER MOLL

President de Prens Ibérica

Diari de Girona, el diari degà de la premsa gironina, esculpeix la seva personalitat amb un cisell forjat als llaços històrics que la capçalera ha establert des del segle XIX amb les successives generacions de ciutadans a qui dirigeix la seva tasca informativa.

L'actual **Diari de Girona** va recuperar el 1986 el nom d'aquesta capçalera centenària fundada el 28 de setembre del 1889, el mateix any que es va llançar *The Wall Street Journal* a Nova York, es va inaugurar la Torre Eiffel a París i va néixer Charles Chaplin a Londres.

El seu fundador va ser Rafael Masó Pagés, impressor, polític i procurador dels tribunals, que va dirigir el diari fins a la seva mort el 1915, any en què el va succeir el seu fill Santiago. **Diari de Girona** va ser al primer terç del segle XX un dels diaris més influents de la ciutat i de la província en una conjuntura de canvis importants. Va ser un temps de consolidació del catalanisme en què van irrompre moviments culturals de gran importància com la Renaixença, el Modernisme o el Noucentisme, que van impregnar de forma decisiva el cabal intel·lectual de l'època.

Diari de Girona va passar a publicar-se íntegrament en català el 1932, poc després de la proclamació de la Segona República, i es va deixar d'editar l'endemà de l'inici de la Guerra Civil.

Just mig segle després es va recuperar la històrica capçalera. Va ser el 1986

quan un grup d'empresaris gironins que havia adquirit dos anys abans *Los Sitios*, un diari nascut durant el franquisme i que havia format part dels Mitjans de Comunicació Social de l'Estat, va canviar el nom pel de **Diari de Girona**.

En les darreres tres dècades, el nostre diari s'ha convertit en un mitjà informatiu de referència a l'àrea d'influència de Girona

I deu anys després, el 1996, el diari es va incorporar a Prens Ibérica iniciant un profund període de transformació i creixement en tots els àmbits. La capçalera va recuperar l'estabilitat financera que havia perdut, va ampliar la plantilla de professionals, va incorporar els recursos necessaris per reforçar la vocació de diari comarcal al servei dels gironins i va tornar al cor de Girona amb l'adquisició d'unes magnífiques instal·lacions al Passeig General Mendoza, molt a prop de la plaça de Catalunya.

Prens Ibérica, just després d'adquirir la propietat, va invertir en la renovació dels equips informàtics, substituint els vells Atex pels nous Mac a les oficines del diari. El 1999 **Diari de Girona** es va convertir en el primer diari de la província a comptar amb una versió digital i cinc anys després, el 2004, va viure un important redisseny que va aportar a la capçalera un aire de modernitat i als seus lectors més llegibilitat.

En les darreres tres dècades, el nostre diari s'ha convertit en un mitjà informatiu de referència a l'àrea d'influència de Girona. Més enllà del que passa a la capital i la seva comarca, Gironès, el diari presta atenció a les comarques interiors (Cerdanya, Ripollès, Garrotxa i Pla de l'Estany) i les que conformen la Costa Brava, una regió extraordinàriament turística (Alt i Baix Empordà i Selva).

El periodisme hiperlocal és una de les grans dades de personalitat de Prens

Ibérica. El nostre grup compta amb una extensa xarxa de mitjans -27 diaris i més de setanta Cròniques locals- que posseeix una notable capillaritat territorial i que concedeix avantatge als nostres professionals en la carrera per informar comarca a comarca, localitat a localitat, barri a barri.

No és veritat que la immediatesa i el fàcil accés a qualsevol notícia que es produeix a qualsevol racó del món hagi restat gens ni mica l'interès del lector pel que passa al seu entorn més proper, als llocs on vivim, on passem i on portem als nostres fills o nets a l'escola.

Així ho demostra el fet que la premsa local hagi resistit millor que un altre tipus de premsa els anys de crisi. La digitalització i la globalització de les notícies enderroca fronteres, però propicia també un fenomen que, lluny de devaluar, revitalitza aquest fenomen sociològic i periodístic que anomenem hiperlocalisme.

Diari de Girona, exponent d'aquest periodisme, es caracteritza per la independència informativa, el rigor en el tractament dels continguts i la visió crítica cap al poder que l'ha portat a publicar, al llarg de la seva història, desenes d'exclusives sobre casos de corrupció. Entre elles, el finançament il·legal d'Unió Democràtica o la trama empresarial de la família Pujol Ferrusola i els seus contractes amb l'Administració.

La celebració d'aquest 135è aniversari representa un estímul per als professionals de **Diari de Girona** que, amb motiu de l'efemèride, renoven el compromís amb els lectors a través d'un periodisme lliure.

L'equilibri
perfecte

Gaudir i
protegir

A la natura, els actes
incívics no hi caben.

Descobreix l'equilibri entre gaudir i protegir a
espaisnaturals.cat

Generalitat
de Catalunya

Avancem en la sostenibilitat

A Agbar, cuidem l'aigua i el medi ambient per contribuir al desenvolupament sostenible del planeta i assegurar l'aprovisionament d'aigua a tota la població. Impulsem la resiliència dels municipis amb una gestió del cicle integral de l'aigua basada en l'economia circular, on la innovació i les aliances convergeixen per al progrés i el benestar de les persones i dels territoris.

Gestionem els recursos hídrics **de forma eficient** per garantir la seva disponibilitat.

Reduïm les emissions de gasos d'efecte hivernacle derivades del nostre consum elèctric.

Consolidem la flota sostenible amb **vehicles elèctrics i híbrids** endollables.

Generem energia verda a partir de la valorització del biogàs i de les instal·lacions fotovoltaïques.

Donem una segona vida a l'aigua: regenerem l'aigua per a nous usos.

Apostem per la **transformació digital dels serveis** del cicle integral de l'aigua per millorar l'eficiència i la resiliència.

Garantim el subministrament d'aigua a tothom sense deixar ningú enrere.

135 ANYS D'UNA MANERA D'EXPLICAR LA CIUTAT

LLUC SALELLAS VILAR
Alcalde de Girona

El 135è aniversari del **Diari de Girona** és una fita significativa en la història de la nostra ciutat. La publicació on avui escric, amb els seus diversos noms i formes, ha estat testimoni directe dels esdeveniments més rellevants de Girona i, tot explicant-los, ha contribuït a construir la seva identitat. Amb aquesta efemèride ben viva és un bon moment per reflexionar sobre el llegat i la importància del **Diari de Girona** en el dia a dia de la ciutat i els seus veïns i en el futur que li espera.

L'any 2008 l'enyorat cronista de la ciutat Enric Mirambell, descrivia així les mutacions de la nostra ciutat des de la fundació del **Diari**: «En el període d'un segle i escaig que ha transcorregut, la ciutat ha crescut, s'ha transformat, ha incorporat municipis veïns, ha multiplicat per sis el seu cens de població. En definitiva la plaça forta que aleshores era, s'ha convertit en una ciutat moderna, oberta i en constant actualització i expansió». Girona s'ha fet gran i amb ella ho ha fet el **Diari**.

Perquè 135 anys d'història sempre donen per molt. Del *Diario de Gerona de Avisos y Noticias* fundat el 1889 i imprès als baixos de la Casa Masó al **Diari de Girona** d'avui hem passat per etapes ben diverses. Del 1932 al 1936 la publicació va passar a ser feta en català, un fet que vindria estroncat per la Guerra Civil i l'arribada de la repressió Franquista. Després vindrien les dècades de *Los Sitios*, etapa prèvia a l'actual, on es recuperaria el nom original. Anades i vingudes

d'acord amb els signes del temps i dels canvis polítics.

Al llarg d'aquests anys cada pàgina publicada ha reflectit no només les notícies, sinó també les emocions, les esperances i les aspiracions de la ciutadania gironina. Hi hem pogut llegir sobre grans fites, moments de joia, així

com sobre moments difícils que ens han posat a prova. El **Diari** ha estat al costat de la ciutat, documentant la vida a Girona, des de les festes populars fins a les decisions polítiques que han marcat el curs del nostre present.

Paral·lelament una de les característiques més destacades del **Diari de Girona** ha estat la seva capacitat per crear opinió. Des de la seva fundació ha estat un espai de diàleg i debat, un lloc on moltes veus de la ciutat han pogut dir-hi la seva. A través de les seves pàgines, s'han visibilitzat les preocupacions i les inquietuds dels ciutadans, i s'ha donat cabuda a iniciatives locals que mereixien ser conegudes. Parlar d'allò que és més proper als veïns i veïnes ha estat una de les claus de la longevitat del projecte periodístic.

Un fet que no és menor i que m'agradaria posar en valor és el compromís del **Diari de Girona** d'un temps ençà per la llengua catalana. L'aposta per fer un diari local íntegrament en català va ser un gest cabdal en un moment on la normalització lingüística necessitava tot el múscul mediàtic que fos possible. I aquesta necessitat hi continua essent. En temps de minorització lingüística és important que els mitjans locals segueixin defensant que l'actualitat s'ha d'explicar amb la llengua pròpia de la ciutat i del país.

Finalment, com a periodista voldria destacar un repte que cal encarar amb valentia i que de ben segur que no sobtarà a ningú que fullegi avui el **Diari**. La

premsa -tota- necessita un relleu generacional de lectors i per assolir-lo és imprescindible adaptar els mitjans i missatges als lectors més joves. El **Diari** fa anys que ha entomat el repte de fer

el salt digital, ara falta que aquesta aposta solidifiqui i tingui recorregut amb els nous formats que no paren de fer el salt a les nostres pantalles. En temps de fake news i de desinformació calen mitjans rigorosos i respectuosos amb la veritat. D'això també va el futur.

La nostra ciutat continua evolucionant i creixent, i el **Diari de Girona** ha de seguir sent un actor clau en aquesta transformació. Amb cada notícia que publica, amb cada article d'opinió, amb cada reportatge, té l'oportunitat de contribuir a la construcció d'una Girona més justa. Per això és imprescindible que des de les pàgines del **Diari** s'encarin els reptes que tenim avui sobre la taula amb tota la complexitat que mereixen.

Per acabar aprofito per enviar un missatge d'agraïment a tota la gent que ha fet possible el **Diari de Girona** en els seus 135 anys d'història. El seu treball incansable, la seva passió i el seu compromís amb el periodisme han estat fonamentals per mantenir viva la flama de la informació a la nostra ciutat. Són milers les persones que han passat per les files del **Diari** i és de rebut fer-los-hi un reconeixement per la feina feta, del primer a l'últim.

Així doncs, vull felicitar el **Diari de Girona** pel seu 135è aniversari. Que aquests anys d'història serveixin d'inspiració per continuar treballant amb dedicació, i que el futur porti noves aventures. Que l'hemeroteca segueixi creixent!

Felicitats i endavant!

La nostra ciutat continua evolucionant i creixent, i el 'Diari de Girona' ha de seguir sent un actor clau en aquesta transformació

endesa

Tria un demà millor.

Avancem cap a un model energètic sense emissions i respectuós amb el planeta. Donem suport a l'economia local i impulsem una transició energètica justa perquè tu puguis triar un futur millor i més sostenible.

Visita endesa.com

OPEN POWER
FOR A BRIGHTER FUTURE.

DIARI DE GIRONA, UNA VOCACIÓ INDISCUTIBLE DE SERVEI

MIQUEL NOGUER I PLANAS
President de la Diputació de Girona

El *Diario de Gerona* va néixer fa 135 anys amb la voluntat decidida de donar informació als ciutadans de Girona i de les seves comarques, i ho va fer d'acord a uns principis fundacionals que el presentaven en aquells moments, el 1889, com un periòdic modern que volia informar sobre les coses del seu temps i que passaven a prop de casa. Els temps han canviat molt; hem passat per èpoques fosques en què el diari va haver de canviar de nom, però l'actual **Diari de Girona** continua fidel a aquells primers objectius: explicar allò que passa a Girona i les seves comarques, sense oblidar-se de donar una visió del país i del món. I sobretot explicar, analitzar i interpretar per què està passant tot això en un món que canvia a una velocitat que seria insospitada per als fundadors d'aquest diari. És evident que Rafael Masó i Pagés, el fundador i primer director, provenia d'una família que sempre havia estat propera al món de la informació i de la política. Aquell diari que va editar estava arrelat a la realitat catalana i defensava una proposta propera a l'Església i al món conservador, que va evolucionar quan després de la seva mort el va substituir el seu fill Santiago, el qual el va portar a defensar una línia editorial propera als postulats de la Lliga Regionalista de Francesc Cambó, fins que es va deixar de publicar coincidint amb l'aixecament militar del divuit de juliol de 1936.

Recuperada la capçalera el 1984 per un grup d'empresaris gironins, **Diari de Girona** es va consolidar com un diari influent que explicava els canvis notoris

d'una ciutat i unes comarques que evolucionaven cap als temps actuals, i es va asentar definitivament quan Prensa Ibérica el va adquirir i li va donar l'estabilitat que l'ha portat als moments actuals. Si en les primeres dècades el diari va ser influent i va explicar els canvis de la socie-

tat noucentista, l'exaltació del moviment catalanista, l'arribada del modernisme i la modernització del país amb la renaixença, després de la dictadura, durant la transició política i la consolidació de la democràcia, el diari va ser cabdal per explicar el desenvolupament de les polítiques marcades per la Generalitat, sempre des d'un punt de vista crític i periodístic, que l'han portat a ser una de les capçaleres més antigues i respectades de casa nostra.

En els darrers anys, el periodisme i la comunicació han avançat com mai amb la consolidació del món digital i l'aparició de noves eines de distribució de la informació. **Diari de Girona** manté la seva aposta pel diari en paper, però va ser, com el seu grup, capdavanter a l'hora d'interessar-se per les noves tecnologies, per oferir als seus lectors una informació fiable i sòlida mitjançant el diari digital i les possibilitats del que vam anomenar en el seu moment noves tecnologies. Hem viscut una revolució tecnològica, i **Diari de Girona** ha sabut interpretar aquest fet no com una amenaça sinó com una oportunitat, i s'ha consolidat com un dels rotatius líders en la utilització de les tecnologies. Ho ha fet amb un equip de professionals seriosos, que coneixen les nostres comarques i les noves realitats i que mitjançant un esperit crític expliquen totes les transformacions que estem vivint. **Diari de Girona** ha sabut interpretar que en un món global la informació local és més important que mai i cal tractar-la

amb el màxim rigor possible, d'acord amb els principis que han marcat sempre la capçalera.

Diari de Girona continua essent necessari per entendre la nostra realitat del dia a dia des de la perspectiva econòmica, política, social, cultural i esportiva, i s'ha convertit en un referent digital perquè va creure en la tecnologia i va apostar per aquesta nova forma de comunicació. I en les seves dues realitats, suport paper i entorn digital, continua essent un portaveu de les necessitats de les nostres comarques i dels seus ciutadans. Amb rigor i amb sentit crític. Amb estima, però sempre amb exigència. La realitat que ens toca viure ha canviat i molt, no només en relació amb les primeres dècades del diari, sinó també amb les darreres, i el diari sempre ha estat un portaveu del sentiment de la gent de les comarques gironines.

Per tant, en aquest 135è aniversari del naixement del **Diari de Girona**, haig de felicitar tots els seus treballadors i col·laboradors, perquè amb la seva feina l'han portat fins a la situació actual i en cada moment li han donat l'impuls necessari per continuar endavant en aquest món canviant del periodisme i de la comunicació. Aquell vell *Diario de Gerona* del 1889 volia servir els seus lectors oferint-los els «avisos y noticias» de què parlava la seva capçalera. Cent trenta-cinc anys després, l'actual **Diari de Girona** continua mantenint viva la voluntat de donar servei a una ciutat i unes comarques a les quals s'adreça des del seu naixement. Durant aquest segle llarg, ha hagut de sobreviure a canvis complexos i dramàtics, però sempre que ha sortit al carrer ho ha fet amb una vocació indiscutible de servei. Que sigui així per molts anys!

En paper i digital, continua essent un portaveu de les necessitats de les nostres comarques i dels seus ciutadans

***FELICITATS
DIARI DE GIRONA
PER COMPLIR 135 ANYS.***

**JA SÓN 135 ANYS
COMPLINT AMB EL
COMPROMÍS AMB
ELS VOSTRES
LECTORS.**

UN DIARI PROPI

PERE PARRAMON

Professor, historiador i crític d'art, escriptor,
subdelegat del Govern de l'Estat a Girona

El 28 de setembre de 1889 naixia la capçalera **Diari de Girona** —en aquell primer moment, *Diario de Gerona de Avisos y Noticias*. Amarada dels valors del seu fundador, Rafael Masó i Pagès, en la publicació brillaven el catalanisme de la Renaixença, el compromís cívic noucentista i el cosmopolitisme modernista, tot plegat conjugat des del convenciment que res del que és universal no té sentit si no s'entén des del que és a tocar, és a dir, local. Al número 1, després del santoral i les indicacions meteorològiques, es presentaven les seves línies programàtiques, que començaven com segueix —encara en castellà, perquè el català s'hi aniria afegint més endavant—: «*Venimos al estadio de la prensa con el firmísimo, cuanto levantado propósito de dedicar todos los esfuerzos de nuestra voluntad a la defensa y mejoramiento de los intereses generales del país*». Resseguint el mateix fil de vocació de servei fonamentat en la idea que només des del més pròxim es pot incidir en el més ampli, no és estrany que poc més d'un segle després, el 18 d'octubre de 1999, fos el primer diari de la demarcació que comptava amb versió digital. «El Diari de Girona digital inclou 90 notícies diàries», resava el titular de la notícia que, el 26 d'octubre, deixava testimoni de la presentació de l'edició digital que havia tingut lloc al Palau de Fires el dia anterior. Gairebé un centenar de notícies en aquell moment, moltes de les quals paraven esment en la immediatesa de casa nostra, defensada a la capçalera mitjançant la unió entre la preposició «de» —aquí expressant la relació de pertinença— i el nom propi «Girona».

Avui, en la tardor de l'any 2024, la meua quotidianitat, com la de tants gironins i gironines, continua anant de bracet amb el **Diari de Girona**. Primer, a casa, cada matí repasso la selecció de titulars que m'arriben per correu electrònic; després, al des-

Avui la meua quotidianitat, com la de tants gironins i gironines, continua anant de bracet amb el 'Diari de Girona'

patx, llegeixo l'edició en paper —que en són, de familiars i com s'entrellacen a les litúrgies diàries, el cruït de les seves pàgines en girar, la textura del paper entre els dits i l'olor penetrant de la tinta. Ple de vegades, amb les persones que treballo i col·laboro, quan volem posar l'accent sobre un tema o un esdeveniment, el primer que fem és enviar-nos l'enllaç corresponent a l'article del **Diari de Girona** que en parla. En alguna ocasió jo mateix hi he escrit, compartint la meua perspectiva sobre alguna o altra qüestió d'interès per a la ciutat i els seus voltants. I, és clar, quan correspon, també hi aparec com a gironí relacionat amb ocupacions culturals, polítiques i institucionals. En poques paraules, per a mi, el **Diari de Girona** és «casa».

Aquesta casa que té a veure amb la seva predisposició i respecte pel que és local. Allò «local», recordem, és el que fa referència a un lloc determinat, especialment si es tracta d'una població o un territori relativament petits i prou delimitats. Per això, de vegades, un cert esnobisme —curt de mires, no cal dir-ho, malgrat les ínfulas alimentades per filies llunyanes, intel·lectualitats exòtiques i pronúncies refistolades— ha tendit a fer de menys el que se circumscriu a l'entorn. I, davant de l'error, també hi ha qui ha donat cops de puny sobre la taula: per exemple, Josep Pla, citat per Narcís-Jordi Aragó a l'article «El món sencer a partir del localisme» (*Revista de Girona*, núm. 119, 1986), es pro-

clamava localista, tot sentenciant amb el seu fibló característic, que «les coses universals són vagues, inconcretas, inconscients, pures col·lonades». De fet, el que és local i el que és universal s'acaben abraçant, perquè, no hi ha cap «micro-» que no formi part d'un «macro-», ni, en conseqüència, un «macro-» que no sigui la suma de molts «micro-». De la mateixa manera que les concrecions identitàries d'un indret determinat són manifestacions diverses d'una globalitat, les generalitats esdevenen síntesis i fonaments que es donen arreu, per bé que les formes amb què s'emboïllen puguin resultar ben diferents. Dit d'altra manera, si gratem, segur que les preocupacions més bàsiques d'un gironí no estan tan allunyades de les d'un habitant de les illes Chatham, posem per cas —si calculem els nostres antípodes, anem a raure a un punt de l'Oceà Pacífic del qual aquest arxipèlag de Nova Zelanda resulta la terra emergida habitada més propera. Ara bé, a nosaltres ens interessin les notícies relacionades amb els nostres veïns, barris, paisatges, història i tradicions, perquè amb totes aquestes especificitats som els individus que som i bastim la comunitat que bastim, per bé que siguem persones com les de qualsevol racó de món. Així, no és pas poca cosa, que el **Diari de Girona**, amb el seu compromís amb el fet local, esdevingui una cambra més de casa nostra. Una de pròpia, que diria Virginia Woolf; una de pròpia, que diria Aurora Bertrana.

Millor Banc a Espanya

CaixaBank, elegit per *Euromoney* com a:

- Millor Banc a Espanya
- Millor Banc Digital a Espanya
- Millor Banc en ESG a Espanya

Continuem innovant amb la finalitat d'estar cada dia més **a prop de les persones per a tot allò que importa** i, d'aquesta manera, contribuir a un futur més sostenible per a tothom.

Gràcies als clients i als empleats per fer-ho possible.

CaixaBank

Tu i jo. Nosaltres.

HISTÒRIES DE CONTINUÏTAT

QUIM SALVI

Rector de la Universitat de Girona

La Universitat de Girona és avui una institució robusta, amb una estructura moderna, amb plans de futur, amb una posició consolidada en docència i recerca a nivell internacional (34 investigadors de la UdG han estat inclosos entre els més influents, a nivell mundial), i un pol d'atracció acadèmica i intel·lectual, alhora que un motor de progrés per a la societat gironina i pel país.

La Universitat de Girona té entitat pròpia des de 1991, fruit d'una voluntat política que va atorgar carta de naturalesa a les universitats que aleshores es van anomenar perifèriques. En un moment d'expansió dels estudis i del nombre de titulacions i de la demanda universitària, i amb l'afany d'aprofitar la capacitat inversora d'aleshores, es van crear, al començament dels anys 90 del segle XX, quatre universitats pràcticament alhora, una de les quals sense antecedents històrics. Dic això perquè les altres tres sí que en tenien.

Centrem-nos en Girona. Neix el 1991, sí, però prové de dues línies confluents que justificaven aquell pas endavant. Per un costat, la persistent lluita dels nuclis universitaris que, des de finals dels anys 60, malden per aconseguir un estatus d'autonomia amb la capacitat de dirigir les pròpies polítiques acadèmiques i de recerca. Parlo, és clar, de l'Estudi General i de l'Escola Universitària d'Enginyeria Tècnica, que són els dos grans pilars, lligats respectivament a la UAB i a la UPC, que hauran de permetre aixecar l'edifici de la futura UdG.

L'altra línia és la històrica. Hi ha una tradició que ens permet parlar de continuïtat. És un contínuum certament travessat per uns quants sotracs provocats per diversos episodis polítics i socials, però que responen a la definició canònica: «Un seguit d'elements homogenis».

La Universitat de Girona els té, des de la concessió del privilegi d'Alfons el Magnànim (1446) fins a la pràctica posada en marxa dels estudis de Gramàtica i Teologia (1572) i, més endavant, de Filosofia, Dret i Medicina, en un moment en què la ciutat viu un període d'expansió econòmica gràcies a la puixança del tèxtil i després de la guerra civil del segle XV. La Universitat manté els «elements homogenis», a pesar de l'esfondrament de 1714 i la implantació del Decret de Nova Planta, i, aquests elements revifen, durant el Sexenni Democràtic, en la instauració de la Universitat Lliure de Girona (1870-1874), la segona que es crea a Catalunya després de la centralització borbònica. Com escriu l'historiador Albert Cortada: «La creació de la Universitat Lliure de Girona va fer que a la Girona del Sexenni, tot i les dificultats de l'economia i la guerra amb els carlins, la cultura i la ciència tinguessin una importància i arribessin a nivells impossibles d'assolir a la Girona de 1867».

Quinze anys després del tancament de la Universitat, neix el Diario de Girona de Avisos y Noticias, un mitjà que és observador de la realitat i també actor en la vida social, econòmica i cultural de Girona. I que també passa, al llarg del temps, per molt diverses vicissituds, canvis de propietat i de nom, de línia ideològica i política, fins que desemboca en el projecte actual. Amb el mateix contínuum que deia per a la UdG.

Hi ha un tret distintiu de les diverses etapes de la Universitat. Des dels inicis medievals, passant per l'època revolucionària del XIX, i també (no cal oblidar-ho) pels estudis de Mestre que

s'implanten el 1914 amb l'Escola Normal o, el 1974, per l'Escola d'Infermeria promoguda per la Diputació. Es tracta de la tossuderia ciutadana per tenir estudis superiors. Des dels jurats que promouen l'Estudi General fins a l'Ajuntament que crea la Universitat Lliure, passant per projectes impulsats per la societat civil i pels mateixos universitaris que creen, a base d'esforços i en contra d'interessos aliens, la idea que Girona serà més lliure, més progressista i amb més futur si compta amb una Universitat.

La ciutat ha empès la Universitat al llarg dels segles i la Universitat s'ha sentit absolutament implicada amb el teixit social de la ciutat. Una simbiosi que ha donat els seus fruits. I que el **Diari de Girona** també pot exhibir, perquè, en aquests 135 anys de vida, ha emès «avisos» i ha explicat les «notícies», és a dir, s'ha implicat en l'entorn més immediat. Plegats, hem observat i hem actuat. I res no tindria sentit sense la capacitat gironina per fer front a les adversitats, per aglutinar tot un seguit d'iniciatives que són, alhora, crítiques i constructives, sempre fidels a un esperit de servei a la comunitat i pensant en el bé comú.

**‘Diari de Girona’,
en aquests 135 anys de vida,
s’ha implicat en l’entorn
més immediat**

Moltes felicitats!

Per molts anys, Diari de Girona, per aquest aniversari i en especial a totes les persones que formen part d'aquest gran projecte. Com empresa especialitzada en selecció de personal, a Etalentum sabem que és fonamental comptar amb un gran equip humà. Les persones són el motor de les empreses!

Etalentum és líder en selecció de personal amb una proposta de valor basada en especialització, proximitat, innovació tecnològica i un equip altament qualificat. Amb el propòsit d'ajudar a les empreses i contribuir a millorar la vida de les persones, transformem la forma de trobar talent.

VOCACIÓ LOCAL EN UN MÓN GLOBAL

JORDI XARGAYÓ

Director de Diari de Girona 1998-2021

Més que de 135 anys del Diari de Girona, es tracta de la història de quasi un segle i mig de periodisme a la ciutat de Girona. No hi ha un fil conductor que vagi del primer exemplar del *Diario de Gerona* de l'any 1889 a l'actual **Diari de Girona**, més enllà de la continuïtat de la històrica capçalera amb un llarg parèntesi al mig. Tenim una primera etapa amb el *Diario de Gerona*, propietat de la família Masó, un diari pròxim a la Lliga Regionalista, que es publica íntegrament en català des de 1931, que sobreviu a la Monarquia borbònica, a la dictadura de Primo de Rivera, a la II República i que ha de tancar l'endemà mateix de l'inici de la Guerra Civil. La segona etapa és la del diari *Los Sitios*, que surt al carrer l'any 1943, sota la tutela del Movimiento. De fet, durant el franquisme tots els diaris, fins i tot els pocs que hi havia de titularitat privada, eren controlats fèrriment pel règim. El director de *La Vanguardia* el nomenava personalment el dictador Francisco Franco. El diari *Los Sitios*, igual que la resta de diaris que pertanyien a l'Estat, va ser subhastat l'any 1984. Adquirit per un grup d'empresaris gironins, va iniciar un progressiu procés de catalanització. Es publica íntegrament en català des del 23 d'abril de 1991, període en la qual jo exercia la direcció en funcions del diari. Amb la nova empresa, Editorial Gironina, el diari recupera la capçalera de **Diari de Girona**, gràcies al fet que un dels accionistes, Fernando Vilallonga, en tenia la propietat. La tercera etapa comença l'any 1996 quan el grup català Prensa Ibérica el compra després que el diari hagués entrat en

gina sencera informant de l'actualitat de l'equip empordanès. Jo redactava els textos amb una màquina d'escriure a l'hotel de concentració, quan havia acabat agafava els folis i anava en cotxe fins a Correos de Santiago de Compostella, a uns quinze quilòmetres d'Oroso, el municipi on s'allotjava l'equip, allà un empleat tornava a picar els textos per enviar-los per tèlex a la redacció del **Diari de Girona**, on, al seu torn, una teclista els tornava a picar per compondre la pàgina abans d'enviar-la a rotativa. Ara, amb un ordinador, un text es pot transmetre, des de qualsevol racó del món, directament a la rotativa. La simplificació és espectacular.

Fins al mes d'octubre de l'any 1999, el **Diari de Girona** només es podia llegir a les comarques de Girona. Des d'aleshores, quan vam estrenar l'edició digital, es pot llegir des de qualsevol indret del món. Hem portat la informació local al món global. Però, si bé han canviat molt els sistemes tècnics per transmetre les notícies, el periodisme no ha canviat, o no hauria d'haver canviat. Continua essent, essencialment, observar, contar i interpretar. I, per tant, no hauríem d'oblidar mai el que ja fa temps preocupava a l'escriptor nord-americà Gay Talese: «Els periodistes depenen massa dels polítics i els polítics els ofereixen una versió interessada de la realitat. Els periodistes hi són per ajudar els seus lectors a comprendre millor la realitat i no per empassar-se la propaganda del Govern».

Si bé han canviat molt els sistemes tècnics per transmetre les notícies, el periodisme no ha canviat, o no hauria d'haver canviat

fallida per una mala gestió empresarial. Amb la nova empresa editora, el **Diari de Girona** inicia en un procés d'estabilització, expansió i creixement mai conegut.

He participat directament en més d'un terç d'aquests 135 anys, que són els 46 anys que van des del 1975 quan

vaig començar a escriure les primeres cròniques d'esports fins al maig de 2021 quan em vaig jubilar després de vint-i-tres anys com a director, i des d'aleshores amb col·laboracions periòdiques d'opinió. Sense haver canviat de diari, vaig treballar sota la tutela de tres propietats: l'Estat, fins a l'any 1984; Editorial Gironina, entre 1984 i 1996; i Prensa Ibérica, des del l'any 1996. Entre 1998 i 2021, vaig tenir el privilegi de ser-ne el director gràcies a la confiança que em va atorgar el president de l'empresa, Javier Moll, i tot el seu equip directiu.

He pogut viure i participar en la gran transformació dels mitjans de comunicació. Quan va sortir al carrer el *Diario de Gerona* de la família Masó, el 28 de setembre de 1889, els diaris treballaven amb màquines d'escriure i linotípies, que eren els mateixos sistemes que em vaig trobar en els meus inicis. L'any 1986, el Diari de Girona va ser un dels primers diaris d'Espanya en instal·lar ordinadors per escriure els periodistes i, ja molt abans de jubilar-me, la tecnologia era la base del nostre treball, sobretot des de la irrupció d'internet.

Explicaré una experiència personal que il·lustra els grans canvis que s'han viscut les últimes dècades. El setembre de 1985, essent cap de la secció d'esports, vaig anar a cobrir un stage d'una setmana que feia la UE Figueres a Galícia, aprofitant que jugava dos partits seguits a terres gallegues (Lalín i Pontevedra), era la temporada que va ascendir a Segona A. Cada dia escrivia una pà-

CARRER BARCELONA, 29

JORDI BOSCH

Director de Diari de Girona 1987-1989
President de Banijay Iberia

L'entrada per primer cop a un diari com vaig fer, essent un adolescent amb vocació periodística congènita, a la seu de *Los Sitios* a un xalet del carrer Barcelona 29 (encara molta gent en diem la carretera Barcelona) m'acompanya sempre. De com vaig pujar per primer cop les escales fins a la redacció, la primera conversa i la posterior visita als tallers amb l'intensa olor a la tinta de les linotípies i de les bobines de paper que s'acumulaven al fons de l'edifici. Llavors els diaris aspiraven a tenir una autonomia i independència total en tots els processos. Des de la redacció fins a la impressió i distribució. Ara tot ha canviat amb la digitalització tant pels que fan el diari com pels lectors.

L'evolució de la meua trajectòria professional va portar a la circumstància que jo hagi estat, durant 20 dies de desembre de 1987, el darrer director de *Los Sitios*, ja que es mantenia activa la vella capçalera i en els dos anys següents ja només com a **Diari de Girona** en la seva etapa actual. Qui m'hauria dit, essent un nen que vivia pràcticament davant del diari i a vegades, passejant amb el meu pare, aquest s'aturava a xerrar amb alguns amics seus que hi treballaven. Quina cosa més màgica, pensava, es feia a dins d'aquell edifici perquè en sortís l'endemà un diari que entraria a casa com els tres o quatre que des de ben petit llegia compulsivament.

multània amb en Jordi Xargayó, se'ns va acollir amb una gran generositat, se'ns encarregaven feines pròpies d'un veterà, com un més. La redacció era molt reduïda: Gonzalo Garrido, Víctor Gay, Jaume Sureda Prat, Narcís Planas, Fèlix Bouso Mares, els fotògrafs Pablito i Santos Nicolás i para de comptar. Aquells dos nois ajudarien a fer el diari cada dia, igual que un bon gruix de col·laboradors com en Josep Maria Bartomeu o en Jaume Font i els corresponsals. Aviat s'hi afegiria en Jordi Grau. Tots ells actuarien com a generosos mentors d'un aprenent de periodista i el meu agraïment és permanent.

Quina cosa més màgica, pensava, es feia a dins d'aquell edifici perquè en sortís l'endemà un diari que entraria a casa

Avui quan entro en una impremta l'olor de tinta i de paper em porta automàticament records infantils de notícies que em van impactar en llegir-les. També em trasllada a aquella primera visita, amb 16 anys i ja amb aspiracions professionals. Obriria una primera etapa del meu ofici periodístic molt intens tant

per l'il·lusió que hi ficava com pel fet que allò succeïa exactament en uns anys en el que país canviava amb la transició política que portava la llibertat d'expressió a la premsa. Sovint penso que sense aquells primers anys la resta no haurien estat iguals.

Quan vaig entrar a la redacció del carrer de Barcelona, de forma gairebé si-

ESTALVIA

amb la tarifa de llum
d'Agrienergia

www.agrienergia.com/tarifadigital

UN DIARI CRÍTIC I PROPER

JORDI GRAU

Vicedegà del Col·legi de Periodistes de Catalunya
i president de la demarcació de Girona

Quan el **Diario de Gerona** va sortir per primera vegada, el 28 de setembre de 1889, la capçalera alertava de que era un diari de *avisos y noticias*. Ara, cent trenta-cinc anys després, aquella voluntat encara es manté a les pàgines d'aquest rotatiu que ha estat fonamental per a diverses generacions de gironins. Han canviat els hàbits, el món digital sembla menjar-se a l'analògic, s'han multiplicat els emissors audiovisuals, ens preocupa que la IA ens substitueixi, però els diaris actuals en paper encara marquen l'agenda informativa i conserven un plus de credibilitat que, malauradament, ha abandonat a d'altres emissors. I es tracta d'això, d'oferir notícies que d'altres no han publicat i de tenir informada la ciutadania que ho vol estar.

Quan Rafael Masó i Pagès, procurador dels tribunals i administrador de finques, va fundar el *Diario de Gerona*, el nou diari, que s'imprimia als baixos de la casa familiar, es presentava com un diari catòlic, conservador i catalanista. Donava la seva visió sobre temes polítics, econòmics i culturals i les seves col·laboracions, que es basaven en els fets que succeïen a les comarques gironines i a Catalunya, també abastaven la visió espanyola i internacional. A la mort de Rafael Masó, el 1915, el diari el va dirigir el seu hereu, Santiago, periodista, advocat i polític. Continuava essent un diari català amb un gran predicament en el món conservador de Girona i que va evolucionar fins adoptar els principis del regionalisme que defensava la Lliga. A Girona, des de 1888, es

publicava *El Autonomista*, dirigit per Darius Rahola, que es declarava republicà federalista i amb el que van mantenir gran competència

El **Diari de Girona**, que al 1931 havia catalanitzat la seva capçalera i es publicava íntegrament en català va tancar el 18 de juliol de 1936, amb mo-

tiu de l'esclat de la Guerra Civil. Amb el nom d'*El Pirineo* primer i *Los Sitios* després, rotatius lligats al règim franquista van ocupar el seu lloc des del 1939 el primer i des de 1943 el segon, fins que, amb la privatització de 1984, *Diari de Girona* va tornar a la capçalera, compartint-la amb *Los Sitios*, i la va ocupar íntegrament pocs anys després, mentre es catalanitzava de nou al cent per cent. El **Diari de Girona** havia estat sempre un diari crític envers el sistema de poder i defensor del catalanisme burgès en els seus inicis i va recuperar la visió crítica que l'havia caracteritzat quan va quedar deslliurat de la seva relació amb els mitjans de comunicació de l'estat, i l'ha mantingut fins al moment actual.

En moments en què el periodisme està passant situacions complicades, cal fer una reivindicació dels periodistes que es mantenen fidels als preceptes que sempre han caracteritzat la professió i de les editores que ho fan possible. Amb la multiplicació dels emissors d'informació s'ha posat en dubte la necessitat del periodisme i aquest seria un error que posaria en risc moltes coses. Ara mateix, al món digital es produeix una barreja d'informació i d'espectacle, de desinformació i propaganda i, massa vegades, de la utilització de la mentida com a arma política i comunicativa de destrucció. No tots els emissors són periodistes i ha de ser el periodisme el que resolgui aquesta barreja malèvola que

ens ha fet perdre credibilitat. Hem d'aconseguir que la gent a la que ens adrecem tingui clar que li som útils, que una capçalera o una signatura és garantia de credibilitat. I per això reivindiquem la feina

del Col·legi de Periodistes de Catalunya en la lluita contra les falses notícies, facilitant eines per desenvolupar habilitats crítiques i criteris per analitzar i avaluar el contingut informatiu, ajudant a discernir què és i què no és informació fiable. I ho fem reivindicant els principis deontològics que ens vam donar. Així, plantant cara, el periodisme recuperarà el lloc que mereix a la societat.

Per això és important poder celebrar aquest 135è aniversari del **Diari de Girona**, una capçalera històrica que afronta amb garanties el futur i que s'ha preparat per aquest món digital que ja tenim aquí. Però en un món intercomunicat, cal tornar a reivindicar el paper essencial de la informació de proximitat, aquella que ens explica què passa i per què passen coses al nostre entorn. **Diari de Girona** ha contribuït a crear un espai comunicatiu a les comarques gironines que les ha dotat d'un sentiment de pertinença. I ho ha fet amb la visió crítica de sempre. Per això cal llençar un missatge d'optimisme. Al periodisme li han canviat les eines però sobreviurà perquè sense periodisme lliure no hi ha democràcia i sense democràcia no hi ha llibertat. Llarga vida al *Diari de Girona* i a tota la gent que el fa possible.

Hem d'aconseguir que la gent tingui clar que li som útils, que una capçalera o una signatura és garantia de credibilitat

Creixent amb Girona des de 1965

Productes càrnics de la màxima qualitat, saludables i elaborats de manera sostenible amb els valors de casa de sempre: la preocupació per les persones, la millora continua a través de l'esforç i la passió per la feina ben feta.

DIARI DE GIRONA, AVUI COM EL PRIMER

JORDI MASQUEF I CREUS
Alcalde de Figueres

A les primeres edicions del **Diari de Girona**, a finals de 1889 i començaments del 1890, tot consultant l'hemeroteca digital, veiem que es parla de la preocupació que l'epidèmia de dengue causa entre els empordanesos, que a Figueres no hi ha segells de cinc cèntims i que això paralitza la vida econòmica i administrativa local i també es reflecteix a les seves pàgines com la ciutat veu amb preocupació la imminent supressió de l'Audiència Criminal, un clar retrocés en la seva lluita per competir amb la capitalitat de

la demarcació.

Amb aquesta petita mostra queda clar que, des del primer moment, aquest diari que avui teniu entre les mans s'ha preocupat dels problemes i de les inquietuds de la gent del territori. Problemes i inquietuds diferents, però sempre amb el mateix esperit de ser un referent periodístic de la demarcació i un reflex de la realitat del moment. Poden haver passat 135 anys, però aquest propòsit informatiu és evident que es manté intacte.

Des de Figueres ens complau felicitar l'aniversari del Diari. Un mitjà que també el considerem com el diari de la nostra ciutat o de la nostra comarca perquè sempre, en totes les seves etapes, hi han tingut un protagonisme especial en les columnes de les seves pàgines i han comptat amb un conjunt de col·laboradors i de redactors, d'escriptors i de periodistes, que apleguen noms de gran prestigi.

Tot i els canvis socials i les evolucions tecnològiques, el **Diari de Girona** ha sabut estar, en tot moment, al dia. Avui, per exemple, veiem com es complementa la informació digital gairebé minut a minut amb la de paper cada 24 hores. És a dir, com la

immediatesa del moment sap tenir la seva reflexió més ampliada i de lectura reposada en l'edició que surt de la rotativa cada matinada.

Vull felicitar el **Diari de Girona** per aquest aniversari i encoratjar-vos a què es mantingueu en aquesta línia, que continueu fent amb rigor la vostra feina periodística i que la seguiu fent propera al territori, a la seva gent i que defenseu els interessos globals de la nostra demarcació que en molts casos són comuns a tota la seva gent.

Com a representant polític, estic convençut que necessitem la comunicació local, els mitjans de proximitat, perquè són aquells que expliquen les notícies més properes i donen veu a tots aquells ciutadans (siguin ajuntaments, entitats, clubs esportius i qualsevol persona que tingui necessitat de dir-hi la seva) que difícilment ho podrien fer en la resta de mitjans de comunicació d'abast superior. Per això, avui, com el primer diari, heu de continuar essent un referent informatiu per a tothom. Per molts anys!

UNA CAPÇALERA REFERENT DURANT GENERACIONS

JORDI VIÑAS XIFRA
Alcalde de Salt

Fa poques setmanes celebràvem a Salt un acte de reconeixement als comerços històrics del municipi. Algun d'ells té acreditada l'activitat des del segle XIX, com és el cas del **Diari de Girona** que veié la llum al 1889 i que enguany celebra els 135 anys. Per això, des del municipi de Salt us volem traslladar l'enhorabona per aquesta felicitat efemèride i pel fet que la capçalera hagi estat referent al llarg de generacions i generacions de gironins i gironines.

És ben cert que en aquesta llarga trajectòria també hi ha hagut episodis històrics foscos per als nostres conciutadans gironins, com han estat les dues dictadures o la mateixa Guerra Civil, als anys 30 del segle passat. L'adaptabilitat del **Diari de Girona** ha marcat bona part d'aquests 135 anys d'història, però volia destacar el que fet que la capçalera es passés a publicar en català l'any 1932, durant l'època de la Segona República. Una llengua que amb encert vau tornar a adoptar íntegrament a partir del 1991. Una bona mostra que com rotatiu heu entès el tarannà de les comarques gironines, on la llengua catalana forma part de manera ineludible i inalienable de la manera de ser dels ciutadans d'aquestes contrades.

En l'actualitat, són moments complicats per al periodisme i per als periodistes. L'evolució tecnològica i les xarxes socials han posat de nou en escac una professió, que cada determinat temps s'ha de reinventar per continuar exercint una tasca imprescindible com a societat i que entre tots hem de seguir defensant. La proliferació de les *fake news* i l'auge de l'extrema dreta arreu difonent continguts falsos sovint sense els filtres necessaris del periodisme, fa més necessari que mai la tasca dels i les periodistes i del mateix periodisme en majúscules. Un periodisme que ben segur una figura com Rafael Masó Pagès, pare del reconegut arquitecte, fundador el 1889 del rotatiu i director de la capçalera fins a la seva mort, voldria que es mantingués en l'essència per garantir una societat més informada, que sovint permet avançar cap a una societat més democràtica i més justa.

Comptar amb capçaleres que mantinguin un rigor i una ètica periodística són cabdals perquè els ciutadans puguin conèixer la realitat sense deformacions volgudes i interessades i mantinguin l'esperit crític davant d'allò que passa, també a comarques gironines.

El **Diari de Girona** ha sabut adaptar-se als nous temps i des de fa anys s'ha convertit en un referent periodístic i també en el format digital, ja que va saber anticipar-se i detectar que la immediatesa de les informacions era una de les demandes de la societat amb l'aparició de les versions digitals i l'avenç exponencial de les xarxes socials.

Us animo a continuar la vostra tasca periodística amb encert, garantint aquesta mirada crítica cap al que ens envolta, una mirada que sovint és imprescindible per seguir millorant com a societat i per garantir un millor futur a les generacions que vindran.

Només em queda desitjar-vos llarga vida, i en català, al **Diari de Girona**!

135 anys informant i encara amb energia per a molts més!
Des de CTS, encantats de cuidar la salut d'un referent tan gironí

Per molts anys més, Diari de Girona!

#somalconsorci

135 ANYS DEL DIARI DE GIRONA: MÉS D'UN SEGLE D'INFORMACIÓ DE PROXIMITAT

JORDI HERNÁNDEZ MARTÍNEZ
Alcalde de Blanes

El meu primer contacte de manera periòdica amb el **Diari de Girona** es remunta a finals de la dècada dels anys 90, quan estudiava a la Universitat de Girona. Fins llavors –ho confesso– em mantenia informat amb una altra capçalera: *El Periódico*, que continuo fullejant. Llavors, però, al tenir un contacte tan assidu amb la capital gironina vaig pensar que la millor manera de tenir informació més propera del meu nou entorn havia de ser a través d'un referent en la comunicació de proximitat.

El diari més antic que es publica actualment a la ciutat de Girona va ajudar-me a integrar-me encara millor a una nova realitat que per a mi era tant la Universitat de Girona com el municipi. Llavors la ciutat encara tenia aquell regust de poble que mai no ha perdut, però que sí que ha evolucionat amb l'increment de la seva projecció exterior.

Des de llavors he seguit de molt a prop l'evolució del rotatiu gironí, que continuo llegint amb la nostàlgia de quan era més jove i la necessitat de mantenir-me informat. M'ha ajudat a entendre millor els fets des de l'òptica gironina, amb el rigor i professionalitat que caracteritza **Diari de Girona**, que sempre he considerat que té aquell plus de proximitat més genuïna, per l'especial atenció que dona a la informació dels diferents racons del territori d'una manera homogènia, sense deixar de banda els fets noticiables que no són de grans capitals.

Una prova de la seva clara aposta pel periodisme de proximitat és que precisament a la meua ciutat, Blanes, **Diari de Girona** hi va tenir durant uns anys una delegació que descentralitzava la redacció que té a tocar de la Plaça Catalunya, a Girona. La tenia situada justament al cor de la meua ciutat, al Carrer Ample, en un edifici que és tot un referent, ja que compartia veïnatge amb el «Palau de la Dolçor» la Pastisseria Orench, per a més referències.

Justament la seva posada en marxa va coincidir, any a munt any a vall, amb els meus anys a la Universitat de Girona, a finals dels anys 90. I va ser gràcies a **Diari de Girona** que vaig descobrir un gran geni de la literatura contemporània que va ser insigne veí de tots els blanencs i blanenques: l'escriptor d'origen xilè Roberto Bolaño, que tot just llavors començava a ser conegut. L'escriptor que avui dia ha assolit un merescut reconeixement al panorama literari internacional, col·laborava amb **Diari de Girona** amb articles setmanals pocs anys abans que el seu nom fos sinònim de ser una de les veus més importants de la literatura llatinoamericana.

Tres dècades més tard, avui dia **Diari de Girona** s'ha mantingut i continua sent un referent indiscutible de les notícies locals al territori gironí, mentre que d'altres capçaleres han apostat per d'altres opcions més generalistes, alhora que també han derivat a presentacions en paper molt diferents al què estàvem acostumats.

Cal distingir aquest mèrit, perquè no és fàcil seguir destacant, seguir tenint la veu alta i clara en un món on la digitalització avança a marxes avançades, on sovint es col·loca en un mateix nivell el què publiquen els mitjans de comunicació amb el què surt a les xarxes socials. Un perill que els polítics, jo el primer, tenim molt clar que no podem perdre de vista, que hem de tenir molt present. Per això és important que els mitjans tradicionals, els de tota la vida, continuïn oferint-nos aquesta garantia. Ja sigui des de les edicions digitals o des de l'edició en paper, que segueixo preferint abans que haver de manipular una pantalla: ja sigui la d'un mòbil, una tablet o l'ordenador.

En això he de confessar que sóc un romàntic. No és el mateix prendre's el cafè matinal tocant una pantalla que fullejant uns papers, com si el fet de girar les diferents planes m'acostés més a la realitat que m'expliquen. Cal felicitar **Diari de Girona** pels seus 135 anys de vida, però també –igual que es fa les festes d'aniversari– desitjar-li que en compleixi encara molts més.

PERIODISME, EN MAJÚSCULES, FIDEL ALS SEUS VALORS

CARLES MOTAS I LÓPEZ
Alcalde de Sant Feliu de Guíxols

No hi ha gaires entitats que puguin dir que celebren 135 anys d'història. **Diari de Girona** sí, i ho fa essent un referent de la informació de la nostra demarcació, plural, pròxim, però sobretot rigorós. I és que no són bons temps per al periodisme ni pels periodistes. La desinformació, la propaganda, les notícies falses i l'intrusisme professional estan a l'ordre del dia. No tothom fa periodisme i no tots els que s'autoanomenen periodistes ho són. Cal posar en valor aquells que es regeixen per uns valors de rigorositat, independència i de cerca de la veritat. I en això **Diari de Girona** excel·leix.

No és fàcil mantenir-se fidel a un codi deontològic en una societat que devora

informació per múltiples vies i on en el món digital s'imposa el titular i no el contingut. Els exemples que tenim de males praxis, de difusió de rumors o, pitjor encara, de mentides en són multitud, recents i malauradament sagnants pels qui s'estimen la seva professió.

On ha quedat el contrastar la notícia? On està la cerca de la veritat? La resposta la trobem en el periodisme, en majúscules, aquell que s'ha mantingut fidel als seus valors i que el pas dels anys i el reconeixement dels lectors confirmen com a referent contrastat de la informació de proximitat i d'arreu. Això és per a mi el **Diari de Girona**. Felicitats i per molts anys més.

Universitat
de Girona

#UdGent

UdGent!

La teva Universitat, de tu a tu

135 ANYS POSANT EN VALOR L'OFICI D'INFORMAR

JOSEP BERGA VAYREDA
Alcalde d'Olot

Va ser l'any de la construcció de la façana nord-oest de la plaça de Josep Clarà, aleshores de Catalunya. Per Corpus, es van estrenar els nous Gegants de la ciutat. I al novembre hi va haver l'acord municipal per accedir a les reclamacions de botiguers i empresaris que demanaven canviar el sistema d'enllumenat públic de la crema de teia a la de combustió de gas o l'electricitat (al final, es va acabar optant pel gas).

Són efemèrides de l'Olot de 1889 - any de la publicació del primer número del **Diari de Girona** - recollides per l'Arxiu Comarcal de la Garrotxa. Precisament, l'Arxiu conserva una de les fotografies més antigues de la ciutat. És del pont de Santa Magdalena, el lloc on va néixer Olot, al primer pas per damunt del Fluvià. Té la seva gràcia que la que es considera la fotografia més antiga del centre d'Olot correspongui al lloc més antic de la ciutat. La imatge és de vora 1880 i la va fer un senyor que es deia Vicenç Grivé. No tenim cap fotografia d'ell, no sabem quina cara feia. De fet, no en sabem gairebé res: només que ens han arribat 57 fotografies i el títol de propietat del número 578 del cementiri d'Olot.

Segur que en Vicenç Grivé es mereixeria una entrevista en profunditat i que els fets de 1889 haurien estat avui titulars indiscutibles de diferents publicacions. Sempre m'he imaginat en Grivé recorrent els carrers d'Olot i captant moments quotidians, que ara ens permeten retrocedir fins a la societat de l'època, amb la càmera que el devia acompanyar a tot arreu.

L'observació, la informació i l'escriptura sempre m'han interessat. Ser capaç de recollir les dades més importants d'un fet per convertir-les en una notícia que arribi a tothom, m'ha semblat d'una gran destresa. Fer-ho, a més, a contrarellotge per ser el primer a publicar, encara té més mèrit. Per això, i més a dia d'avui, ens cal posar en valor el periodisme local i la feina dels professionals que hi escriuen i, més que merescut, celebrar els anys d'història de cada publicació.

Deixeu-me que felicitï al **Diari de Girona** pel seu 135è aniversari. El reconeixement a una trajectòria de magnitud d'un rotatiu amb molta vinculació amb la ciutat d'Olot i a la resta de comarques gironines. Amb aquestes línies, m'agradaria sumar-me a aquesta celebració i traslladar el meu agraïment a les persones que ara estan al capdavant del projecte, i a totes les que, en algun moment o altre, han format part d'aquest diari de referència de la demarcació. Sense deixar-me els molts professionals que van iniciar-se en aquest mitjà com a porta d'entrada al periodisme local gironí.

I tot i que amb el pas del temps ha canviat la capçalera, el disseny i el format d'acord amb la societat de cada època, **Diari de Girona** ha mantingut l'esperit del periodisme més proper. Sóc dels que encara preferim llegir el diari en paper, de trobar el moment reposat per posar-me al dia. Això sí, també em reconec assidu a les últimes notícies del format digital del qual **Diari de Girona** n'ha estat pioner. L'enhorabona per la feina feta i per molts anys més!

L'ÈXIT DEL «DIARI» NO S'ENTENDRIA SENSE LA SEVA CONSTANT REFERÈNCIA DE PROXIMITAT

LAURA MILLÁN
Alcalde de Palafrugell

Ser un mitjà de comunicació de referència durant tants anys no és gens fàcil. I tampoc és fàcil fer-ho en etapes diferents i aconseguir-ho sostingudament al llarg de més d'un centenar d'anys. Malgrat que han passat tots aquests anys el **Diari de Girona** continua sent fidel a uns orígens els quals estan centrats en els seus lectors, posant-los en l'eix vertebrador de la seva essència i filosofia. Segurament el seu èxit es pot entendre des d'aquest punt de vista, on els usuaris del «Diari» són els responsables que es mantingui inalterable amb el pas del temps. Potser aquesta és la clau de la seva longevitat, la fidelitat de la gent i la referència de proximitat.

Durant tots aquests anys el **Diari de Girona** ha tingut ocasió d'agafar el pols del nostre municipi, recollint i fent el seguiment del cicle anual d'esdeveniments culturals, esportius, festius, socials, etc. Un seguiment que sempre ha estat acurat i tractat amb el rigor periodístic que es demana a un mitjà de comunicació. Les notícies sobre comarques i les seves pàgines destinades a informar sobre les poblacions com Palafrugell fan que el «Diari» tingui una mirada més enllà de les capitals i més enllà del nucli de Girona. Això, també fa que els lectors puguin entendre la idiosincràsia de poblacions que son properes territorialment però que tenen característiques pròpies on la diferència fa entendre la seva riquesa.

Un recorregut informatiu que va començar ja fa 135 anys, en una situació política i social molt diferent a l'actual, però que naixia amb un objectiu molt clar, el de ser un mitjà de comunicació amb mirada local però amb perspectiva nacional i rigor periodístic i informatiu.

Un mitjà, sobretot, estretament vinculat a la proximitat, als veïns i veïnes de la demarcació de Girona, atent a les seves inquietuds, a les seves associacions i entitats, als barris on viuen, a les necessitats de comunicació i expressió i sempre amb una mirada periodística que avui dia es troba a faltar en altres mitjans de comunicació.

I per entendre el que representa el **Diari de Girona** actualment no només cal fer una mirada al passat, sinó que també cal veure el present i com es prepara pel futur. Ara, també ha demostrat que sap acostar-se, amb una atenció especial, al llenguatge audiovisual i a les xarxes socials, duent a terme la difusió de temàtiques local d'interès amb una mirada innovadora molt actual. Aquesta capacitat d'adaptació a les noves realitats és una de les claus, sobretot dins un sector que ha canviat radicalment en poc temps gràcies a les noves tecnologies.

Finalment, només em queda donar-vos les gràcies per la feina feta al llarg de tot aquest camí recorregut, felicitant-vos no només per un aniversari tant especial, sinó felicitant també a tots els treballadors i treballadores que des del primer a l'últim fan possible que cada dia arribi el diari, l'actualitat i el caràcter gironí a milers de llars.

Gràcies per ser com sou i molta sort i per molts anys, **Diari de Girona!**

La xarxa viària de la Diputació comprèn actualment 187 carreteres, amb una longitud total de 787 quilòmetres.

A les 187 carreteres de la Diputació, la seguretat és prioritària

La prioritat de la Diputació de Girona és dotar la seva xarxa de carreteres locals de més seguretat viària, eliminant els punts crítics que puguin originar problemes o accidents.

La Diputació inverteix enguany gairebé 4 milions d'euros per millorar la connectivitat per carretera entre ciutadans, empreses i serveis dels municipis gironins, ajudant a la vertebració del territori i contribuint així a evitar la despoblació dels nuclis més apartats.

- Redacta els projectes i dirigeix i gestiona les obres a la seva xarxa viària.
- Té cura de la conservació i manteniment de les carreteres locals.
- Autoritza obres i redacta informes d'activitats, urbanístics, de reclamació de danys, d'expedients sancionadors o de reclamació patrimonial.
- Signa convenis amb altres administracions per a traspasos de gestió o per a millora de carreteres.
- Adapta les carreteres locals per a la canalització i el desplegament de la fibra òptica als municipis.

Diputació de Girona

DDGI203
DEMARCATIÓ SOSTENIBLE

L'ORIGEN EL PRIMER NÚMERO

ALFONS PETIT
Girona

«Venimos al estadio de la prensa con el firmísimo cuanto levantado propósito de dedicar todos los esfuerzos de nuestra voluntad á la defensa y mejoramiento de los intereses generales del país». Aquest missatge es podia llegir en la portada del primer número del *Diario de Girona de Avisos y Noticias*, publicat el dissabte 28 de setembre del 1889. Aquell diari de fa 135 anys, origen de l'actual **Diari de Girona**, tenia 16 pàgines i ni una sola imatge, al marge del l'escut de la ciutat que reproduïa en la seva capçalera (i un parell d'il·lustracions en anuncis comercials). Just a sota de la capçalera hi havia el santoral, la informació meteorològica i a partir de llavors l'anomenada «Crónica general», una successió de notícies més o menys llargues i de fets més o menys propers: hi havia informació local, certament, a la qual es donava més protagonisme, però també d'indrets llunyans com Alemanya o els Estats Units. I a més s'hi podien trobar anuncis de diversos establiments comercials i empreses de Girona i també de Barcelona, informació borsària, horaris de trens, i una incipient secció d'opinió amb la publicació d'algunes Cartes al Director.

«Nuestro programa» era el títol del text amb el qual els responsables d'aquell primer exemplar del diari es presentaven als lectors a la seva primera pàgina: «Nada ha de ser obstáculo al cumplimiento de la elevada misión que nos imponemos», asseguraven sobre aquell objectiu que s'havien marcat i que es reproduïa en l'inici d'aquest article. També tenien, en la seva presentació, paraules per als altres rotatius de l'època: «Al entrar en el palenque periodístico cumple á nuestro deber, dirigir a todos los compañeros de la prensa en general y á los de los pe-

Defensar i millorar els interessos generals del país

Aquest era el principal objectiu que es marcava el «Diario de Girona de Avisos y Noticias» en el seu primer número, publicat el dissabte 28 de setembre del 1889

riódicos locales en particular, nuestro fraternal saludo en testimonio del más sincero y leal compañerismo».

Després d'aquella declaració de principis, el diari presentava dues notícies locals acompanyades de certa polèmica. En la primera, amb el títol «La Escuela de Dibujo», s'informava que el 15 de setembre havien començat les classes a l'Escola menor de Belles Arts. Però amb conflicte: «Se nos ha dicho que la clase de Srtas para la que la Diputación provincial invirtió una suma bastante regular para dotarla de todo lo menester y procurarle local independiente, en los bajos, ha sido trasladada arriba, é instalada en la misma sala de los varones: con cuyo motivo no es el orden lo que más allí reina y más de una escena ha acurrido que podía haberse evitado en beneficio de la moral». En la mateixa informació s'hi afegia que «se nos ha indicado también que existe el propósito de dividir las dos clases por medio de un tabique de madera ó cortinas, pero solo por la parte alta que-

per intentar apagar les flames, «vimos faltar el más esencial, el agua, y presenciábamos momentos que fueron de verdadera angustia para los que con tanto afán como buena voluntad trabajaban y se hizo indispensable acudir al agua potable rompiendo su cañería». El redactor (cap notícia no estava signada) recordava que situacions similars ja s'havien produït en ocasions anteriors i demanava a l'Ajuntament que arribés a un acord amb l'empresa «de aguas potables» per obrir vuit boques de reg en diferents punts de la ciutat que en cas d'incendi evitarien haver de trencar les canonades que portaven l'aigua per agafar-ne per controlar el foc.

El diari informava més endavant que el dia abans havien estat inscrits els naixements a la ciutat d'un nen i de dues nenes, i també la mort d'una nena de nou mesos, Concepció Viñets. Incloïa igualment cròniques de corresponsals de Barcelona, Madrid i París, altres informacions de Catalunya, Espanya i el món (sense cap ordre ni jerarquització), anunciava activitats socials d'entitats locals com La Odalisca (una festa d'aniversari amb serenata i ball que «por la mucha animación que se nota entre los socios y sus familias (...) promete estar brillante») o La Regional i incorporava una considerable quantitat d'anuncis d'establiments comercials i empresarials de Girona i de Barcelona: des dels serveis de «pompas fúnebres» de La Neotafia («se visten y velan difuntos», deia) a la fàbrica de rajols L. Catalá Morell del carrer de la Rutlla, passant per la botiga de roba, bijuteria i perfums d'A. Colodón, els ferros de Masaguer y Quintana de la plaça de l'Oli, la «Gran hostería» d'Antonio Rosquellas al carrer Albareda o els «Parches de Sta. Rita», que «evitan el aborto y aseguran un feliz parto» i que a Girona distribuïa el Dr. Vives de la Cort Reial.

dando libre la comunicación por debajo de las mesas cuyo proyecto de ser cierto como se nos asegura nos abstendremos de calificar».

El diari parlava també d'un incendi que s'havia produït aquella setmana a la ciutat de Girona i que igualment havia generat una situació conflictiva, perquè si bé s'hi havien concentrat molts efectius amb mitjans diversos

Laboratori
**Centre d'Anàlisis
Girona**

Ctra. Barcelona 206, 1ª planta. 17005 Girona. (edifici Clínica Girona)
De dilluns a divendres de 7 del matí a 9 del vespre. (dissabte tancat) Sense cita prèvia

C/ Juli Garreta, 18. 17002 Girona
De dilluns a divendres de 7 del matí a 2 de la tarda. Dissabtes de 2/4 de 8 a les 12 h
Demanar cita prèvia per la web www.cagi.cat o al telèfon 972 41 40 40

Tots els nostres centres
a www.cagi.cat

Continuem treballant per oferir-vos serveis que milloren el diagnòstic i la salut

Vol arreglar-se la boca?

Si no ho ha fet per un motiu
econòmic o per la seva edat avançada:

GRATIS
PRIMERA VISITA
+ RADIOGRAFIES
+ ESTUDI

Implants zigomàtics

Implants llargs ancorats
a l'os del pòmul.

Sense empelt ossi.

Per a pacients sense os.

FINANÇAMENT
SENSE INTERESSOS
FINS A 60 MESOS.

PODRÀ MENJAR
QUALSEVOL
ALIMENT.

Dentadures
completes

Implants
unitaris i ponts

CLÍNICA DENTAL

implantdent

9 CLÍNIQUES
A GIRONA!

www.dentalimplantdent.com

GIRONA:

C/ Migdia 37 | 972 42 77 51
C/ Sta. Eugènia 2 | 972 09 35 31

EMPURIABRAVA:

Sector Club Nàutic
872 02 75 23

PALAFRUGELL:

C/ Camí Fondo 2
972 30 83 62

ROSES:

C/ Riera Ginjolers 71
972 15 08 61

FIGUERES:

C/ Nou 63 - 65
972 51 21 81

LA JONQUERA / LE PERTHUS

C/ Dr. Subirós 13
972 55 49 52

PALAMÓS:

Av. Onze de Setembre 20
972 31 73 28

TORROELLA DE MONTGRÍ:

Passeig de Catalunya 8
972 75 59 91 / 608 74 80 71

135 ANYS D'HISTÒRIES **LES NOTÍCIES**

De la fil·loxera a la Dana

ORIOL BERNÀ
Girona

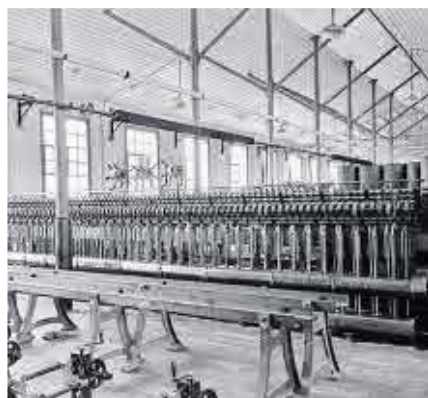
La producció més important d'un diari són les notícies, allò que passa en un territori concret, amant amb les coses que es produeixen a la resta del món. Diari de Girona ha prioritzat sempre les informacions, a més del servei i l'entreteniment, i 135 anys donen per a molt i en aquestes pàgines hem volgut recopilar les notícies més importants publicades des del 1889 i fins fa pocs dies. Hem titulat el reportatge «De la fil·loxera a la Dana», perquè aquestes són la primera i l'última història que hem escollit per fer aquest recorregut. Però entremig hi trobaran el més destacat de l'actualitat que ha acompanyat Girona i les seves comarques des d'aquell llunyà *Diario de Gerona de Avisos y Noticias* fins a l'actual *Diari de Girona*.

1889**Les vinyes es recuperen de la fil·loxera**

L'any en el qual es va inaugurar aquest diari, el 1889, la indústria vitivinícola es recuperava després de patir un dels seus episodis més durs amb la plaga de la fil·loxera, que va deixar l'agricultura peninsular fortament malmesa matant milers de ceps durant la dècada dels anys 80 del segle XIX. Gràcies a la importació dels ceps de peu americà, que s'empeltaren amb els europeus, les vinyes es van poder recuperar proporcionant unes collites excel·lents als diferents indrets de Catalunya. A Cadaqués i a la zona del Cap de Creus no es van replantar ceps fins més endavant, però a la demarcació de Girona, a grans trets, es va considerar vençuda la plaga i es va començar a treballar amb nova empena el vi.

1890**Arriba la Grober, la revolució industrial gironina**

A les darreries del segle XIX, Girona i Bescanó viuen la seva particular revolució industrial de la mà de la fàbrica

A dalt, el carrilet de Sant Feliu de Guíxols, al mig, les naus de la Grober a Bescanó i a baix, una màquina antiga de projectar cinema.
Fotos: Ajuntament de Girona/CDRI

Grober. Cristòfol Grober i Viotti va portar les primeres màquines per a la fabricació a través de la llana, el cotó, les betes i els cordons. La nova corporació va ocupar un tram important del carrer Nou, el carrer de la Indústria i el de la Premsa. Abans de l'esclat de la Guerra

Civil, acollia un miler de treballadors –majoritàriament dones– i, a partir del 1940, reprèn la seva activitat després de ser malmesa pels republicans fins al 1978, any en el qual és traslladada a Bescanó. No només fou testimoni de les primeres passes de la Girona industrial, també ho va ser de les primeres grans reivindicacions obreres durant la Setmana Tràgica de 1909 o la gran vaga dels seus treballadors dos anys més tard.

1892**Neix «El Carrilet» de Sant Feliu de Guíxols a Girona**

Les línies de «carrilets», els anomenats trens de via estreta que enllaçaven les localitats gironines a finals del segle XIX i a principis del XX van proveir de riquesa econòmica la província i van suposar un valor afegit a la voluntat de modernitat. L'any 1892 naixia el tren que transportaria viatgers de Sant Feliu de Guíxols a Girona, però també va coincidir en el temps amb tres línies obertes més, com van ser les de Palamós – Girona, Girona – Banyoles i Olot – Girona. A banda, tot aquest teixit convivia amb la xarxa nacional, que unia Barcelona amb Portbou i Puigcerdà, passant per Sant Joan de les Abadesses i l'encara actiu cremallera de Núria.

El ferrocarril, de 39 kilòmetres de recorregut, va ser aprovat el 15 d'abril de 1889, creant-se la *Compañía Anónima del ferrocarril, de Sant Feliu de Guíxols a Gerona*. Les obres van durar tres anys i, finalment, el 30 de juny de 1892, es va fer el primer viatge regu-

lar. Els habitants de Sant Feliu de Guíxols van rebre la inauguració com una gran oportunitat per exportar la seva riquesa industrial. El sector surer en va ser un dels més beneficiats i el municipi ganxó va poder posar-se a l'alçada d'altres poblacions costaneres com Palamós, que ja gaudia de la ruta anys abans.

Sant Feliu es va poder posar al mapa d'aquesta demarcació en auge industrial que anys més tard s'anomenaria Costa Brava. Malgrat l'explotació del tren es va concedir per 99 anys, l'activitat es va aturar el 1969.

1895**Esclat de la guerra de Cuba**

L'imperi colonial espanyol va rebre un dels cops més durs amb la revolta armada de Cuba el 1895. Significà la pèrdua de les darreres colònies espanyoles a les Antilles i al Pacífic. Els recursos invertits per aturar la revolta cubana van tenir una repercussió directa en l'economia catalana i gironina. Moltes famílies catalanes tenien vincles comercials amb l'illa caribenya i la guerra va accelerar la tornada dels anomenats *americanos*, aquells qui es trobaven en una millor posició econòmica i s'ho podien permetre. El llegat indià, però, encara està vigent en moltes poblacions de la Costa Brava.

1897**El cinema arriba a Girona**

Els baixos del número 27 del carrer de l'Argenteria van projectar, el 4 de setembre de 1897, les primeres pel·lícules a la ciutat de Girona: *La plaza de la República de París*, *Extraordinario movimiento* i *La llegada de un tren*. Segons relata aquest diari, i en declaracions recollides a la publicació *Diari d'un segle*, «el cinematògraf és un dels més sorprenents invents d'aquest segle, és impossible no llançar un crit d'entusiasme i admiració a la sea vista».

Aquesta gran rebuda a la ciutat, dos anys més tard de l'arribada del

TRANSGOURMET

Per 135 anys més!

GM CASH

GROS MERCAT

suma[®]
SUPERMERCADOS

PROXIM[®]
SUPERMERCADOS

>>

cinema a Barcelona, convivia amb unes mesures de seguretat impensables avui dia: les pel·lícules eren altament inflamables, l'espai no es ventilava i la gent fumava a l'interior. Malgrat tot, aquest nou oci amb un preu per entrada de 25 cèntims despertava l'admiració dels ciutadans, ja que per primera vegada veien recreat el moviment i una mena d'il·lusió de la realitat tal com era. Les primeres pel·lícules, però, no eren tal i com les entenem ara: no tenien un fil argumental, eren reportatges i es basaven en situacions molt concretes. A Girona, un dels films més destacats va ser el dia de Sant Narcís de 1899 *Salida de operarios y empleadas de la fábrica Planas y Flaquer y Cia.*, una fàbrica popular de l'època a Girona. Una pel·lícula que amb el seu títol no deixava pràcticament marge per a la sorpresa.

1898 La fundació del Degà, el Palamós CF

Després d'un viatge al Regne Unit, on moltes famílies palamosines mantenien una estreta relació comercial, Gaspar Matas i Danés fundà el Palamós Sport Club. Va ser la primera entitat futbolística federada a Catalunya i la segona d'Espanya, darrere del Recreativo de Huelva. Més tard adquiriria la nomenclatura de Palamós CF i, malgrat no tenir un palmarès a l'altura dels grans equips de l'estat, té el mèrit d'haver introduït el football, el nou esport provinent de les illes britàniques a finals del segle XIX, a Catalunya un any abans que el FC Barcelona fos fundat.

1900 Neix Xavier Cugat, el gironí amb més projecció

Xavier Cugat i Mingall és una de les figures més internacionals de la ciutat de Girona. Fou un músic, director d'orquestra i caricaturista català conegut per la seva influència en la música llatina als Estats Units. La popularització de la rumba, el mambo i altres estils musicals el van fer protagonista de l'escena musical Nord-americana. El seu llegat perdura com un dels pioners de la fusió de sons llatins i la música afroamericana. A finals dels anys 80 es retroba amb la ciutat després d'una vida d'èxits a l'altra banda de l'Atlàntic.

Salvador Dalí a Portlligat i una imatge de quan el jaciment arqueològic d'Empúries s'anomenava «Ruïnes d'Empúries». Fotos: Ajuntament de Girona/CDRI/Narcís Sans

1904 Fundació de La Caixa de Pensions

'La Caixa' va ser creada enmig d'una gran activitat associativa durant l'inici del segle XX per donar resposta a la necessitat de garantir uns fons de pensions per als obrers i com a resultat de la iniciativa de set agrupacions patronals. Les primeres passes de l'entitat van dur-se a terme amb una gran sintonia cap a les persones de la tercera edat.

La primera oficina que es va obrir a Girona data del 1909, cinc anys més tard de la seva fundació a Barcelona. Els orígens van ser modestos i va viure al marge de les grans entitats bancàries gran part de segle. L'any 2011 va esdevenir un banc.

1904 Dalí, el naixement d'un geni

Salvador Dalí va néixer un 11 de maig del 1904 a Figueres, fill de Salvador Dalí i Cusí i de Felipa Domènech. Durant els primers anys de vida existeix molt poca documentació de la família a la premsa local; només es té coneixement que el pare, Dalí i Cusí, fou notari i que el geni empordanès va néixer en un entorn benestant amb propietats destacades a

Cadaqués.

Dalí va ser el primer artista documentat de la família i, en primera instància, no va gaudir del suport de casa per explotar la creativitat. La mort del seu germà també marcà el tarannà familiar i la relació amb la seva mare durant els primers anys de vida. Ben aviat va demostrar un talent innat pel dibuix, però també una inquietud pel seu entorn social i polític que el va fer popular, primer en l'àmbit local i, més tard, a escala mundial.

1905 L'arribada de l'electricitat a Girona

L'any 1905 només una trentena de poblacions de la província de Girona tenien una xarxa d'enllumenat elèctric. De fet, el debat aquell temps a la capital de la demarcació enfrontava el sistema elèctric amb el de gas. A tall d'exemple, l'Ajuntament de Girona utilitzava tots dos sistemes alhora. La redacció del **Diari de Girona**, en canvi, va seguir funcionant només amb gas durant un temps. La propagació de l'electricitat va ser lenta a les comarques gironines; les primeres empreses elèctriques eren petites i d'entitat local. Va haver d'existir un procés d'enfortiment d'aquestes per tal d'imposar-se definitivament al sistema de gas.

Als inicis del segle XX es considerava que el gas oferia molts avantatges. Un dels més importants era el fet que les instal·lacions domèstiques funcionaven amb gas i adaptar-les a la nova tendència era una despesa important per a moltes llars. A més, el gas encara proporcionava més llum que les primeres bombetes. Tots aquests ingredients dificultaren el camí de l'electricitat a Girona.

1908 El bateig de la Costa Brava

Malgrat hi va haver, durant gran part del segle XX, dubtes sobre la data del seu bateig, podem saber del cert que la Costa Brava va rebre aquest nom l'any 1908. Algunes fonts dataven la seva aparició del 1926 per part d'una companyia de viatges, al mateix temps que consideraven que els seus límits arribaven fins al Delta de l'Ebre. D'altres, citaven la seva aparició a Sant Feliu de Guíxols el 1955, encertant la població, però no la data. Ferran Agulló, periodista, escriptor i poeta ganxó va ser qui va popularitzar i anomenar per primera vegada «Costa Brava» a tot el litoral de la costa gironina. Concretament, ho va fer en un article publicat al diari *La Veu de Catalunya* el 10 de juny de 1908.

Comparant-la amb la costa de Mallorca «més dura, fantàstica i grandiosa» i amb la «Costa d'Or» que es parteixen Itàlia i França «més dolça i somniosa», la nostra costa «ho és tot: brava i rienta, fantàstica i dolça, treballada pels temporals i brodada pels besos de la bonança».

1909 La descoberta de les ruïnes d'Empúries

Durant les primeres campanyes d'excavacions a Empúries, el 1909 hi va haver una troballa que canvià la percepció d'aquell espai considerant-lo un dels grans punts històrics de la Catalunya grega i romana. Es tractava de l'Esculapi d'Empúries. La notícia va resultar ser molt transcendent i l'escultura va esdevenir emblemàtica pel conjunt d'Empúries, per al municipi de l'Escal·la, al qual pertanyen les ciutadelles grega i romana i per altres institucions gironines. Esculapi és identificat com el déu de la medicina en la mitologia romana.

>>

1910

Es funda la Cambra de Comerç de Girona

El 24 de juny de 1910 neix la Cambra de Comerç de Girona, essent la tercera de la província després de les de Sant Feliu i Palamós, que gaudien d'una important indústria portuària i surera. La cambra gironina no va ser reconeguda fins un any més tard i, fins al 1912 no va adquirir una estructura semblant a l'actual. La seu que ara coneixem, a Gran Via de Jaume I, es va inaugurar el 1964.

1911

El tren connecta Girona amb Olot

A finals del 1911, un 14 de novembre, s'inaugurava l'últim tram de la línia ferroviària que connectava Olot amb Girona. L'obra va ser considerada molt lenta, ja que el primer tram, que anava de Salt a Amer, va començar el seu servei el 1895. Setze anys més tard es donava per finalitzada.

>>

Eren anys on el transport de mercaderies tenia molta importància. Més tard, el transport de viatgers va passar a ser el protagonista. La línia Olot-Girona connectava un seguit de poblacions que, encara avui, no disposen de cap servei semblant deixant de banda la carretera.

A partir de la segona meitat de segle, la companyia no va poder continuar amb els seus projectes financers i va cedir la seva gestió a l'Estat. Finalment, el juliol de 1969 es va realitzar el darrer servei com també va passar amb altres línies del «Tren petit».

1914

La Gran Guerra a Girona

A Girona, malgrat la decisió del govern espanyol de mantenir-se equidistant, es van patir les conseqüències de la Gran Guerra de forma pràcticament immediata l'any 1914. Els efectes en l'economia van ser clars degut a les notícies d'inestabilitat i la incertesa en la durada del conflicte. La paralització de la indústria europea va deixar sense feina a molts obrers.

El Butlletí Oficial de la Província, el

La façana de l'antic Hospital Santa Caterina. Va ser un dels centres que més va participar en la lluita contra l'epidèmia. Foto: Ajuntament de Girona/CDRI/Narcís Sans.

27 d'agost de 1914, publicava una circular on s'instava a alcaldes i ajuntaments de la província a no gastar diners públics en festivitats i, en canvi, invertir-los en obres i serveis que donessin ocupació als treballadors, entre altres propostes d'activació econòmica. Amb les Fires de Sant Narcís a l'horitzó, la Comissió de Festes i al-

tres actors, entre ells el **Diari de Girona**, van estar d'acord en realitzar un programa de Fires més modest, centrant-lo en activitats esportives i no tan festives.

1918

L'epidèmia del segle: la grip espanyola

La grip espanyola es va endur milers de víctimes arreu d'Europa i va tenir el seu origen a la península Ibèrica. La Gran Guerra havia deixat molta fam i uns efectes devastadors en la salut dels països implicats, fet que va suposar que el continent no pogués aplicar les mesures preventives per tal que no s'estengués.

Si en l'esclat de la Guerra, quatre anys abans, s'havien pogut celebrar les Fires de Sant Narcís a Girona, en aquest cas van haver-se de suspendre; tampoc es va començar el curs escolar i va existir la recomanació de no visitar les ciutats si no era estrictament necessari. La situació es repetiria a escala mundial i amb molts de-

>>

Descobreix-les!

www.fritravich.com

>>

nominadors comuns un segle més tard, amb la pandèmia de la Covid-19.

1919 Neix el GEiEG

La vida gironina l'any 1919 va estar clarament marcada per un grup d'aficionats a l'excursionisme que van decidir constituir-se com a entitat. La primera referència a nivell periodístic, publicada a L'Autonomista i recuperada a la publicació *Diari d'un segle*, data del 20 de novembre d'aquest mateix any i parla de la fundació del «Grup Excursionista Girona», el qual «tindrà com a objectiu fomentar i propagar l'excursionisme i fer conèixer les belleses naturals, totalment ignorades avui, que les nostres comarques tanquen».

La mateixa publicació explicava, un mes més tard, que a l'agrupació ja li havien sorgit enemics i adversaris amb fins partidistes que es proposaven enderrocar la «laboriosa» tasca i tot el seu progrés. Aquests contratemps van encoratjar els fundadors a preveure possibles contratemps d'aquest caire als estatuts de l'entitat.

Les activitats estrictament excursionistes es van mantenir principalment fins als voltants de la Guerra Civil. Un cop acabada la guerra, el Grup va ser l'alternativa a l'oferta d'aquest caire de les entitats de caràcter públic i més polititzades. Per aquesta raó, es va potenciar l'oferta esportiva en altres modalitats. Malgrat en els seus inicis no era l'objectiu de cap dels seus fundadors, el GEiEG acabaria esdevinent la primera entitat de caràcter poliesportiu en nombre de socis arreu del país. Tanmateix, van ser –i encara són– remarcables els equipaments per a la pràctica de diferents esports amb els quals van dotar a la ciutat i la capacitat d'identificació de la societat gironina amb l'entitat.

1926 La mort d'Antoni Gaudí

L'1 de juny de 1926 la premsa catalana es feia ressò de la mort d'Antoni Gaudí, atropellat per un tramvia barceloní, mentre seguia treballant a la Sagrada Família. La mort d'«El savi distret» va deixar el país sense un dels seus genis i amb la seva obra magna encara per acabar. Gaudí va ser l'arquitecte català amb més aportacions en l'estil modernista durant el final del segle XIX i l'inici del segle XX. La seva obra s'ha projectat mundialment, agafant encara més força després de la seva desaparició.

1929 Dalí arriba a París

Salvador Dalí ja era un artista reconegut a finals dels anys 20, però no va ser fins l'estiu del 1929 que va acudir a la mostra de París presentant la seva mítica pel·lícula *Un chien andalou*, que havia realitzat uns mesos abans amb Luis Buñuel. Aquell mateix any, Dalí coneix a Gala durant l'estiu a Cadaqués, on la model russa va acudir amb el seu marit d'aleshores, Paul Éluard. L'inici de la relació d'amor entre el geni empordanès i la seva musa va suposar el trencament definitiu amb la família Dalí.

Aquests van ser dos dels grans esdeveniments que van marcar la seva vida personal i artística.

1930 Es funda el Girona F.C.

A finals de la dècada, la Unió Esportiva Girona es trobava en una situació econòmica molt delicada que va desencadenar en la seva desaparició. L'arrelada afició pel futbol per part de la societat gironina va provocar la fundació del Girona F.C. per garantir la continuïtat de la pràctica d'aquest esport a la ciutat. L'estiu del 1930, al cafè Norat de la Rambla de Girona, Albert de Quintana i de León –qui en fou el primer president– juntament amb nou homes més amants del futbol, van fundar l'actual club gironí sota la premissa de pujar-lo de categoria, fet que s'assolí ja en la primera temporada. Pitu Viñas va ser-ne el primer entrenador i Damià Escuder el primer capità. En la segona temporada, l'equip es trobava a Segona Preferent i s'enfrontava a rivals de més entitat en

Una competició a l'estadi de la Devesa del GEiEG. Foto CDRI

aquella època com el Granollers, l'Atlètic Sabadell, el Manresa o el Terrassa entre altres. Els resultats van ser més modestos que l'any del debut. El Girona F.C. va disputar els seus partits al camp de Vista Alegre durant mig segle, fins a l'any 1970, quan es va inaugurar l'Estadi de Montilivi.

1931 Arriba la Segona República i es recupera la Generalitat

La notícia de l'any 1931 va ser la proclamació de la segona república fruit dels resultats de les eleccions municipals. A Girona, amb un 77% de participació, les candidatures republicanes van guanyar a tots els barris excepte Pont Major. Els sentiments nacionalistes es van refermar en aquelles eleccions del mes d'abril per renovar ajuntaments que van acabar sent un referèndum a favor o en contra de la monarquia.

El nou paradigma va erigir a Miquel Santaló al càrrec d'alcalde de la ciutat, Cassià Costal va passar a ser president de la Diputació i Albert de Quintana va ser-ho del Govern Civil.

1932 Macià esdevé President

Catalunya respirava aires de canvi arran de la instauració de la Segona República i la societat tenia clar que necessitava un nou reconeixement autonòmic. Va ser el primer territori en lluitar per l'Estatut d'Autonomia. Des de Madrid, es buscava apaivagar aquesta tendència, però finalment es van poder convocar eleccions; ERC es va consolidar com a primer partit català i Francesc Macià, anomenat «l'Avi», va ser elegit com a nou president. Macià moriria l'any següent, de forma sobtada, el dia de Nadal.

>>

Vols optimitzar la teva
situació fiscal?

Vine o contacta'ns i t'ajudem
Carrer del Vern, 3 | Girona
972 20 51 00

NO ÉS MÀGIA,
ÉS LA TEVA BUTXACA

ac

assessoriacodina.com

Quan necessites ser cuidat

ESTEM AL TEU COSTAT

RESIDÈNCIA PER A LA GENT GRAN

📍 DomusVi Girona Ciutat

Atenció professional · Tracte familiar · Vida activa · Estades temporals i permanents

C/ Francesc Ferrer i Girones, 14 - Girona | Tel. 872 046 686 | domusvi.es

>>

1933

La creació de Ràdio Girona

Ràdio Girona va néixer l'any 1933 com una filial de Ràdio Associació de Catalunya i sota el nom d'EAJ 38 Ràdio Girona. El nou mitjà de comunicació de la ciutat va representar una novetat en la societat gironina; es considera que va canviar el hàbits i costums familiars. Va sorgir amb l'objectiu d'enriquir l'oferta informativa, cultural, musical i social.

Tres dels membres més destacats i integrants de l'equip fundacional van ser el locutor Jordi Carreras, la locutora Francina Boris i el primer director de la ràdio, Alexandre Figa. Els primers anys de l'emissora van estar marcats pel repte d'explicar els grans esdeveniments polítics i socials de l'època, com la Guerra Civil i les seves conseqüències.

1934

Lluís Companys proclama la República Catalana

El 6 d'octubre de 1934 és una data clau en la història de Catalunya i d'Espanya. Aquell dia, el president de la Generalitat, Lluís Companys, va proclamar l'Estat Català dins de la República Federal Espanyola, en el context de la revolta d'octubre de 1934, un marc de vaga general revolucionària.

Els partits d'esquerres demanaven a Companys el repartiment d'armes i, malgrat l'anunci, el president va rebutjar aquesta petició i fins i tot va empresonar alguns dirigents de la Federación Anarquista Ibérica, la 'FAI'.

Immediatament després de la proclamació, el president demana al capità general Domingo Batet, militar espanyol moderat i lleial a les institucions democràtiques, que es posés a les seves ordres. Batet, però, va ser fidel al govern de Madrid i va decretar l'estat de guerra, demanant a Companys que evités un conflicte armat que no podria guanyar, ja que les forces catalanes eren només un nombre molt petit de Mossos d'Esquadra. Va donar ordres de bombardejar l'edifici de la Generalitat de la Plaça Sant Jaume i, finalment, Companys es va veure obligat a rendir-se.

El conflicte va acabar a les 6 del matí, deu hores després de la proclamació, i es va tancar amb un balanç oficial de 45 persones mortes a Bar-

celona. El govern català va ser detingut i les competències autonòmiques van ser suspeses des de Madrid.

1935

La mort de Rafael Masó

En un punt àlgid de la seva creativitat, Rafael Masó i Valentí va morir a l'edat de 55 anys. Va ser un dels arquitectes catalans més destacats del començament del segle XX i va ser una figura clau dins el moviment noucentista i modernista a Catalunya. Nascut a Girona, Masó va combinar la seva feina d'arquitecte amb una destacada activitat cultural i política, fent una important contribució a l'arquitectura i el paisatge urbà, especialment a la seva ciutat natal.

Masó va dissenyar un gran nombre d'obres a la ciutat de Girona, com l'edifici de la farinera Teixidó, la casa de la punxa, la casa Colomer, la casa Ensessa, la Gispert Saüch o la farmàcia Masó entre molts altres. L'arquitecte es va criar en un ambient literari, artístic i també socialment inquiet que el va influir enormement en la seva obra.

1936

Esclata la Guerra Civil

La successió d'esdeveniments que van derivar de l'esclat de la Guerra Civil l'any 1936 van suposar canvis polítics i humans en tots els aspectes de la societat que la deixarien marcada fins als nostres dies.

El 19 de juliol de 1936, després de proclamar l'estat de guerra, l'exèrcit espanyol va ocupar tots els edificis i llocs estratègics de la ciutat de Girona sense resistència. Les forces militars, els falangistes, els tradicionalistes i els monàrquics van entrar armats a les casernes donant suport als soldats durant els escorcolls.

Tal com explica Josep Clara i Resplandis al seu llibre *Introducció a la història de Girona*, des de la recent fundada Ràdio Girona «es donaven comunicats oficials favorables al 'Movimiento' i es destituïren les autoritats dependents de la Generalitat».

Els militars revoltats es van fer enrere per les males notícies que arribaven de Barcelona i es rendiren. Alguns d'ells, però, van ser afusellats durant el mes d'octubre al castell de Sant Julià de Ramis. D'altres van ser con-

A dalt, Francina Boris, una de les veus mítiques de Ràdio Girona, al mig, la casa Teixidó, de l'arquitecte Rafael Masó i a baix, Lluís Companys, pronunciant un discurs a la ràdio. Fotos: Ajuntament de Girona/CDRI/Narcís Sans (Casa Teixidó)

demnats a 30 anys de presó.

La revolució social va sorgir com a resposta a l'aixecament armat de les dretes; «així començà la revolució social, l'assalt a la central lletera, als locals dels partits dretans i a les esglésies.» explica Clara.

1937

Girona pateix atacs aeris

Des dels conflictes del juliol del 1936, els primers atacs a la ciutat de Girona no van arribar fins l'any següent, probablement per la seva posició geogràfica allunyada dels grans fronts de combat.

El 30 de juny del 1937, un avió «Junker» va deixar caure una dotzena de bombes sobre Sarrià de Ter deixant els primers morts i ferits. En conseqüència, les autoritats municipals van iniciar una campanya de construcció de refugis així com l'inici de pràctiques amb la població civil per mantenir-la previnguda de possibles atacs.

Girona no fou atacada només per aire, sinó també per mar, on el domini dels nacionalistes després dels exterminis dels mariners republicans era pràcticament total.

1939

Acaba la Guerra Civil

Després de la pèrdua de Barcelona, el 26 de gener del 1939, Girona seguia resistint com a última capital catalana gràcies al riu Ter, que actuava com a barrera natural. Malgrat l'intent del govern de la República i el Partit Comunista d'impedir l'entrada de les tropes franquistes, amb Santiago Carrillo al capdavant, el 4 de febrer es va perdre Girona.

Tres dies abans de la derrota es reuniren al castell de Sant Ferran de Figueres per última vegada els 70 diputats presents de les Corts de la República, presidits per Martínez Barrio, amb les últimes forces d'aviació defensant aquesta representació des de l'aeroport de Vilajuïga. Més de mig milió de persones van creuar la frontera des d'aquell gener fins al 9 de març, quan es va tancar el pas per la Jonquera. La via d'exili per Molló va intentar resistir, però va caure quatre dies més tard. Això significà la fugida de gran part dels republicans.

>>

Cuidem la teva salut,
et cuidem a tu

Clínica Girona

www.clinicagirona.cat

>>

A França, molts militars van poder ser repatriats a territoris republicans o als camps de concentració a la costa del Rosselló. Aquests camps, però, es van omplir ràpidament causant malalties i milers de morts.

1939 Comença la Segona Guerra Mundial

Amb el país completament devastat per la fi de la Guerra Civil pocs mesos abans, la Segona Guerra Mundial va esclatar l'1 de setembre de 1939, quan Alemanya, sota el lideratge d'Adolf Hitler, va envair Polònia. El dur tractat de pau de l'anterior Gran Guerra va propiciar aquesta invasió i va desencadenar una reacció immediata per part de França i el Regne Unit, que el 3 de setembre de 1939 van declarar la guerra a Alemanya. Això va marcar l'inici formal del conflicte, tot i que les tensions ja feia temps que anaven en augment.

El règim hitlerià va anar recuperant territoris com Àustria i la mateixa Polònia, que havia estat creada el 1918 amb la fi de la Primera Guerra Mundial. Finalment, les potències aliades van respondre als atacs en una mala previsió del *Führer*.

1940 Aiguats històrics a Girona

Les fortes pluges que van arribar durant la tardor de 1940 van desencadenar en un dels pitjors episodis d'aiguats que es recorden a la província de Girona. Van ser greus especialment pels seus efectes sobre la població, ja que van causar nombroses víctimes.

A Girona, una gran riuada va endur-se el pont del Güell al nivell de Can Vidal. Aquella ciutat marcada per la postguerra es trobava precisament en ple procés de recuperació dels ponts que l'exèrcit republicà havia enderrocat massivament durant la seva retirada.

1940 L'afusellament de Lluís Companys

La Segona Guerra Mundial topa de ple amb els republicans refugiats a una França ja controlada en bona part per

les tropes alemanyes. Això va ser un gran perjudici pels polítics exiliats més destacats, com va ser el cas de Lluís Companys.

El president de la Generalitat, que el 6 d'octubre de 1934 proclamà la República Catalana, va ser detingut per la Gestapo a la localitat de Baules-Pins. Companys hauria pogut fugir a una zona no ocupada per l'exèrcit nazi, però va preferir esta a prop del seu fill que es trobava internat en un centre per a persones amb problemes mentals.

L'ex president va ser torturat amb l'objectiu del govern espanyol d'aconseguir informació sobre els polítics republicans que encara mostraven certa resistència, els dipòsits d'or de la República i l'organització dels maçons als quals pertanyia.

Companys va ser jutjat a Montjuïc i, finalment, executat el 15 de setembre de 1940 al fossar de la Pedrera de l'entorn del castell on avui s'hi troba el monument en record seu.

1941 Els camps de concentració de França per als exiliats

Després de la derrota republicana a la Guerra Civil espanyola, centenars de milers de persones van fugir cap a França, buscant refugi. El govern francès, desbordat per l'arribada massiva de refugiats, els va internar en camps de concentració improvisats al sud del país, a les platges de Le Barcarès, Argeles-sur-Mer, Agde o Saint Cyprien, però també en zones més interiors properes al Pirineu francès, com van ser Bram, Gurs o Montauillou. Les condicions eren deplorables, amb fred in-

El carrer del Carme, totalment inundat pel desbordament de l'Onyar a Girona. Foto: Lux

tens, manca d'aliments, aigua i atenció mèdica. La xifra d'espanyols que hi van passar ronda els 235.000. Molts dels exiliats van morir per malalties o desnutrició. A més, quan França va veure's implicada en la Segona Guerra Mundial, alguns van servir de mà d'obra o de soldats. Quan el país va ser ocupat per les tropes nazis, alguns republicans van ser deportats a camps de concentració alemanys.

1944 La Guerra s'acaba a Normandia

La notícia que feia la volta al món l'any 1944 era el desembarcament aliat a Normandia; la invasió massiva de les forces aliades aquell 6 de juny per alliberar Europa occidental del control nazi anunciava que Alemanya havia perdut la guerra. Es creia que les tropes arribarien per Calais, la zona més propera a les illes Britàniques, però ho van fer molt més al sud.

Adolf Hitler, que al mateix temps va ser ferit per un grup de militars i

civils que li van preparar un atemptat, encara trigaria uns dies més a acceptar la derrota i utilitzaria les seves darreres armes en forma de míssils sense un impacte decisiu.

1949 Dalí i Gala tornen a Portlligat

Després d'una llarga estada a Nord-amèrica, Dalí i Gala van tornar a la casa de Portlligat. La projecció que el geni figuerenc havia assolit a l'altra banda de l'Atlàntic va permetre-li treballar per encàrrecs d'obres de teatre. Però el que marcà realment a Dalí durant aquesta època és el seu endinsament en la creativitat religiosa. Això confrontava de ple amb el matrimoni civil -no religiós- que mantenia amb Gala. Temes més tradicionals, com la Verge o els Crists van passar a ser elements fonamentals de l'obra daliniana.

1950 «Pandora» mostra la Costa Brava

En la segona meitat del segle XX, la Costa brava va veure com arribava el turisme de masses per diversos motius. Un d'ells va ser la pel·lícula *Pandora y el holandés errante*, rodada principalment a Tossa de Mar i interpretada per Ava Gardner i James Mason, dos mites de Hollywood de l'època.

Al film també hi apareixia el català Màrius Cabré, actor, poeta i torero, de qui Gardner se'n va enamorar. Davant d'aquella notícia, el cantant Frank Sinatra, el pretendent oficial de l'actriu, va viatjar fins a Girona per demanar-li formalment matrimoni. La gran història d'amor de la parella més famosa d'aquell temps s'havia formalitzat a la nostra província.

1951 L'arribada del turisme

L'entrada del turisme va ser el que va dur més canvis en la societat gironina a partir dels anys 50. La Península Ibèrica és considerada, en aquell moment, una destinació exòtica i selvàtica. El turisme de sol, platges, natura autèntica i l'oferta cultural i monumental de la qual disposa Espanya són una crida per a molts estrangers.

>>

ÀLTIMA

Cuidem de cada història

A **Àltima Girona**, ens comprometem a cuidar cada història i **protegir cada record amb la màxima dedicació**. Amb un tracte proper i personalitzat, ens encarreguem de cada detall, perquè tu puguis centrar-te en el que realment importa: ser al costat dels teus éssers estimats en els moments més especials. A més, oferim serveis adaptats a les teves necessitats, **garantint sempre un tracte humà i respectuós**.

TANATORI - CREMATORI
ÀLTIMA GIRONÉS

C/ Can Pau Birol 19, Girona
T. 872 550 581 | Atenció 24 h. 900 230 238
www.altima-sfi.com |

>>

Per altra banda, la realitat i costums europeus xoquen amb els espanyols després d'haver estat un país tancat a l'exterior durant dècades. Detalls com el vestuari dels visitants provoquen els primers conflictes per als ciutadans de la província de Girona: els turistes porten pantalons curts i les turistes uns conjunts totalment diferents al que es veien habitualment.

El turisme generà riquesa i va donar feina a molts sectors després d'una dura postguerra, però la moral catòlica dominant no va veure amb bons ulls que es trenquessin els costums del moment. A tall d'exemple, a Girona l'any 1951 hi va haver aldarulls entre la policia i un grup de turistes francesos que es disposaven a visitar la Catedral i que van acabar a comissaria per la seva vestimenta. El bisbe d'aleshores, Cartaïa, es va afanyar a ordenar una normativa de vestuari per a tots els temples gironins.

1953

«Los cipreses creen en Dios» destaca entre la grisor

En l'Espanya franquista i en la Girona grisa i negra de 1953, la novel·la de Josep Maria Gironella *Los cipreses creen en Dios* és considerada un pecat per a molts sectors de la província. L'obra ha estat la que ha donat més projecció al territori i, al mateix temps, la més guardonada, però no va ser fàcil d'acceptar per aquella ciutat que no tenia previst que l'escriptor triomfés.

Gironella narrava els esdeveniments que van conduir a la Guerra Civil Espanyola des de la perspectiva d'una família catalana de la ciutat de Girona, explicant les tensions polítiques, socials i religioses del país abans del conflicte. Va arribar a existir una proposta municipal de concedir

la medalla de la ciutat a Gironella, però el bisbe Cartaïa va evitar-ho.

1954

Joep Tarradellas esdevé president

L'agost de 1954, Josep Tarradellas va ser elegit president de la Generalitat. L'acte es va dur a terme a l'Ambaixada de la República espanyola a Mèxic, ja que el país llatinoamericà mai va reconèixer el règim de Franco i va acollir representants del Parlament de Catalunya. Tarradellas va ser el successor del ganxó Josep Irla com a president a l'exili. El nou president fou militant d'ERC i un dels primers a rebutjar el conflicte de la Guerra Civil. L'any 1977 retornaria a Catalunya.

1956

Desapareix el tren del Baix Empordà

Els trens petits, característics de la societat gironina de la primera meitat del segle XX, representaven l'esforç i l'empenta de les generacions treballadores per potenciar i millorar les connexions entre municipis. L'Estat, però, sota el règim franquista, no va voler invertir en aquesta xarxa i va condem-

nar els carrilets a la seva desaparició. Els primers trens a morir van ser els de Palamós i Banyoles. La Guerra Civil havia deixat molt deteriorada la infraestructura i aquesta no es va recuperar. El tren de Palamós va oferir durant poc més de set dècades un recorregut urbà pel centre de la majoria dels pobles on hi feia parada. La seva convivència amb els automòbils -una tendència creixent als anys cinquanta- va provocar nombrosos accidents i problemes de circulació.

1959

Un avió s'estavella al Montseny

El 19 d'agost de 1959 és recordat com el dia del primer gran accident aeri de la història de les comarques gironines. Un

avió integrat pràcticament en la seva totalitat per joves britànics, que havien realitzat una estada a Catalunya, emprènia el vol de retorn cap a casa i s'estavellava al Montseny.

El balanç definitiu va ser de 29 morts i el cementiri d'Arbúcies es va fer memòria del fet. Onze anys més tard, però, arribaria un altre capítol negre de la història de l'aviació a Catalunya. En aquell cas el nombre total de víctimes va enfilarse fins a les 113.

1960

Mor Jaume Vicens Vives

L'any 1960 mor Jaume Vicens Vives, historiador català considerat un dels principals renovadors de la historiografia espanyola del segle XX. Nascut a Girona, va destacar per la seva visió moderna de la història i la seva voluntat de superar els enfocaments tradicionals que predominaven en la historiografia del seu temps.

Vicens Vives va crear una escola d'historiadors gràcies als seus conceptes nous i clars vinculats amb les arrels catalanes. Va aplicar als conceptes històrics elements de la ciència estadística, econòmica i matemàtica, però amb projeccions socials més enllà del que les dades i les observacions podien assenyalar.

1961

S'aixeca el mur de Berlín

L'Alemanya de l'Est sota el control comunista -la República Democràtica Alemanya- era l'únic territori europeu que perdia ciutadans de forma continuada. A principis de la dècada dels 60, i després d'una duríssima postguerra i conseqüent ocupació soviètica, milers d'alemanys orientals van creuar a la

>>

MOBALPA
Cuines dissenyades per a tu.

Cuines & mobles per a la llar personalitzats

Concerta una cita per a realitzar el teu projecte.

Visita'ns al Carrer
Barcelona, 133 - Girona

mobalpa.es

>>

zona de la República Federal Alemanya cercant feina i millors condicions de vida. La majoria d'ells ja no tornarien al bàndol de ciutat original.

Davant d'aquesta situació, el 13 d'agost de 1961 l'exèrcit de l'RDA va tallar els accessos a occident per bloquejar aquest èxode. Pocs es pensaven, però, que això suposaria la construcció d'un mur de 155 km que encerclaria el territori de l'RFA i que aïllaria els seus ciutadans fins el 1989.

1961 El naixement de la banda terrorista ETA

El 18 de juliol de 1961 es considera el dia del naixement -o coneixement- d'ETA per part de la societat: a la línia de tren Bilbao-Madrid es descobreixen un seguit de bombes que no esclaten, però que fan palesa la capacitat d'actuació del grup nacionalista radical. El naixement formal va ser dos anys abans.

La banda terrorista ETA sorgeix de les joventuts del Partit Nacionalista Basc, entre els militants que volen emprendre accions violentes malgrat la negativa dels alts càrrecs del partit. El grup terrorista beu del marxisme en gran mesura i pretén la independència del País Basc. El govern central, tot i les fortes accions policials, no va considerar que la formació tingués futur en un principi.

1962 El conflicte d'«Els Químics»

El primer gran conflicte laboral a la ciutat de Girona data del 1962 i té com a grans protagonistes els treballadors d'Industrias Químicas y Tartáricas, pertanyent a la família Ensesa de Girona. Als anys 40 ja s'havien registrat algunes protestes, però sempre de forma

puntual. L'empresa es dedicava a la producció d'àcid tartàric, essencial per a la fabricació de condensadors, components electrònics i equips quirúrgics. En aquells moments, el producte gaudia d'una gran demanda i la direcció va decidir aplicar una jornada continuada, amb diumenges inclosos.

La mala negociació de les condicions va ser l'origen del conflicte. Els treballadors van dur a terme diverses accions de protesta: van parlar amb el bisbe Cartañà, van iniciar una fase de treball lent que va suposar un decreixement de la producció incomplint les comandes. L'empresa va respondre amb l'acomiadament de 16 treballadors. La resta de companys van deixar el seu lloc de treball i la Guàrdia Civil va acudir-hi amb dures càrregues. La forta repercussió social va fer

A dalt, el Club Med, en ple cap de Creus, va ser un dels símbols del turisme a la Costa Brava. A baix a l'esquerra l'edifici d'«Els Químics» i a la dreta Caterina Albert «Víctor Català». Fotos: Ajuntament de Girona/CDRI/Narcís Sans (Club Med) i Sílvia Serrat («Els Químics»).

recular l'empresa retirant totes les sancions als qui havien abandonat el seu lloc de feina. Cal tenir en compte que els treballadors van haver de fer front al conflicte pràcticament sols, ja que en aquell moment encara no s'havien creat sindicats oficials.

1963 L'assassinat de Kennedy

El 22 de novembre de 1963 és un dia assenyalat a l'agenda dels Estats Units: John F. Kennedy, 35è president dels EUA, va ser assassinat a Dallas en rebre un tret al coll i un altre al cap mentre circulava en un cotxe descapotable amb la primera dama, Jackie Kennedy. Al cotxe també hi viatjava John Connally, el governador de l'Estat de Texas, que va ser ferit greument, i la seva esposa. L'assassí va ser Lee Harvey Oswald, un ciutadà amb ideologia comunista i amb interès pel marxisme. Oswald va ser arrestat i, dos dies més tard, quan era traslladat a la presó, va ser mort a trets per Jack Ruby, un ciutadà anònim, en una emissió en directe per televisió.

La mort de Kennedy comporta un seguit de fets que no s'han acabat d'esclarir mai: Ruby va morir poc després a la presó per un suposat càncer i diversos testimonis que aquell dia es trobaven a Dallas van anar desapareixent.

1966 La mort de Víctor Català

Les lletres catalanes van perdre, el 1966, una de les seves figures més característiques. Caterina Albert i Paradís va morir a l'Escala, a la seva residència habitual, a l'edat de 97 anys. Amb pseudònim d'home per fer front al fort

>>

PARQUETS

GESPA ARTIFICIAL

PINTURES

MAQUINÀRIA

TARIMES EXTERIORS

PINTURA I DECORACIÓ www.hiperdecoracio.com / oficina@hiperdecoracio.com 972 22 23 22

>>

biaix de gènere existent en aquella època, va ser autodidacta i no va rebre mai cap formació especialitzada o universitària. Va escriure esquemes naturalistes perfectes i va destacar en diferents gèneres com la poesia, el teatre, el relat, la novel·la o els contes, sempre dotant els seus personatges d'una gran força social.

1967

Inauguració de l'aeroport de Girona

Més de 10.000 persones van ser presents en la inauguració, l'1 d'abril del 1967, de l'aeroport de Girona – Costa Brava. En aquell moment, l'aeroport es va considerar fonamental per al desenvolupament creixent del turisme a les comarques gironines.

La seva construcció va tenir diversos actors: la Diputació de Girona va comprar els terrenys de Vilobí, però el sector de l'hostaleria també va aportar molts diners per fer-ho realitat. L'Administració Central va ser qui més va contribuir-hi, però no hagués estat possible sense l'empenta de les entitats públiques i privades de la província.

1969

Trens de Sant Feliu i Olot, una mort anunciada

El 1969 va ser un any fatídic pels ferrocarrils de la província de Girona: la nul·la inversió de l'Estat, després del gran esforç realitzat per la societat gironina de l'època de connectar les diferents poblacions, va condemnar a la mort els ferrocarrils de via estreta. Els equips i el material no van rebre cap tipus de millores des que la seva administració es va centralitzar i això va suposar el seu deteriorament definitiu.

L'11 d'abril de 1969, el tren de Girona a Sant Feliu de Guíxols va fer el seu darrer viatge, mentre que aquell mateix juliol, el dia 16, també va morir el tren d'Olot. La clausura del trajecte fins a la Garrotxa suposava la fi d'un servei especialment necessari degut a la seva incomunicació durant els anys següents, ja que la millora de la carretera de Girona a Olot es va fer esperar dècades.

1969

L'arribada a la Lluna

La matinada del 21 de juliol de 1969, l'espècie humana traspassava les seves fronteres aconseguint una fita que semblava utòpica fins al moment: la Lluna va ser trepitjada per primera vegada, en una retransmissió en directe per la televisió. Aquesta gesta encara va engrandir més la figura de Kennedy dins el patriotisme Nord-americà: el president assassinat a Dallas havia promès l'arribada dels Estats Units a la

L'aeroport de Girona, l'any de la inauguració, el 1967. Foto: Ajuntament de Girona/CDR/Narcís Sans.

lluna en plena Guerra Freda i enmig de la cursa de l'espai que mantenia amb els soviètics.

1970

Inauguració de l'Estadi de Montilivi

Un 14 d'agost de 1970 el Girona FC, que en aquella temporada es trobava en la Tercera Divisió, va disputar el primer partit de futbol a l'Estadi de Montilivi. De la mateixa manera que havia passat 48 anys abans a l'antic camp de Vista Alegre, l'equip convidat per inaugurar l'estadi va ser el FC Barcelona.

L'obra no va estar exempta de polèmica, ja que en aquella època Vista Alegre ja formava part del centre de

Girona i ara el club es traslladava als afores. La seva construcció va ser possible gràcies a l'esforç de l'equip directiu, coneguts en societat com a «Los siete magníficos», i encapçalat pel president Narcís Codina i Surós.

1974

Salt s'annexiona a Girona

El 12 de març de 1974, el Tribunal Suprem, seguint un pla de creixement urbà i de desenvolupament industrial, sentenciava l'annexió de tot el terme municipal de Salt amb la ciutat de Girona. També ho feia amb una part dels municipis de Sarrià de Ter, Celrà i Sant Gregori. La reacció popular va ser clarament oposada a aquest projecte; la lluita de la societat contra un règim en decadència i amb el seu cap d'estat a punt de desaparèixer es treballava, en gran mesura, des dels ajuntaments. En aquest cas, però, els municipis van haver d'acatar la decisió de la màxima institució judicial. Salt recuperaria la seva independència l'any 1983.

1974

Neix el Teatre-museu Dalí

L'antic edifici del Teatre Municipal de Figueres va ser testimoni, el 29 de setembre de 1974, de la inauguració del Teatre-museu Dalí, un somni de Salvador Dalí. Aquest havia estat el primer lloc on hi havia exposat les seves creacions artístiques. El Teatre-museu va ser transgressor i oferia una experiència totalment diferent de qualsevol museu o exposició coneguda arreu del país; va situar Figueres dins el mapa turístic i es va convertir ràpidament en el segon museu més visitat de l'Estat per darrere del Museu del Prado de Madrid.

>>

POSA CARA AL TEU ARQUITECTE

GAUDIRÀS D'UN ENTORN **SALUDABLE, ACCESSIBLE I SEGUR**

COAC
arquitectes.cat
Girona

Edifici Pia Almoina
Plaça de la Catedral, 8
girona@coac.cat

Contacta'ns

ígrup.

Serveis **professionals** per a empreses

Felicitats al Diari de Girona pels seus 135 anys d'història, plens de periodisme de qualitat i proximitat. Nosaltres, com a anunciants, estem orgullosos de formar part d'aquesta gran trajectòria oferint **els nostres serveis auxiliars i de neteja**.

Tant de bo puguem seguir creixent i treballant plegats durant molts anys més!

Tu tens una altra feina

NOSALTRES, JA ENS ENCARREGAREM DE LA RESTA

Serveis Auxiliars · Neteges

c/ Canonge Dorca, 25 · 17005 Girona. Telèfon: 972 400 661. www.igrup.es

>>

1975 La mort de Franco

El 20 de novembre és recordat per sempre més com l'inici de la fi de la dictadura més longeva de la història d'Espanya. El general Francisco Franco va morir després de pràcticament quatre dècades al poder.

A diferència d'altres grans dictadors del segle XX, va morir plàcidament al llit després d'una llarga malaltia i començava una intensa transició cap a la democràcia. Franco, però, va deixar signades diverses sentències per tal de lligar els anys següents a la seva mort: va condemnar a mort a dos etarres i tres membres del FRAP – el Front Revolucionari Antifeixista i Patriota –, una organització d'extrema esquerra antifranquista que havia sorgit l'any 1973. També va cedir el poder a Joan Carles de Borbó, que va pujar al tron com a rei.

Durant els últims anys de dictadura, les crítiques al règim arribaven ja a escala internacional. Tant és així que, en ser retirats els ambaixadors, es van cremar diverses delegacions diplomàtiques estatals a algunes capitals europees.

1977 Les primeres eleccions democràtiques a Girona

El 15 de juny de 1977 es va materialitzar la restauració de la democràcia arreu del país amb les eleccions generals. A Catalunya, la majoria de formacions polítiques –a les beceroles encara després de la dictadura– van fer campanya en contra d'Adolfo Suárez, que encara es mantindria al govern fins al 1981.

Dos dels diputats escollits a la ciutat de Girona van ser del Pacte Democràtic –una formació integrada per Convergència, Partit Socialista de Ca-

Jordi Pujol, en una visita a Girona quan ja era president. Joaquim Nadal prenent possessió com a alcalde. Fotos: Ajuntament de Girona/CDRI/Pablito (Pujol) i Narcís Sans (Nadal).

talunya –Reagrupament i Esquerra Democràtica de Catalunya–, dos més van sorgir de la candidatura de Socialistes de Catalunya –Congrés–PSOE i el darrer d'Unió de Centre Democràtic. Pel que fa als senadors, els quatre van ser escollits també del Pacte Democràtic. La participació en aquelles eleccions va ser superior al 80% i sense incidents remarcables. Els resultats, però, es van fer esperar més de 24 hores.

1977 El retorn de Tarradellas

Si Adolfo Suárez va ser el cap visible de la transició a Espanya, Josep Tarradellas va representar la transició a Catalunya, essent un element clau de la nova era política i social. La seva arribada des de l'exili va ser rebuda com el

retorn del president de tots els catalans i deixant de banda les sigles d'Esquerra Republicana de Catalunya on ell militava. El sentiment d'unió va veure's representat amb la sortida al balcó de la Generalitat pronunciant les històriques paraules: «Ciutadans de Catalunya, ja soc aquí». Tarradellas va ser president a l'exili des del 1954 i, en tornar a Barcelona va poder negociar amb prudència amb Suárez i el Rei Joan Carles.

1979 Nadal, primer alcalde de la Girona post franquista

En la represa de la democràcia, els ciutadans van tenir el seu paper més important pel que fa a l'elecció dels ajuntaments l'any 1979. A Girona, es van presentar dues candidatures en dos grans blocs: els Centristes de Catalunya

–CC–UCD– i el bloc, que desafiava el partit de l'aleshores president Adolfo Suárez, format per CiU, PSC–PSOE i PSUC.

Joaquim Nadal va ser el cap de la llista més votada, nomenant regidors i tinents d'alcaldia els diferents caps de llista dels partits amb qui va formar bloc. A gran part del país el resultat d'aquest primer plebiscit municipal va tenir un color molt similar.

1979 L'Estatut d'Autonomia

Després de les grans proclames reclamades pels catalans durant els quatre primers anys de restauració de la democràcia, arriba l'hora de votar i acceptar l'Estatut d'Autonomia en referèndum. El 1979 va ser un any d'esgotament polític i de consultes ciutadanes, després de les eleccions generals, les municipals i ara les estatutàries. Probablement, aquesta saturació va provocar un 39% d'abstenció a Catalunya; un fet molt similar va passar al País Basc.

Malgrat les veus crítiques des dels sectors més nacionalistes, més de dues terceres parts hi voten a favor, fet que suposa un altre pas de gegant cap a la normalització de les nacionalitats històriques i una altra gran fita assolida pel president Tarradellas abans de deixar el càrrec l'any següent.

1980 Jordi Pujol, president

La normalització democràtica a Catalunya va permetre que se celebrassin les primeres eleccions municipals i generals, però les autonòmiques encara van fer-se esperar cinc anys després de la mort de Franco. En aquell sufragi poques candidatures van obtenir es-

>>

TANCAMENTS
ALUMINI - PVC

ORMETAL

Enhorabona! 972 47 61 27 - www.ormetal.org

135 anys del Diari de Girona donant veu a les empreses

>>

cons al Parlament: el PSC-PSOE -Partit Socialista-, que partia com a favorita, CiU -Convergència i Unió-, ERC -Esquerra Republicana de Catalunya-, UCD -Centristes de Catalunya- i PSUC -Partit Socialista Unificat de Catalunya-.

CiU, ERC i UCD van poder sumar per fer un pacte que va convertir Jordi Pujol en el primer president escollit de la recuperada Generalitat democràtica. Aquest va ser el relleu del president Tarradellas, que ja havia anunciat prèviament que es retiraria de l'escena política.

1981

Mor Josep Pla

La diada de Sant Jordi de 1981 encara va engrandir més sentit com a dia del llibre en materialitzar-se la mort de Josep Pla. L'escriptor i periodista pal·lès va deixar-se influir en les seves obres pel seu vincle amb l'Empordà. Els seus primers textos els va publicar el 1919 aquest mateix diari, sota el nom de *Diario de Gerona*, que un

any més tard el va enviar a París de corresponsal. També formà part de la redacció de *Las Noticias* i *La Publicidad*. La seva tasca periodística per Europa li va fer viure de ben a prop l'alçament del feixisme a Itàlia i Alemanya.

La seva relació conservadora amb el catalanisme li va comportar certs problemes durant la Guerra Civil per part del bàndol franquista. Malgrat que començà a escriure en castellà, Pla va utilitzar el català en les seves obres més destacades com el *Quadern Gris* o *Obra Completa*.

1981

El cop d'estat de Tejero

La tarda del 23 de febrer de 1981, mentre el Congrés dels Diputats estava en sessió per a la votació d'investidura del candidat a la presidència del Govern Leopoldo Calvo-Sotelo, el tinent coronel Antonio Tejero va irrompre al Congrés amb un grup de guàrdies civils armats. Entrant amb pistola en mà, va interrompre la sessió, cridant les conegudes paraules «¡Quieto todo el mundo!», ordenant que tots els diputats es tressin a terra

El rei Joan Carles I, la matinada del 24 de febrer, va aparèixer a la televisió nacional proclamant la defensa de la Constitució. Aquesta intervenció es va considerar decisiva, ja que va dissuadir molts militars de sumar-se al cop d'estat. Finalment, els diputats del Congrés van ser alliberats i els líders de l'assalt van ser arrestats i processats. El context en aquells primers anys de restauració de democràcia no va ser fàcil. La crisi econòmica i l'alt atur, els conflictes amb ETA i la insatisfacció dins l'exèrcit van provocar la situació del 23-F.

1982

El PSOE arriba al poder

Un dels grans moments de canvi en la restauració de la democràcia a Espanya va arribar en les eleccions generals del 1982, quan més de deu milions de votants van donar suport al PSOE encapçalat per Felipe González.

Amb el 46% dels vots, els socialistes van aconseguir desfer-se del centralisme existent en aquells temps i li prenién el poder a la Unión de Centro Democrático i Adolfo Suárez, que ha-

via estat el primer president després de la mort de Franco.

1982

Salt s'independitza

El 1982 va ser un any clau per entendre l'estructura actual de la ciutat de Girona. Salt, que havia estat forçat a annexionar-se a Girona degut a una sentència del Tribunal Suprem l'any 1974, aconseguia de nou la seva independència. L'opinió pública no va ser mai majoritàriament partidària d'aquesta annexió. En aquell context, la transició democràtica es va viure a Salt sense un ajuntament propi i un desig d'independència com a municipi. Un grup de ciutadans confiava en la possibilitat de desvincular-se de Girona.

Segons explicava Alfons Moré, regidor de Girona i posteriorment de Salt, a *El Diari d'un Segle*, «les entitats de Salt van tenir un paper determinant per mantenir l'esperit de lluita i el fet de crear una entitat per defensar la independència va ajudar enormement».

>>

CASINO
PERELADA

PER MOLTS
MÉS ANYS
COMPARTINT
LA PASSIÓ PER
FER HISTÒRIA.

FELIÇ 135È ANIVERSARI!
Diari de Girona ¹³⁵
1889-2024

>>

1986

La catàstrofe de Txernòbil

El 26 d'abril de 1986, la planta nuclear de Txernòbil, ubicada a Ucraïna, va patir un dels accidents nuclears més greus de la història: conseqüència d'una prova de seguretat mal gestionada, es va produir una explosió que va alliberar una gran quantitat de radiació a l'atmosfera. Aquesta catàstrofe va provocar la mort immediata de dos treballadors i, en els dies següents, van ser una trentena les persones que van perdre la vida per intoxicació aguda per radiació. En resposta a l'accident, es va establir una zona d'exclusió de 30 quilòmetres al voltant de la planta, obligant l'evacuació de més de 100.000 persones. La crisi es va gestionar per les autoritats soviètiques amagant la veritable magnitud del desastre, mentre que la radiació es va dispersar a través d'Europa, afectant milions de persones i provocant un augment de casos de càncer i malalties relacionades. Txernòbil va ser un cop decisiu per a la Unió Soviètica, que acabaria desapareixent cinc anys més tard.

1987

L'atemptat a l'Hipercor

El 19 de juny de 1987 va arribar l'atemptat més violent i sanguinari de la banda terrorista ETA. Contràriament al que es podia pensar, el grup basc no va actuar a Euskadi sinó que ho va fer a Barcelona, més concretament a l'Hipercor.

Un cotxe bomba carregat d'explosius va explotar al pàrquing subterrani del centre comercial deixant un balanç de 21 persones mortes i 45 ferides. Durant els dies posteriors es va desencadenar una manifestació en contra del terrorisme de la banda per una població que ja no tenia clars quins eren els seus objectius.

A la ciutat també hi va haver preocupació per la projecció de la imatge d'inseguretat al món, amb els Jocs Olímpics del 1992 ja adjudicats i a l'horitzó. L'atemptat va marcar un abans i un després en molts aspectes, però va afegir un punt de criminalitat a ETA, que va obligar a les autoritats franceses a reconsiderar l'estatus de refugiats polítics a molts terroristes que tenia al seu territori.

L'estat en què va quedar la central nuclear de Txernòbil, després de l'accident. Foto: DdG

1989

Mor Salvador Dalí

El 23 de gener de 1989 Salvador Dalí, un dels genis més grans que han sorgit a Catalunya, va morir a Figueres. L'envergadura de la figura de l'artista era tan gran que, fins i tot, va rebre la visita dels reis d'Espanya. Ell mateix havia construït una cripta al castell de Púbol, on ja hi havia enterrada Gala, però finalment l'enterrament va ser al seu propi museu; la seva tomba es troba sota la cúpula que ell mateix va dissenyar i concebre com el seu gran llegat artístic. Va prendre aquesta decisió amb la intenció que els visitants caminin literalment per sobre la seva tomba. Aquesta va ser la seva darrera obra, un temple surrealista.

1989

La caiguda del mur de Berlín

El 9 de novembre de 1989 cau el mur de Berlín després de diverses setmanes de grans protestes a l'Alemanya de l'Est i

>>

50 anys cuidant la teva audició

Signia Insio IX elimina el soroll de fons, s'ajusta a l'instant i és casi invisible.

Estigues connectat.

Plaça Calvet i Rubalcaba, 4, Girona · Telf. 972 20 06 64
Rambla Hospital, 40, Vic · Telf. 938 85 35 38

SONOR
AUDIFONOS

Vine a visitar *la vinyeta

Gaudeix d'una visita guiada per la finca i el celler i degusta els vins més especials
Dissabtes de 10 a 13 h i de 16 a 19 h
Diumenges i festius de 10 a 13 h

www.lavinyeta.es - celler@lavinyeta.es
+34 647 748 809 - Carretera de Mollet a Masarac
17752 Mollet de Peralada - Alt Empordà (Spain)

>>

una forta pressió popular a favor de la llibertat de moviment. Davant d'aquests fets, el govern de la República Democràtica Alemanya va anunciar que podien travessar lliurement la frontera.

La caiguda del mur de Berlín va ser considerada un monument a la llibertat i el triomf dels sistemes democràtics occidentals per sobre del model comunista instaurat per la Unió Soviètica. Va marcar l'inici del procés de reunificació d'Alemanya i es considera un dels moments simbòlics més importants del final de la Guerra Freda.

1991 Creació de la UdG

El 12 de desembre de 1991, el Parlament de Catalunya aprova la creació de la Universitat de Girona, recuperant així una institució històrica amb arrels al segle XVI. La UdG neix amb l'objectiu de ser un referent en la formació, recerca i servei a la societat gironina. Amb aquesta fundació, Girona es consolida com un centre acadèmic i científic, promovent la cultura i el desenvolupament de la re-

gió. La UdG ha anat creixent i ampliant la seva oferta educativa, esdevenint una universitat moderna i reconeguda arreu de Catalunya.

1992 Els Jocs Olímpics a Girona: Empúries i Banyoles

El 13 de juny de 1992, la flama olímpica arribava a Empúries en un acte carregat de simbolisme, on el foc sagrat dels antics jocs grecs es troba amb la història catalana. Es connecta el passat clàssic amb el present olímpic de Catalunya, que aquell any acull els Jocs Olímpics de Barcelona. Empúries, antiga colònia grega i romana, esdevé el punt d'entrada ideal per al recorregut de la flama, transmetent un missatge de pau i unitat al món.

La representant de la província als jocs, però, va ser la ciutat de Banyoles, seleccionada com a subseu olímpica per a les competicions de rem, un esdeveniment que va transformar la ciutat i li va atorgar una projecció internacional sense precedents reunint esportistes d'arreu del món. La infraestructura i les millores que s'hi rea-

litzen per adaptar-lo als estàndards olímpics representen una inversió en el futur esportiu i turístic de la zona.

Per a la comarca del Pla de l'Estany -i la província de Girona en general- la participació en els Jocs Olímpics és motiu d'orgull. Aquesta experiència deixa una empremta duradora en la comunitat i contribueix a consolidar Banyoles com un referent per als esports aquàtics a nivell mundial.

1998 Naufragi a l'Estany de Banyoles

El 8 d'octubre de 1998, una tragèdia colpeja Banyoles quan la barca anomenada «Oca», amb 141 passatgers a bord, s'enfonsa a l'Estany durant una excursió de turistes francesos jubilats, causant la mort de 21 persones.

El naufragi va causar una commoció en la societat catalana i va obrir un debat sobre la seguretat en activitats recreatives. Les investigacions van apuntar, des d'un principi, a la manca de mesures de seguretat com una de les causes del naufragi i l'incident va desencadenar reformes per millorar les

normes de seguretat en el transport marítim i fluvial a tot el país.

2001 Els atemptats de l'11 de setembre

L'11 de setembre de 2001, el món va ser testimoni d'una sèrie d'atemptats terroristes que sacsejaren els Estats Units. Quatre avions comercials van ser segrestats per membres d'Al-Qaida: dos impactaren contra les Torres Bessones de Nova York -considerades el cervell financer d'occident- provocant-ne el col·lapse, un tercer s'estavellà contra el Pentàgon, i el quart caigué en un camp a Pensilvània després que els passatgers intentessin recuperar-ne el control.

Aquest fet, considerat un dels moments més tràgics de la història contemporània, va provocar prop de 3.000 víctimes mortals i va commocionar el món sencer. Els atemptats van desencadenar la Guerra d'Afganistan, liderada pels Estats Units amb el suport del Regne Unit i l'OTAN contra les organitzacions Al-Qaida i Estat Islàmic.

>>

RESERVA A

medPlaya.com

ELS TEUS HOTELS A LES MILLORS
destinacions de platja!

COSTA BRAVA · COSTA BARCELONA · COSTA DAURADA · BENIDORM · COSTA DEL SOL

CODI
DESCOMpte
-10%

DIGI10

*Vàlid fins maig de 2025 i per reserves durant 2024 i 2025.

>>

2003 Maragall, president

El 16 de novembre de 2003, el Partit dels Socialistes de Catalunya -PSC-, amb Pasqual Maragall al capdavant, guanya les eleccions al Parlament de Catalunya en vots, tot i que no amb escons. Després de setmanes de negociacions, el 20 de desembre es formalitza el primer govern de coalició entre el PSC, Esquerra Republicana de Catalunya -ERC- i Iniciativa per Catalunya Verds -ICV-. Maragall, exalcalde de Barcelona i una figura clau en la modernització de la ciutat, es converteix en president, deixant enrere 23 anys de mandat de Jordi Pujol, iniciant una etapa marcada per la reforma de l'Estatut d'Autonomia. Amb un fort enfocament en el federalisme i la cohesió social, el seu govern busca redefinir la relació entre Catalunya i Espanya, en un moment de grans canvis polítics i institucionals.

2004 Atemptats d'Atocha

El matí de l'11 de març de 2004, quatre trens de rodalies van saltar pels aires a Madrid, causant 193 morts i ferint-ne gairebé 2.000. Els atemptats tenen lloc tres dies abans de les eleccions generals espanyoles i generen un clima de confusió i dolor a tot Espanya.

La investigació inicial atribueix els fets a ETA, però ràpidament es descobreix l'autoria islamista, un gir que afecta profundament l'escenari polític i influeix en els resultats del 14 de març, que van donar la victòria al PSOE, encapçalat per José Luís Rodríguez Zapatero. La massacre va acabar sent reivindicada per Al-Qaida i va suposar un punt d'inflexió per a la seguretat nacional marcant l'inici d'unes polítiques més estrictes en matèria de prevenció del terrorisme a Espanya i Europa.

2009 Obama esdevé president

El 20 de gener de 2009, Barack Obama pren possessió com a president dels Estats Units, convertint-se en el primer afroamericà a ocupar aquest càrrec. La seva elecció és vista com un símbol de progrés en un país marcat per una llarga història de lluita pels

drets civils i desigualtats racials.

Durant el seu discurs d'investidura, Obama promet esperança i canvi, abordant temes com la crisi econòmica mundial, la reforma sanitària i les relacions internacionals. La seva presidència, que es prolongarà durant dos mandats, representa una nova etapa en la política nord-americana canviant les relacions del país amb el món i dotant d'un nou clima la política internacional.

2010 La gran nevada a les comarques de Girona

El 8 de març de 2010, una forta nevada va cobrir les comarques de Girona, causant greus problemes de mobilitat i talls en el subministrament elèctric. La neu va arribar a gruixos inusuals -de més de 40 centímetres- en una zona poc acostumada a fenòmens d'aquesta magnitud, afectant carreteres, trens i subministraments bàsics durant diversos dies. Les principals carreteres de la província van quedar col·lapsades i el pes de la neu va ensorrar nombroses torres elèctriques.

Desenes de milers de persones es van quedar sense electricitat ni aigua calenta durant dies; en alguns punts del litoral, de fet, la llum no es va recuperar fins al cap d'una setmana.

2011 Adéu a El Bulli

El 29 de juliol de 2011, El Bulli, de Ferran Adrià, serveix el seu darrer menú abans de tancar definitivament com a restaurant. Situat a Cala Montjoi de Roses, l'establiment es va convertir en un referent mundial de la cuina d'avantguarda, guanyant múltiples premis i considerat el millor restaurant del món en diverses ocasions. El tancament marca la fi d'una era per a la gastronomia catalana, però Adrià anuncia que el local es transformarà en el Bulli-Foundation, un centre dedicat a la investigació i la creativitat culinària. El llegat del restaurant transcendeix les fronteres de l'alta cuina i inspira una nova generació de xefs arreu del món.

2012 La manifestació de la Diada

L'11 de setembre de 2012, coincidint amb la Diada Nacional de Catalunya,

A dalt, un home marxa a peu, després que el seu cotxe quedés atrapat per la gran nevada de 2010. A baix, Ferran Adrià entre el tancament d'El Bulli i l'obertura d'El Bulli 1846. Fotos: Aniol Resclosa i Marc Martí.

milers de persones es manifesten a Barcelona per demanar la independència de Catalunya. Convocada per l'Assemblea Nacional Catalana -ANC-, aquesta marxa marca un punt d'inflexió en el moviment independentista, amb una participació massiva que reflecteix el creixement d'aquest sentiment en amplis sectors de la societat catalana.

La manifestació, sota el lema «Catalunya, nou estat d'Europa», representa una clara crida a l'autodeterminació i accelera el debat polític sobre la relació entre Catalunya i Espanya. Aquest esdeveniment és vist com el preludi d'una sèrie de mobilitzacions que es repetiran en anys successius, consolidant-se com una de les demandes centrals del panorama polític

català.

L'impacte de la marxa de 2012 transcendeix les fronteres catalanes, captant l'atenció dels mitjans internacionals i generant reaccions dins i fora d'Espanya. Aquest clima de mobilització social dona impuls a iniciatives com la consulta popular de 2014, el 9N, i el referèndum de l'1 d'octubre de 2017, esdeveniments que reforçaran la lluita independentista i situaran Catalunya al centre del debat sobre el dret a decidir i la secessió a l'Europa contemporània.

2013 L'AVE arriba a Girona

El 8 de gener de 2013, l'Alta Velocitat Espanyola -AVE- arriba finalment a la ciutat de Girona, un esdeveniment llargament esperat que millora significativament les connexions amb Barcelona, França i Madrid. Aquest nou servei permet reduir considerablement el temps de viatge, facilitant la mobilitat de ciutadans i turistes, i integrant Girona en la xarxa europea de trens d'alta velocitat.

La inauguració del servei d'AVE representa una fita per a Girona, que veu en aquest nou mitjà de transport una oportunitat de creixement econòmic i turístic. A més, contribueix a la integració de Catalunya en les vies de comunicació continentals, afavorint els intercanvis culturals i comercials.

2013 La sentència del Cas Treball

Va ser un dels casos de corrupció que va afectar els governs de Jordi Pujol, protagonitzat per Unió Democràtica, el soci petit de la coalició CiU. A final de la dècada dels 90 del segle passat, Diari de Girona va destapar l'afer, gràcies a la denúncia de dos treballadors dels centres de formació propietat de Fidel Pallerols que van detectar que els havien falsificat les firmes per fer-los passar com a alumnes de les mateixes acadèmies, d'uns cursos que no havien fet mai. Després d'anys d'investigacions -primer periodístiques i posteriorment policials i judicials-, la sentència va condemnar el partit de Josep Antoni Duran i Lleida per haver rebut «aportacions directes» de la trama. També van ser condemnats el propietari dels

>>

>> prestigi de la cuina catalana a nivell global.

centres de formació, l'exdirector general d'Ocupació del departament de Treball, Lluís Gavalda i qui havia estat secretari d'Organització d'Unió Democràtica, Vicenç Gavalda.

2013

El Cellar de Can Roca, millor restaurant del món

El 29 d'abril de 2013, El Cellar de Can Roca, dirigit pels germans Roca, és nomenat millor restaurant del món per la prestigiosa revista *Restaurant*. És la primera vegada que un establiment de la ciutat de Girona s'endú el guardó. Aquest reconeixement internacional destaca la creativitat, la tècnica i l'excel·lència culinària dels Roca, que han convertit el seu projecte en un referent de la gastronomia mundial.

Aquest premi consolida Girona com una destinació gastronòmica de primer nivell. El Cellar de Can Roca, amb una cuina que combina tradició i innovació, continua atraient visitants d'arreu del món i contribueix a l'economia local, alhora que reforça el

2014

El 9-N, la consulta sobre la independència

El 9 de novembre de 2014, el Govern de Catalunya organitza una consulta simbòlica sobre la independència en la qual participen uns 2,3 milions de persones. La consulta, impulsada per Artur Mas, president en aquell moment, planteja dues preguntes: en primer lloc, si els catalans volen que Catalunya esdevingui un estat i, en cas afirmatiu, si volen que aquest sigui independent. El resultat, amb una aclaparadora majoria a favor del «sí-sí», reflecteix la voluntat de molts ciutadans de decidir el futur polític del territori. Tot i la seva naturalesa no vinculant, aquesta votació marca una nova etapa en el procés independentista, provocant tensions amb el govern espanyol, que la declara il·legal. Les conseqüències d'aquesta consulta s'estendran en els anys següents, en un clima de polarització política que tindrà el seu punt àlgid el 2017 amb el referèndum d'autodeterminació.

2015

La tragèdia de Germanwings

El 24 de març de 2015, el vol 9525 de Germanwings s'estavella als Alps francesos en el seu trajecte de Barcelona a Düsseldorf, provocant la mort de les 150 persones a bord, entre les quals hi havia nombrosos passatgers de les comarques gironines. Es tracta del pitjor accident aeri de la dècada a Europa.

La investigació va revelar que el copilot, Andreas Lubitz, amb problemes de salut mental, havia fet estavellar l'avió intencionadament. Aquesta tragèdia va plantejar qüestions sobre els protocols de seguretat en l'aviació i la detecció de problemes psicològics en els pilots, desencadenant reformes i mesures preventives en el sector.

2016

Puigdemont, president

El 10 de gener de 2016, Carles Puigdemont, fins aleshores alcalde de Girona, és nomenat president de la Generalitat

després de la renúncia d'Artur Mas; aquest moviment inesperat desbloqueja les negociacions amb la CUP per tal de sumar una majoria independentista al Parlament. Puigdemont assumeix el càrrec amb el compromís de culminar el procés independentista, en un mandat marcat per la preparació del referèndum d'autodeterminació.

El seu lideratge s'enfoca en la defensa del dret a decidir i en un desafiament directe al govern central, que promet impedir qualsevol intent de secessió. El mandat culminarà amb el referèndum del 1 d'octubre de 2017, esdeveniment que marcarà un punt àlgid en el conflicte Catalunya-Espanya.

2016

Brexit

El 23 de juny de 2016, el Regne Unit vota en referèndum a favor de sortir de la Unió Europea, en un procés conegut com a Brexit. Amb un 52% de suport a la sortida, el resultat reflecteix una divisió profunda en la societat britànica i

>>

**SERVEIS ESPORTIUS, CULTURALS I SOCIALS
PER A TOTA LA FAMÍLIA
PISCINES CLIMATITZADES
GEiEG FITNESS
I MOLT MÉS !**

**FES-TE
SOCI !**

f i x v
@geieg1919
@geieg.fitness
www.geieg.cat

**GEiEG Sant Narcís | GEiEG Sant Ponç | GEiEG Palau
Refugi Sant Miquel de Falgars**

>>

posa en qüestió el projecte d'integració europea. L'aleshores primer ministre, David Cameron, que s'oposava a marxar de la Unió Europea, anuncia la seva dimissió.

El Brexit, que es formalitza el 31 de gener de 2020 després de llargues i complexes negociacions, té importants repercussions econòmiques, polítiques i socials tant per al Regne Unit com per a la Unió Europea. A més, aquest procés crea incertesa sobre el futur d'Escòcia i Irlanda del Nord, regions on majoritàriament es va votar per romandre a la UE.

2017 Els atemptats de Barcelona i Cambrils

El 17 d'agost de 2017, un vehicle atropellava mortalment a diverses persones a la Rambla de Barcelona en un atemptat reivindicat per l'Estat Islàmic. La mateixa nit, a Cambrils, un segon atac provocava més víctimes, però era avortat per una ràpida resposta policial que abatia els terroristes. Els autors dels atemptats eren joves de Rípol, fet que sorprèn la comunitat catalana per la proximitat dels implicats.

Els atemptats deixen 16 morts i 152 ferits i obren el debat sobre la integració social i la prevenció de la radicalització. La resposta de la societat catalana es materialitza en una massiva manifestació de rebuig a la violència, amb el lema «No tinc por», que esdevé símbol de la voluntat de pau i convivència.

2017 El desafiament independentista

L'any 2017 culmina amb un intens desafiament independentista a Catalunya. El 20 de setembre de 2017, la Guàrdia Civil va dur a terme una sèrie de registres i detencions a Barcelona i altres punts de Catalunya en el marc de les investigacions per impedir el referèndum d'independència de Catalunya convocat per al 1 d'octubre, que el Tribunal Constitucional havia declarat il·legal.

El govern català, liderat per Carles Puigdemont, organitza el referèndum d'autodeterminació, provocant una forta i imprevisible repressió policial

per impedir-ne la celebració. Tot i les prohibicions, prop de dos milions de persones voten, amb una clara majoria a favor de la independència.

El 27 d'octubre, el Parlament de Catalunya declara unilateralment la independència, fet que provoca la resposta immediata del govern espanyol amb l'aplicació de l'article 155, que suspèn l'autonomia catalana. Puigdemont i altres líders independentistes són acusats de rebel·lió i alguns marxen a l'exili, mentre que d'altres són empresonats, marcant l'inici d'una crisi política que polaritza la societat catalana.

Els mesos següents estan marcats per manifestacions, judicis i una intensa mobilització popular i mediàtica, tant a favor com en contra de la independència. Les eleccions del 21 de desembre, convocades pel govern espanyol sota el control de l'article 155, tornen a donar una majoria independentista al Parlament català, però la situació continua bloquejada, amb Puigdemont instal·lat a Bèlgica i diversos líders independentistes en presó preventiva. Aquest període es converteix en un dels moments de més tensió institucional entre Catalunya i l'Estat espanyol des de la restauració de la democràcia, i el conflicte continua sent un tema central de debat i divisió a Espanya i a Catalunya.

2019 L'Uni Girona guanya la seva segona Lliga

El 5 de maig de 2019, l'Uni Girona CB va aconseguir la seva segona Lliga Femenina de Bàsquet després d'una temporada excepcional. L'equip, dirigit per Èric Surís i liderat per les catalanes Laia Palau i Núria Martínez, va imposar-se al seu gran rival, el Perfumerías Avenida de Salamanca, a Fontajau, en el segon i decisiu partit de les finals. Tres

Vacunació contra la Covid-19 a Girona. Foto: Marc Martí.

dies abans, les gironines havien aconseguit la victòria contra tot pronòstic a la pista de les castellanen en el primer partit de la sèrie.

Aquesta victòria va ser una fita històrica per a l'entitat, que va consolidar la seva posició com a referent en el bàsquet femení a Espanya. Va suposar el seu segon títol de lliga, després de l'aconseguit la temporada 2014-2015 amb Roberto Íñiguez com a entrenador. També va significar la classificació de l'equip per a l'Eurolliga Femenina, la màxima competició europea.

2019 La sentència del procés

El 14 d'octubre de 2019, el Tribunal Suprem va emetre la sentència contra els líders independentistes implicats en el procés d'independència de Catalunya. En total, van ser set polítics empresonats -entre els quals destacaven Oriol Junqueras, amb 13 anys de presó per sedició i malversació de fons, i Jordi Turull, Raül Romeva i Dolors Bassa, amb 12 anys per malversació-. Els actives Jordi Sánchez i Jordi Cuixart també van ser condemnats a nou anys de presó per sedició.

La sentència va provocar una gran onada de protestes i mobilitzacions a Catalunya, amb milers de manifestants exigint l'amnistia i l'alliberament immediat dels presos polítics. Aquesta decisió judicial va intensificar les tensions entre el govern espanyol i el català, amb un impacte polític important en les seves relacions. Va marcar un punt d'inflexió en la crisi territorial de Catalunya i va con-

tribuir a l'aparició del moviment independentista «Tsunami democràtic»..

2020 Temporal «Gloria»

Entre el 21 i el 23 de gener de 2020, el temporal Glòria va afectar gran part del litoral de Catalunya, provocant una gran emergència pel fort vent, les nevades i les pluges torrencials. Les precipitacions van ser extremadament intenses i van causar desbordaments d'aigua, mentre que el desgel va acabar de produir les inundacions. A les zones costaneres, les fortes onades van destruir moltes platges i infraestructures.

El temporal va deixar una gran quantitat de danys materials, així com tretze víctimes mortals a tot el territori. Una de les imatges més impactants a la demarcació de Girona va ser la inundació del pavelló de Fontajau després del desbordament del Ter.

Amb tot, les autoritats van declarar l'estat d'emergència a diverses comarques. Aquest fenomen meteorològic va ser un dels més destructius a Catalunya en els darrers anys i va obligar a una resposta immediata dels serveis d'emergència i de reconstrucció.

2020 Covid-19

A finals de febrer i durant el mes de març de 2020, la pandèmia de la Covid-19 va arribar a Catalunya amb força, causant una situació sanitària d'emergència sense precedents. El 13 de març es va decretar l'estat d'alarma a Espanya per contenir la propagació del virus amb mesures de confinament estrictes que van afectar tots els sectors de la societat, incloent-hi el tancament de comerços, escoles i negocis.

La crisi sanitària va posar a prova el sistema de salut pública -que va estar a punt del col·lapse- i va provocar un gran impacte en l'economia, amb milers de contagis i una elevada mortalitat. L'ús de la mascareta va ser obligatori durant molts mesos i la seva retirada va fer-se de forma gradual fins al febrer de 2023 que va deixar de ser d'ús forçat als centres sanitaris -últim sector que la requeria-. Aquest va ser un dels moments més difícils en la història recent, amb una gran

>>

>> repercussió en tots els àmbits de la societat.

2021
Aragonès, president

El 21 de maig de 2021, després d'una llarga negociació, Esquerra Republicana de Catalunya va aconseguir la presidència de la Generalitat amb Pere Aragonès al capdavant. La investidura d'Aragonès va posar fi a una etapa de govern amb Junts i va marcar el començament d'un nou executiu amb ERC liderant el procés independentista des de la institució. Aquest canvi va ser interpretat com un intent de consolidar un front sobiranista més unit, tot i les tensions internes ja existents en aquell moment dins de l'independentisme.

2022
Ascens del Girona FC

El 19 de juny de 2022, el Girona FC va aconseguir un ascens històric a la Primera Divisió d'Espanya, després de su-

perar al CD Tenerife en la final del play-off. Aquest ascens va ser una gran gesta per a l'equip i va marcar el retorn del Girona a la màxima categoria del futbol espanyol que havia perdut tres anys abans. L'any del retorn a l'elit, l'equip va aconseguir una meritòria 10a posició, però la sorpresa va arribar en la temporada 2023-24; la plantilla entrenada per Míchel Sánchez des del darrer any a 2a Divisió va protagonitzar la sorpresa del futbol europeu assolint la 3a posició i classificant-se per primera vegada a la història per a la Lliga de Campions. Grans figures d'aquell equip, com Dobvyk, Savinho, Aleix Garcia o Yan Couto, van ser contractades per clubs de referència a nivell mundial després de protagonitzar una temporada excel·lent.

2022
Ascens del Bàsquet Girona

El 19 de juny de 2022, uns minuts abans que el Girona FC assolís l'ascens a Primera Divisió, el Bàsquet Girona va aconseguir pujar a la Lliga ACB, la màxima categoria del bàsquet espanyol,

després d'una temporada marcada pel retorn a les pistes del president del club, Marc Gasol. L'equip va classificar-se pel play-off d'ascens organitzant la final a quatre al pavelló de Fontajau. En la final, els homes entrenats per Jordi Sargatal es van imposar a l'Estudiantes per 66-60. Aquest èxit va ser un moment històric pel club i per a la ciutat, que va tornar a tenir un equip a l'ACB després de la desaparició de l'Akasvayu l'any 2008.

2024
Illa president i Paneque superconsellera

El 8 d'agost de 2024, Salvador Illa va ser investit president de la Generalitat de Catalunya després d'un acord entre el PSC i ERC. Illa, qui havia estat ministre de Sanitat durant la pandèmia de Covid-19, va aconseguir el suport necessari per presidir el govern català, que no tenia presència dels socialistes des del 2010 amb José Montilla com a president. Acompanyant Salvador Illa, la gironina Sílvia Paneque va ser nomenada superconsellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu de Govern, un càrrec de nova creació.

2024
La Dana arrasa València

La Dana, antigament coneguda com a gota freda, va provocar greus inundacions a Andalusia, Castella-la Manxa i País Valencià el 29 d'octubre de 2024, essent aquesta última la comunitat més afectada. A causa de la intensitat i durada de les pluges torrencials, algunes zones de la província de València van registrar fins a 600 litres per metre quadrat, causant riudes devastadores. En el moment en el qual s'ha publicat aquest suplement, la xifra de morts ascendeix fins als 227. El nombre de desapareguts, però, és encara incert. A banda de la greu situació meteorològica, els afectats denuncien que el sistema d'emergències de la Generalitat Valenciana va enviar un avís passades les 20 hores de la tarda, quan la majoria de zones ja es trobaven inundades des de feia més d'una hora. Aquest episodi ha posat contra les cordes al president de la Generalitat, Carlos Mazón, el qual ha rebut ja manifestacions a favor de la seva dimissió per la seva inoperància durant els primers dies de catàstrofe.

WINE PALACE
Especialistes en vins i destil·lats

Gaudeix del nostre assortiment en vins, cerveses, destil·lats i productes gourmet.

Ens trobaràs a les nostres 29 botigues:
Barcelona: BCN (Av. Sarrià, Gràcia, Poblenou i Sant Antoni), Granollers, Premià de Mar, Sabadell, Sant Cugat del Vallès, Sant Pere de Ribes, Santa Susanna, Terrassa, Vic
Girona: Blanes, Empuriabrava, Figueres, Girona, L'Escala, Llívia, Lloret de Mar (Zona Clotilde, Zona Karts i Vinoteca), Platja d'Aro (Zona Cines i Zona Parkings), Sant Feliu de Guíxols, Roses (Av. Pau Casals, Ciutadella i Santa Margarita).
Tarragona: Salou i Salou Vinoteca

www.winepalace.es

NOVA IMATGE, MATEIXA MANERA DE FER LES COSES:

Amb els ingredients justos i sense additius.

ELS LECTORS PAPER I DIGITAL

ORIOL PUIG
Girona

Diari de Girona celebra 135 anys com a líder a la premsa gironina. La versió de paper, nascuda el 1889 per a informar els gironins es manté com a número 1 de tots els periòdics que es llegeixen a la província. Vint-i-vuit mil lectors llegeixen cada dia les pàgines de **Diari de Girona** segons dades corresponents a la darrera onada de l'Estudi General de Mitjans (EGM), per davant dels 27.000 lectors d'*El Punt Avui* i dels 26.000 de *La Vanguardia*. A molta més distància hi ha l'*Ara*, *El País* i *El Periódico*. En termes anuals, **Diari de Girona** és, amb molta diferència el mitjà que més creix en lectors (+21%), per davant de *La Vanguardia* (+13%), mentre que la resta de diaris generalistes venuts a Girona experimenten caigudes.

Aquestes bones dades coincideixen amb el redisseny de l'edició impresa, que es va posar en marxa el maig d'aquest any. La nova edició de paper és més neta que l'anterior, ja que s'han eliminat la majoria de filets i re-

El diari més llegit a les comarques gironines

Diari de Girona és segons l'Estudi General de Mitjans el diari imprès més llegit de la província, amb 28.000 lectors diaris | Prop de 800.000 usuaris llegeixen cada mes els continguts de diaridegirona.cat

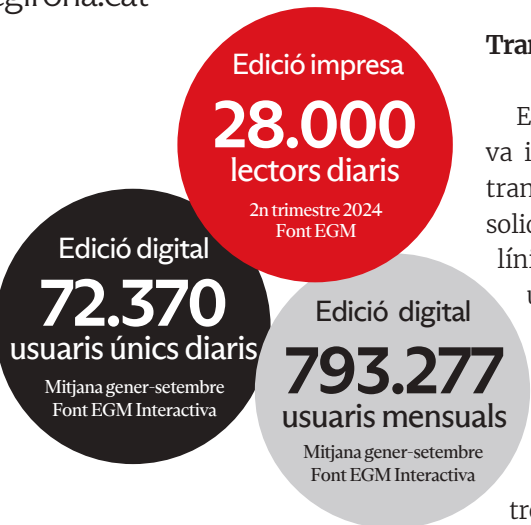
quadres de separació, tant en interiors com en portada, donant una millor jerarquia als continguts. Amb una difusió diària total d'uns 3.400 exemplars i en un context de baixada de les vendes de la premsa escrita, **Diari de Girona** és un dels diaris de tot l'Estat amb menor decreixement de la difusió en el darrer any, segons dades de l'Oficina de Justificació de la Difusió (OJD), encarregada del control del tiratge i difusió dels diaris.

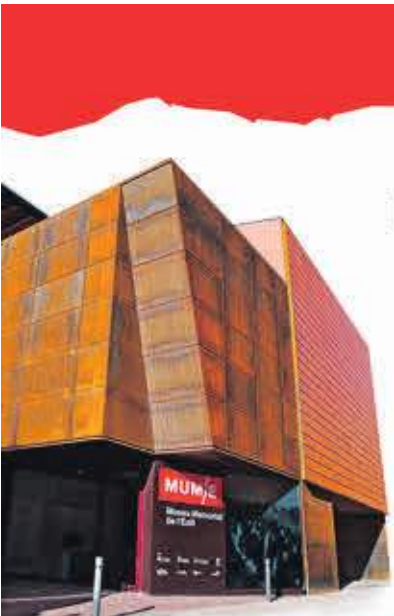
La web de **Diari de Girona**, que en-

guany compleix 25 anys, manté el seu lideratge entre els mitjans de comunicació editats a les comarques gironines i és una de les webs d'informació comarcal online amb més usuaris de Catalunya segons els mesuradors d'audiència OJD Interactiva i GFK. El primer, situa el nombre d'usuaris mensuals en gairebé 794.000 de mitjana aquest any que consumeixen més de 5 milions d'articles. Segons la mateixa font, cada dia més de 70.000 persones diferents llegeix els continguts de diaridegirona.cat.

Transformació digital

En els últims anys, **Diari de Girona** va impulsar un intens projecte de transformació digital que l'han consolidat com a referent de la premsa en línia a Girona. Amb prop de 100.000 usuaris registrats a l'edició digital (aquells que tenen accés a tots els continguts), la nostra web presenta una de les taxes de fidelitat més elevades del grup Prens Ibérica, format per una trentena de mitjans.

Museu Memorial de l'Exili

MUM/E

La Jonquera

Informació i reserves per a visites guiades:
Tel. 972 556 533 / info@museuexili.cat

LA MINA CANTA

MINA D'EN NEGRÍN

La Vajol

Museu d'Art de Girona

EXPOSICIÓ TEMPORAL

Del 23 de novembre de 2024 al 30 de març de 2025

[f](#) [ig](#) [yt](#) [x](#) [@museuartgirona museuart.cat](https://www.museuartgirona.cat)

ROSER BRU

Superar la distància

Roser Bru, *Sense títol*, 1968. Fundació Roser Bru, Xile © Roser Bru, VEGAP, Girona, 2024

md'A

Museu d'Art de Girona

Generalitat de Catalunya

OPINIÓ TRIBUNA OBERTA

Les pàgines d'Opinió del Diari de Girona estan obertes a tothom amb la voluntat de recollir com més veus millor, amb la intenció que siguin un reflex de la realitat variada i diversa de les comarques gironines i de les persones que hi viuen. Sense perdre de vista Catalunya, Espanya i el món, és clar, la prioritat d'aquesta secció és reflectir els problemes, les inquietuds, les il·lusions i les queixes dels gironins i les gironines.

ALFONS PETIT
Girona

Donar veu a tothom

Fa molts anys que **Diari de Girona** va apostar de manera decidida per convertir la seva secció d'Opinió en un espai plural, divers i obert, en el qual donar veu a una sèrie de col·laboradors estables amb opinions i perfils variats, i al mateix temps oferir la possibilitat que persones i entitats transmetin la seva visió de la realitat de les comarques de Girona, dels problemes que hi viuen, de les solucions que proposen, de les queixes que plantegen. I tot plegat amb molt pocs límits, precisament per afavorir aquesta llibertat d'expressió: l'espai disponible, el respecte, el sentit comú (i el Codi Penal, clar) dibuixen unes fronteres molt àmplies que afavoreixen la difusió i el debat d'idees, propostes i visions contraposades de l'entorn més immediat (sobretot) i també del més global.

Diari de Girona ha tingut la sort, per assolir aquell objectiu, de disposar d'un equip de col·laboradors a la secció d'Opinió que entenen perfectament les regles del joc i comparteixen l'aposta per aquest espai plural, divers i obert. De procedències, formacions i perfils molt diferents, la llista d'articulistes que disposen d'un espai fix al **Diari de Girona** (amb una periodicitat o una altra) la formen en l'actualitat (per ordre alfabètic) Carlos Arbó, Jordi Bosch, Lluís Bosch Martí, Lluís Busquets i Grabulosa, Josep Callol, Pau Canaleta, Alba Carmona, Tàpi Carreras, Agustí Casanova i Masferrer, David Céspedes, Mateu Ciurana, Meritxell Comas, Jordi Costa Subi-

rós, Matías Crowder, Jordi Dalmau, Carles Duarte i Montserrat, Anna Estartús, Francesc Esteva, Laura Fanals, Miquel Fañanàs, Josep Guardiola, Pere Lladó, Ramon Llorente Varela, Josep López de Lerma, Jordi Molet Cateura, Joaquim Nadal i Farreras, Joan Olòriz Serra, David Pagès i Cassú, Oriol Puig, Pep Prieto, Eduard Rojo Torrecilla, Jordi Roura, Antoni Salamanca, Albert Soler, Salvador Sostres, Ferran Vallespinós Riera, Marc Verdager, Joan Vila i Jordi Xargayó.

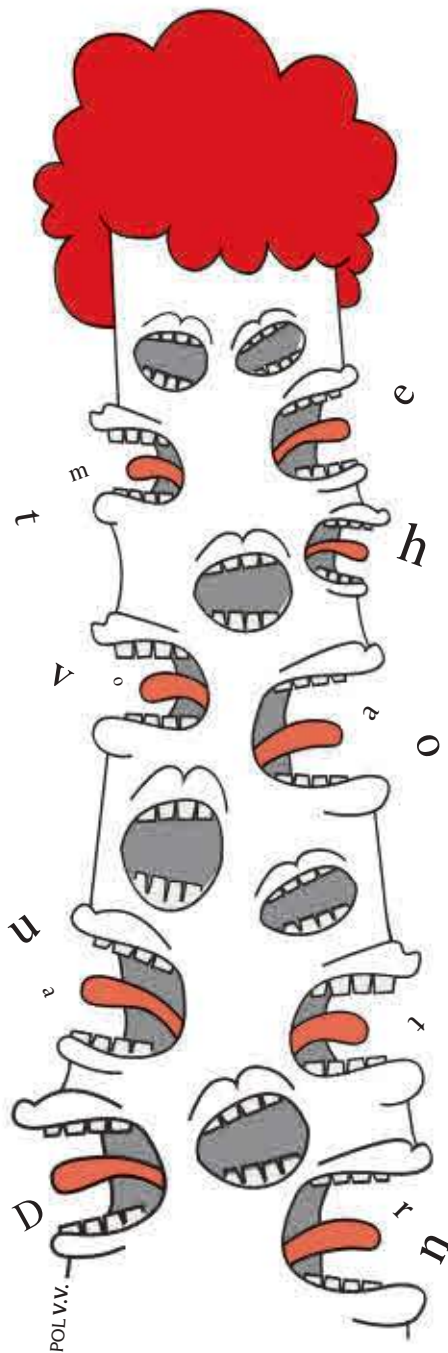
Però el **Diari de Girona** publica també de manera habitual els escrits d'un ampli llistat de persones que no hi disposen d'un espai fix i la seva presència és més flexible. Entre aquestes, n'hi ha de gironines, i també de procedents d'altres diaris del grup Prensa Ibérica: Josep Alum, Ana Bernal-Triviño, Josep Miquel Bausset, Javier Cuervo, Xavier Domènech, Jorge Fauró, Pilar Garcés, Mercè Marrero Fuster, Olga Merino, Juan José Millás, Isabel Olmos, Javier Puga Llopis, Emma Riverola, Pilar Ruiz-Costa, Hugo Scoccia, Martí Saballs Pons, Beatriz Silva, Matías Vallés o Temi Vives Rego, en són uns quants exemples.

Amb els articulistes fixes i els ocasionals, **Diari de Girona** no cobreix tots els espais de què disposa a la secció d'Opinió. Però aquesta ha estat de sempre una decisió estratègica: el diari obre les seves pàgines a persones i a entitats diverses de les comarques gironines perquè hi exposin les seves

reflexions, les seves inquietuds, les seves denúncies. Són in comptables les veus que han trobat d'aquesta manera el seu espai a les pàgines de **Diari de Girona**. En aquesta línia, per exemple, el diari col·labora amb la Coordinadora d'ONG Solidàries de les comarques gironines, i publica articles sobre temes diversos de les diferents entitats que en formen part. És una altra (bona) manera de connectar amb les preocupacions i les necessitats d'àmplies capes d'habitants de la província.

En aquesta sentit també compleix una funció determinant la secció de Cartes al Director, una tribuna oberta perquè qualsevol lector, complint uns requisits mínims (proporcionant dades tan bàsiques com el nom i els cognoms, el DNI, un número de telèfon i una adreça postal), pugui fer arribar al diari les seves reflexions, preocupacions, denúncies, queixes o elogis. El diari mira de publicar el màxim de Cartes al Director possible precisament perquè són una excel·lent finestra per copsar la realitat més immediata.

Aquesta manera de fer permet que el lector de **Diari de Girona** hi trobi reflexions diverses sobre una mateixa realitat, que contribueixen a que se'n pugui formar la seva pròpia idea. La qual cosa resulta especialment important en un món tan canviant com el d'avui, en el qual la informació, no sempre fiable, circula a tota velocitat i per tota mena de canals, afavorint la confusió i el seguidisme. Poder analitzar una pluralitat d'opinions basades en l'anàlisi rigorosa és el millor antídote contra aquesta epidèmia, i això és precisament el que aspira a oferir la secció d'Opinió del **Diari de Girona**.

Felicitats Diari de Girona pels vostres 135 anys d'història

REFRICA

REFRICA

FRITECNO

El Grup Refrica-Fritecno creix amb la incorporació de Frinco, reforçant el lideratge en solucions de refrigeració eficients i sostenibles

LOCAL/DIGITAL LA REVOLUCIÓ DE LA XARXA

ORIOL PUIG
GironaVint-i-cinc anys
a Internet

Aquesta tardor ha fet vint-i-cinc anys de l'estrena de la web de **Diari de Girona**. Vam ser el primer diari gironí en tenir una versió virtual de la seva publicació i ens sumaven a una cursa que es va iniciar a mitjans de la dècada quan grans mitjans de tot el món van iniciar els seus passos per oferir continguts online. Aleshores no tothom disposava d'Internet a casa perquè era car i la qualitat de les connexions era dolenta. En aquell moment, la nostra edició digital, com la de la majoria de mitjans, es limitava a reproduir els articles elaborats el dia anterior i que apareixien en la nostra edició impresa, i a afegir algunes últimes hores informatives rellevants. En aquell moment, els periodistes que formàvem part de la jove redacció de **Diari de Girona**, gairebé no prestàvem atenció a què feien i publicaven «els de la web».

Però en molt pocs anys les coses van canviar. El salt tecnològic que va suposar l'arribada de la banda ampla, l'abaratiment dels dispositius i dels serveis, va propiciar una explosió dels continguts

multimèdia i la proliferació de plataformes socials. Amb l'arribada dels telèfons intel·ligents a finals de la primera dècada del segle XXI, la situació canviaria de forma radical. Hem canviat la manera de treballar, d'estudiar, de mirar la televisió i, també, la forma en què ens informem.

En aquest escenari, en els darrers anys, **Diari de Girona** i Prensas Ibéricas han fet una aposta per adaptar-se als hàbits dels seus lectors. Un dels passos decisius va arribar fa vuit anys quan es va afrontar el procés de transformació digital de la redacció, posant el focus en la formació dels redactors per ajudar-los a conèixer els milers d'usuaris que cada arriben a diaridegirona.cat i com això ens ajudava a fer millor periodisme. Viure en primera persona aquest procés i ser-ne un dels seus responsables ha estat un repte i una satisfacció immensa. La implicació de tota la redacció ha estat

una de les claus de l'èxit del projecte, sobretot perquè gràcies a cada un dels treballadors del diari, més enllà dels capricis dels algorismes de les grans tecnològiques, hem aconseguit disposar d'una audiència fidel que ens llegeix amb regularitat. Aquest és el nostre gran triomf.

A la redacció, hi ha històries que es treballen de manera individual en cadascuna de les seccions, i també es treballa de manera transversal entre diferents seccions. Amés, treballem a diverses velocitats. En el dia a dia, més enllà de l'actualitat pura i dura, intentem tenir temes propis, treballar la nostra pròpia agenda o intentar donar un gir diferent a l'actualitat i mostrar l'altra cara per a tenir un producte diferencial. En aquest sentit, estem molt atents a les eines digitals que ens permeten conèixer què consumeixen els nostres usuaris a la web i quins són els temes que els inte-

ressen.

Un dels primers grans exemples de la integració de la redacció, va ser un ampli reportatge sobre el fenomen dels pisos turístics a la ciutat de Girona, en un moment en el qual encara hi havia poques dades. Va suposar centenars d'hores d'anàlisi de dades, que vam complementar amb entrevistes a experts, veïns i responsables de l'administració. Va ser un treball col·laboratiu amb diversos redactors implicats el resultat del qual, amb infografies interactives, vídeos i textos, es va poder veure a la web, però també en l'edició impresa. Molts dels elements que van aparèixer en aquell reportatge, així com la pressió veïnal, van ser determinants per a què l'equip de govern de Girona variés la seva posició respecte a la problemàtica que hi havia al Barri Vell de Girona.

Sovint es parla de periodisme digital o de ciberperiodisme. No es tracta de posar etiquetes, perquè el que estem fent és periodisme, més enllà el format. I és que la immediatesa i la informació en temps real oberta a tots els usuaris que ens permet la web, no estan renyides amb l'anàlisi, l'opinió i les apostes periodístiques destinades a usuaris registrats.

Caprabo felicita
el **Diari de Girona**
pels seus 135 anys
de notícies

Gràcies, *Diari de Girona*, per 135 anys d'excel·lència periodística i dedicació a la comunitat!

Enguany, a Caprabo també estem de celebració. Complim 65 anys i volem agrair-ho especialment als nostres proveïdors i clients gironins.

Continuem junts en aquest camí d'èxits compartits!

caprabo ●●● 65
anys a prop teu

LOCAL **GIRONA**TAPI CARRERAS
Girona

Amb Anna Pagans, l'alcaldesa discreta, l'antiga Girona grisa ja respirava de colors, reposada i endreçada. Era l'època del clàssic, reconegut i enyorat *Girona m' enamora*. Amb Carles Puigdemont va passar a ser *Girona emocionada*. Puigdemont havia arribat de rebot a l'alcaldia, per la renúncia forçada de l'advocat Carles Mascort a encapçalar la llista de la formació guanyadora, i va marxar, pràcticament també sense haver-ho demanat, cap a la presidència de la Generalitat per la renúncia d'Artur Mas. El seu successor a l'Ajuntament va arribar a l'alcaldia de rebot en una operació rocambolesca. Era el número 19 de la llista, Albert Ballesta. Va ser breu i va donar pas a Marta Madrenas que va intentar domar una ciutat que s'havia posat -potser massa- de moda i que vivia desbocada enmig de l'allau de turistes. El relleu ha estat Lluç Salellas, amb molts reptes transformadors. Tots els qui han passat pel despatx d'alcaldia ho han fet a l'ombra de Joaquim Nadal.

Dues dècades: del «Girona m' enamora» al «Girona està de moda»

D'Anna Pagans a Lluç Salellas, passant per Carles Puigdemont, Albert Ballesta i Marta Madrenas. Tots sota l'ombra de Joaquim Nadal. Els relleus a l'alcaldia generen alta intensitat informativa.

Tots aquests relleus d'alcaldeses i alcaldes han requerit d'una alta intensitat informativa per posar al descobert tots els detalls. Alguns canvis de vara s'han produït de manera brusca, a mig mandat. D'altres s'han pogut fer esgotant el període dels quatre anys.

En aquesta combinació de canvis de governança hi apareixen també les eleccions municipals. Són èpoques tenses per mirar d'esbrinar qui formarà part de les llistes dels diferents partits i quins seran els pactes i coalició postelectorals que han de facilitar qui estarà

al capdavant de la ciutat. Qui tirarà endavant les propostes i projectes d'actuació, aprovant-los a les sessions plenàries municipals. El rècord es va establir en les vuit hores i set minuts en època de Carles Puigdemont com a alcalde, començant a les vuit del vespre.

I el dia a dia és l'esforç barrejat d'aprendre i explicar temes urbanístics, ambientals, de mobilitat, de serveis socials, d'educació o fins i tot de successos. Un dia s'escriu de coipús i de ciclistes i un altre de la mort d'una persona, d'un col·lapse de trànsit, de gastronomia, d'escombraries, de llicències d'obres, de castellers, d'incendis o de mil i una queixes i mobilitzacions veïnals.

S'hi entrellacen temes que apareixen amb una força brutal arreu de Catalunya i que acaben impactant, també, a la capital gironina: L'arribada de l'alta velocitat, l'1 d'octubre de 2017, la pandèmia de la Covid-19 o el temporal Glòria. I els esdeveniments anuals especials per la ciutat, com Temps de Flors o les Fires de Sant Narcís. Sempre per explicar com Girona ha de ser de primera.

Un referent mantingut al llarg del temps esdevé una icona. Enhorabona al Diari de Girona per al seu 135è aniversari.

Marlex
Great People

En una operació immobiliària, t'hi pots deixar la salut.

PER A LA TEVA TRANQUIL·LITAT
CONTACTA AMB UN API

api Col·legi i associació d'agents de la propietat immobiliària de Girona

PROTECOATUS

DIANA VIT

h2b

Sabadell Professional

Girona tecnitosa

API GIRONA

CRIMAY

LOCAL GIRONA

El parc Jordi Vilamitjana és un dels temes dels quals es parla més, actualment, a la ciutat. Foto: Aniol Resclosa

Què hi fa un menorquí a Girona?

JOSEP COLL
Girona

Qui havia de dir a un jove menorquí de Ciutadella que acabaria fent notícies sobre la ciutat de Girona? Fa uns anys, ni ho imaginava. Tampoc imaginava fer uns mesos a la secció d'Economia després de gairebé cinc anys fent caps de setmana a Esports. Vaig arribar a la ciutat el 2013 per estudiar. Llavors no coneixia res de la política local, ni de les preocupacions dels veïns. Dubto que si el 2015 m'haguessin preguntat qui era l'alcalde de Girona la meua resposta hauria estat Carles Puigdemont. De fet, quan ja estava fent Esports al **Diari de Girona** (entre 2017 i 2022) tampoc estava familiaritzat amb tot el que passava i interessava a la ciutat. Potser sí que en aquell moment sabia que l'alcaldesa era Marta Madrenas i que els quatre rius de la ciutat són l'Onyar, el Ter, el Güell i el Galligants, però poca cosa més.

Ara, la cosa ha canviat. Des de setembre de 2022 que, per força, he

d'estar al dia del que passa, saber les grans preocupacions dels veïns, parlar amb ells, i també amb entitats i formacions polítiques per saber diferents opinions. També, és clar, parlar amb l'Ajuntament per saber la seva versió sobre una queixa veïnal, per exemple.

Segurament estic més al cas de l'actualitat de Girona (i en general de tota la comarca) que no pas de la meua terra natal, de la qual intento també saber el dia a dia dels aspectes més importants. Per exemple, es vol fer per a vianants la plaça des Born, a Ciutadella, però ara em toca més de prop, per exemple, la plaça Catalunya de Girona, que serà per a vianants el 2025 segons va dir fa uns dies l'Ajuntament.

Ara bé, un dels temes estrella que hi ha a la ciutat i de la qual es fan notícies o articles costats (potser se'n van fer més a l'estiu) és el de la modificació urbanística referent al campus de Salut que implicarà eliminar el parc Jordi Vilamitjana. Això ha cabrejat els veïns de Santa Eugènia i Can Gibert perquè no volen perdre aquesta zona ver-

Escriure sobre la ciutat no avorreix, dona marge per fer notícies molt diverses, amb els temes estrella actual, com són la modificació urbanística relacionada amb el nou campus de Salut o el nou sistema de recollida de residus

da, i tampoc la volen veure repartida en trossets a altres espais propers al futur equipament. L'Ajuntament ja s'ha obert a fer canvis, però la cosa va per llarg, i ves a saber quan serà una realitat el campus de Salut.

Una altra de les polèmiques actuals

és amb el nou sistema de recollida de residus. També a Ciutadella, on al nucli antic volen implantar la recollida porta a porta. Aquí s'ha de reconèixer que tots els canvis porten el seu temps, i que el sistema encara no s'ha implantat del tot, però també que hi ha veïns incívics i que, potser, l'empresa que s'encarrega de fer les tasques de recollida no ho està gestionant del tot bé. Segurament, pels canvis comporta el nou sistema. Clar, també entens les queixes dels veïns. I és que a vegades és difícil fer una notícia objectiva, entens les dues posicions, però et pots decantar més per un costat.

En fi, escriure a la secció de Girona no avorreix, és divertit i dona marge fer molts temes, de diferents característiques. Això fa que a vegades tinguis la sensació que no es podrà copsar mai tot i, quan sembla que el dia és tranquil, una trucada a les sis de la tarda pot fer que hi hagi un canvi radical. Així que la secció de Girona és entretinguda, al mateix temps que tensa i, fins i tot, alguns dies, esgotadora.

LOCAL GIRONA

El mes d'octubre suposa un dels més laboriosos a causa de la cobertura informativa que es fa de la Festa Major, però també és una oportunitat per experimentar aquest esdeveniment en tota la seva esplendor

Viure les Fires de Girona a través d'una òptica periodística

HELENA VIÑAS
Girona

La meua entrada a la secció de Girona la podríem descriure com «intensa», principalment a causa de la cobertura informativa que requereix la Festa Major de la ciutat. Si bé es tracta d'un bon mes pel que fa a temes periodístics, ja que sempre hi ha actes per cobrir, com la Fira de Mostres, realment són unes setmanes que et deixen esgotat.

Per posar un exemple, enguany he visitat el Parc de la Devesa un total de 10 vegades, la meitat per temes de feina. El primer dia que vaig anar-hi amb la intenció d'entrevistar els fi-

raires, recentment instal·lats al parc, no sabia què esperar: era la primera vegada que parlava amb ells de tu a tu, més enllà de comprar-los una fitxa per pujar a una de les seves atraccions. Però, així i tot, van ser unes visites que vaig gaudir, en les que vaig poder entendre una mica més la vida de firaire i les complexitats i bons moments que l'acompanyen. Fins i tot, quan vaig visitar la Devesa amb amics o família, alguns dels firaires es recordaven de mi i em saludaven, fet que em va semblar graciós.

Paral·lelament, cobrir les festes gironines també em va permetre participar en activitats a les quals abans no havia pogut anar els últims

El pregó de 2024. Foto: Marc Martí

anys, ja que no residia a Girona. Així, vaig visitar la Fira de Mostres o el Mercat de Tot Sants, i, més enllà de les tasques periodístiques que vaig desenvolupar aquells dies, realment vaig gaudir del meu pas per aquests dos esdeveniments. A banda, vaig poder veure el pregó des d'un dels terrats de l'Ajuntament, experiència que no oblidaré.

En conclusió, tot i que els dies de fires van ser durs, considero que l'oportunitat de poder retractar la Festa Major com a periodista m'ha ajudat a reconnectar amb la meua ciutat, tenint en compte que feia anys que no vivia al complet la programació de Fires des de Girona.

**Més de 1000
m2 d'exposició**

☎ 972 20 55 16
✉ info@oficinaiarxiu.net
📍 C. Barcelona, 254
17005 Girona

oficinaiarxiu.net

CALÇATS LLINÀS

Des de 1991 caminant junts!

C/ Sant Joan, 43
Tel. 972 32 13 55

**Sant Feliu
de Guíxols**

Plaça Catalunya, 1
Tel. 972 80 52 91

Llagostera

C/ Alta Riera, 6
Tel. 972 64 32 22

**La Bisbal
d'Empordà**

www.sabateriesllinas.com

LOCAL HISTÒRIES HUMANES

Elaboració el 2021 d'un mural contra la violència masclista a Vilafant. Foto: Setmanari Empordà

MERITXELL COMAS
Girona

El món ens ha fet creure que empatitzar –i que se'ns escapin dues, deu i trenta-set llàgrimes– és de fràgils. De covards. D'insensats. Una equació que encara fa més fortor a resclosit si al que et dediques és al periodisme perquè, a banda de titllar-te de sensacionalista, resultarà que ara només busques el clic.

Donar veu a una víctima de violència masclista que ha de compartir els seus fills amb l'home que la maltractava no és cap capritx ni cap estratègia de màrqueting per a amuntegar visites, més aviat una emergència. Un crit d'auxili perquè el poder deixi de tocar el violí. O el relat esfereïdor d'una gironina d'origen gambià que quan només tenia 14 anys va haver de plantar-se –sabent que aquesta decisió dinamitaria la relació amb els seus pares– per a esquivar un matrimoni forçat amb un cosí que no havia vist mai.

La mutilació genital femenina, una pràctica que també podria sonar-nos remota, també es viu, es veu i es pateix aquí, a casa nostra. «Vaig intuir que estava mutilada quan va néixer la meva filla», em va revelar una banyolina que havia patit aquesta pràctica al seu Mali natal quan només tenia una setmana de vida, i que sempre havia pensat que «els genitals de totes les dones eren així».

Periodisme per donar veu a les víctimes i trencar tabús

La violència masclista, la mutilació genital femenina, l'assetjament escolar o els casaments de persones del mateix sexe són històries en les quals els mitjans podem posar un gra de sorra.

Perquè el periodisme també serveix per això. Per trencar tabús. Per empoderar. Perquè els menors trans que pateixen assetjament escolar, social i estructural –com una gironina que poc després de treure's la màscara confessava que «tinc por de sortir sola al carrer perquè els nens del barri m'insulten»– puguin placar l'odi amb arguments i fer onejar la bandera del respecte. Que cap altre nen verbalitzi que «el suïcidi és la solució a tot», com lamentava la família d'un altempordanès de 12 anys, que denunciava que el seu fill no volia anar a classe perquè alguns

companys «l'escopien i li posaven bolígrafs al cul».

El periodisme ha de servir per fer justícia i canviar les regles del joc. Perquè la societat deixi de jutjar a les dones amb discapacitat que decideixen ser mares. Perquè, entre tots, madurem d'una vegada i deixem d'infantilitzar el col·lectiu. Perquè, a qui la vida ha fet seure en una cadira de rodes, no hagi de trencar-se les banyes (i els canells) driblant escalinates i voreres sense rampa a la capital mundial del ciclisme. Perquè les dones d'origen migrant no hagin de confessar gairebé a cau d'orella que

«m'han demanat que netegés sense sostenidors o sexe a canvi d'un contracte laboral». Perquè les administracions públiques no es posin les mans al cap perquè «quan dues mares lesbianes van al registre civil, els demanen que vingui el pare». Perquè qui s'ha jugat la vida en una pastera per a canviar el seu destí no hagi de malviure al carrer. Perquè ningú s'oblidi dels refugiats ucraïnesos, que encara no saben quan podran tornar a casa. Perquè per comprar els llibres de text dels seus fills ningú hagi de deixar de pagar el rebut de la llum. Perquè cap família hagués de lamentar l'hivern passat que «l'última vegada que vam engegar la calefacció va ser al 2017».

Històries personals

Cada dia es repeteixen històries com les de l'Aya, la Diàlla, en Manu, en Julio o la Sònia. I la missió del periodisme, com a quart poder, és que els altres tres n'aprenuin la lliçó. I si a algú li regaliema encara que sigui mitja llàgrima llegint les històries de tantes persones que la societat per causa o efecte ha arraconat, ja s'haurà començat a moure alguna peça. Perquè el clic es fa, no es prem.

La notícia sempre caducarà l'endemà. I, inevitablement, caurà al pou de l'oblit. Però les conseqüències es queden. S'enquisten. I si ningú dona veu (i posa cara) als seus protagonistes, ells, i la seva lluita, seguiran sent invisibles.

LOCAL **SALUT**

L'empremta de la pandèmia

LAURA TEIXIDOR
Girona

L'esclat de la pandèmia, el 2020, va suposar un autèntic trasbals en les nostres vides. Sense temps per reaccionar, en pocs dies vam passar d'observar l'evolució del contagi del coronavirus SARS-CoV-2 des de la distància, a patir-ne les conseqüències de primera mà. Ben aviat, la covid-19 ens va portar a l'estat d'alarma i a estar confinats, una època complexa que va suposar un abans i un després. I amb el desconfinament, la pandèmia no va acabar, ni de bon tros, sinó que hi va haver diverses onades de contagis i no va ser fins a l'arribada de la vacuna, que es va començar a veure la llum al final del túnel.

Des del punt de vista periodístic, i com a redactora de la secció de «Salut» del **Diari de Girona**, la pandèmia em va afectar de ple en les meves tasques diàries durant pràcticament dos anys. La

línia editorial del diari es va bolcar totalment en el seguiment diari de l'evolució de la pandèmia en l'àmbit local, sobretot en els primers mesos, per mantenir els gironins informats d'aquesta nova realitat amb la qual vam haver de conviure.

Anàlisis del seguiment diari de les dades epidemiològiques; visibilitzar l'impacte assistencial que la pandèmia va causar als centres sanitaris; difondre les línies d'investigació sobre el coronavirus de diverses entitats gironines; donar veu a testimonis que, directament o indirectament van patir la malaltia; investigar el ressorgiment de brots epidemiològics, sobretot en geriàtrics que és on vivia la població més vulnerable al contagi i analitzar opinions d'experts gironins. Aquests són exemples d'alguns dels molts temes que vaig arribar a tractar, en un període de temps molt intens, a vegades monòton, però necessari tenint en compte el moment històric viscut.

El primer gironí que va rebre la vacuna contra la covid-19. Foto: Aniol Resclosa

La covid-19 ha deixat experiències difícils d'oblidar i records que encara emocionen els seus protagonistes. Però sobretot també ha deixat canvis. Noves maneres de fer en molts àmbits que encara ara, prop de cinc anys des-

prés, perduren. Es diu que la pandèmia ja és història, potser ho va ser massa aviat des del punt de vista de les societats científiques; com també es diu que no se n'ha après, sobretot pel que fa a aspectes de prevenció de la salut, amb una major normalització de la mascarata quan hi ha onades epidèmiques de virus respiratoris, per exemple; sense oblidar «els grans oblidats», com són els afectats de covid persistent.

Independentment d'això, el que està clar és que ha deixat una empremta molt llarga, ja que hi ha canvis que han arribat per quedar-se, la majoria dels quals socials i laborals, com l'impuls del teletreball i nous hàbits de consum, sense oblidar la transformació del sistema sanitari i una de les realitats més preocupants: l'impacte en la salut mental de la població, sobretot entre els més joves. És en aspectes com aquest, que els mitjans de comunicació tenim el paper fonamental de contribuir a visibilitzar-los.

CONTINGUT PATROCINAT

Control Group, l'empresa tecnològica referent a Catalunya ara també a Girona

Control Group que forma part del Grup Solitium en l'àmbit nacional, es consolida a Girona amb noves incorporacions, com MiB Grup de Ripoll en l'entorn de software Sage i els fons de comerç de l'àrea d'impressió de Alo Girona i Eposa

■ Control Group empresa catalana amb 45 anys d'experiència en el sector tecnològic, ha realitzat una important consolidació a la província de Girona, reafirmant-se com a un dels referents de la província, tant en empresa privada com en l'administració pública, sent adjudicatari de l'acord marc de l'Associació Catalana de Municipis (ACM).

Amb aquest creixement, el grup ha ampliat la seva cartera comercial i ha reforçat la seva presència física a la província amb oficina pròpia i personal local. Actualment, compte amb més de 300 treballadors, inclosos 175 tècnics certificats, gestionant més de 35.000 equips d'impressió i ha realitzat 3.200 instal·lacions de Sage, oferint serveis a més de 12.000 clients a Catalunya i incre-

mentant la seva facturació fins als 60 milions d'euros, amb un compromís ferm per oferir un servei complet i de qualitat, adaptant-se a les necessitats tecnològiques.

Un dels punts forts de Control Group és la implantació de software de Sage sent Partner Platinum, així com la gestió integral del lloc de treball amb ordinadors i impressores, nomenat partner Changemaker 5-Estrelles de HP Amplify Impact FY23 i representant les principals marques tecnològiques del mercat, per oferir solucions adaptades a les necessitats de cada client.

A més, la companyia es compromet amb el medi ambient i amb la responsabilitat social, col·laborant estretament amb la Fundació Map, i complint les directrius de qualitat i seguretat, assegurant un servei complet i de confiança.

Control Group ofereix solucions integrals en:

- Gestió del lloc de treball
Printing, Computing, Telefonía
- Software Sage ERP
- Gestió Documental
- Impressió 3D
- Audiovisuals
- Infraestructures i Serveis Cloud
- Ciberseguretat

www.controlgroup.es
hola@controlgroup.es
Girona
C/ Can Pau Birol, 15 bx porta B
Ripoll
C/ Progrés, 44 bx

LOCAL **POLÍTICA**

La cobertura de l'1 d'octubre va suposar tot un repte per a la redacció del Diari de Girona. Malgrat que habitualment tenim un esquema de treball més o menys estàndar quan se celebren eleccions i consultes, en aquest cas ningú sabia què podia passar. El que ningú s'esperava és que, al final de la jornada, el taulell de joc de la política catalana i espanyola hagués patit una sacsejada que duraria anys.

La il·lusió que va acabar a cops de porra

LAURA FANALS
Girona

Aquella nit, ningú va dormir gaire. Havíem cobert desenes d'eleccions, referèndums i manifestacions i sempre havíem seguit un esquema més o menys habitual, però ningú sabia què es podia esperar de l'1 d'octubre. Els companys de disseny s'havien passat dies maquetant pàgines a cegues; el llavors director, Jordi Xargayó, estava preocupat per si la informació dels resultats arribaria a temps per tancar el diari; els caps de redacció donaven voltes a les implicacions polítiques de tot plegat; els fotògrafs calculaven com podrien arribar a tots els llocs on els havíem demanat que anessin i els redactors ens moríem de ganes de sortir al carrer a veure què passava.

Aquell dia, jo tenia assignada la cobertura de la votació de Carles Puigdemont a Sant Julià de Ramis. A les cinc del matí, però, ja estava dempeus, recorrent els diferents col·legis electorals de la ciutat de Girona. A tot arreu em rebien cares endormiscades però somrients, que t'oferien xocolata desfeta i coca per esmorzar. Vist amb perspectiva, sembla totalment naïf. En aquell moment, però, la il·lusió que es palpava era superior als nervis, que també hi eren. Una mica, com una nit de reis. Els redactors, des dels diferents col·legis, ens afanyàvem a enviar textos i fotos per anar penjant al web i a les xarxes socials. El whatsapp del

La fotografia de portada del 2 d'octubre de 2017, guanyadora del premi Carles Rahola. Foto: Aniol Resclosa

Diari començava a treure fum.

Cap a les vuit del matí ja era al pavelló de Sant Julià de Ramis. Allà hi havia un ampli desplegament mediàtic: connexions en directe, periodistes de ràdio recollint declaracions per als programes matinals, càmeres donant -se cops de colze per aconseguir el millor lloc on col·locar el tríode per a captar la votació del president. Poc abans de les nou del matí, les urnes entraven al pavelló entre aplaudiments. Eufòria entre els veïns, sensació de victòria. Una alegria que, tan-

mateix, va durar poc. De sobte, mòbils en mà, va començar a córrer la veu: «Estan carregant en un col·legi de Barcelona». «Però és que a Barcelona sempre hi ha algun eixalbrat i es lia», comentava un veí, convençut que a Sant Julià era impossible que hi arribessin els cops de porra.

I de sobte, el crit del fotògraf Pere Duran. «Que ve la Guàrdia Civil!». Nervis i corredisses entre els periodistes; nervis i indignació entre els veïns. Els agents van carregar per impedir la votació, però Puigdemont, en un dels

seus cops d'efecte, va burlar el dispositiu i va poder votar a Cornellà. Aquesta va ser l'única alegria del matí per als veïns congregats al pavelló de Sant Julià, que van rebre la notícia entre aplaudiments.

Vots i cops de porra, deia el titular de portada del **Diari de Girona** de l'endemà, amb una fotografia d'Aniol Resclosa feta a Sant Julià i que guanyaria el premi Carles Rahola de comunicació local. El que llavors no sabíem és que allò seria només l'inici de tot el que faltava per venir.

ESPAI FIRA DE GIRONA L'ESPAI PEL VOSTRE ESDEVENIMENT

Si busqueu **un lloc ampli**, adaptable a les vostres necessitats per un **esdeveniment**, empresarial, cultural o institucional, l'espai fira de Girona és la vostra solució.

Situat a **10 minuts** a peu del **centre històric i de negocis** de la ciutat de Girona, i de l'estació de l'AVE.

FIRA de GIRONA
Construint futur Trusting on future

@firadegirona

HP
www.firagirona.com

LOCAL **SUCCESSOS**EVA BATLLE
Girona

La premsa és la pitjor enemiga del periodisme i en el de successos cal anar molt en compte. Els nous temps però demanen immediatesa i sovint cal saber destriar amb rapidesa el que és informació veraç i publicable en un primer instant. La versió digital del **Diari de Girona**, on naturalment també escriu, demana aquesta celebritat. Una petició que també faig sovint a les fonts pròpies, que cal reconèixer que en aquest àmbit són sovint difícils d'obtenir i amb qui cal aconseguir un alt nivell de confiança, que arriba amb el temps.

Les fonts oficials també són útils, cal saber treballar-hi perquè sovint tenen els seus «tempos». La informació digital sovint pot semblar menys elaborada, sobretot en els primers minuts, però el què busquem els redactors és que sigui sempre veraç i contrastada i sovint no és tan fàcil ni ràpid com pensen els lectors. A la versió del paper es pot reposar més la informació i per tant, es tenen sovint moltes més hores per elaborar-la, cosa impensable a la web.

Agafar distància

Ser periodista de successos tampoc és senzill, fa uns anys que m'hi dedico i el que he après és que s'ha de saber agafar una certa distància amb les informacions. Encara que pugui semblar egoista, és la manera de poder anar escrivint cada dia sobre casos que sovint són escabrosos, per alguns morbosos, tristos i sobretot, molts d'ells, injustos. Quan demano per exemple informació d'un accident de trànsit mortal a les fonts no busco el «morbo» sinó el per què, el com, etc. Mentre que sobre les vícti-

La immediatesa i la lluita contra la violència masclista

Amb la nova dimensió que Internet ha donat al periodisme, cada cop és més important la immediatesa quan s'informa de successos i cal assegurar la certesa del que diuen les fonts

Els Mossos tallant l'AP-7 després d'un accident. Foto: Aniol Resclosa/Arxiu

mes mortals crec que s'ha de ser sensible amb les famílies perquè sovint tenim la informació abans que elles.

Una xacra

Una de les temàtiques que va fer que m'interessés pel món dels successos va ser la xacra de la violència masclista perquè veia si no es tractava d'un crim, sortia poc als mitjans. Precisament un cas del maig del 2013 a Caldes de Malavella es va convertir en el meu «bateig» com a reportera de successos. Un expolicia va voler matar la dona atacant-la amb un ganivet al coll i va degollar mortalment la seva cunyada. Tot això davant les dues filles de la víctima mortal. El feminicidi em va impactar molt i a més, l'assassí vivia al meu poble, cosa que fa que amb els anys encara el tingui present i alhora, m'empenyi a seguir escrivint sobre aquesta temàtica.

La informació digital sovint pot semblar menys elaborada, sobretot en els primers minuts, però el què busquem els redactors és que sigui sempre veraç i contrastada.

Vols invertir
en una empresa
de Girona?

GIXGI

www.gixgi.cat

LOCAL JUDICIAL

Una sala de vistes buida d'un jutjat des de la tarima on s'asseuen els magistrats o jutges per escoltar testimonis, víctimes i acusats. Foto: Nacho Gallego (EFE)

Escriure sobre el dolor aliè

ARIADNA SALA
Girona

Dins una sala de vistes d'un jutjat pocs cops s'hi expliquen històries radiant. Dins la sala, el futur de persones majoritàriament anònimes (i de vegades celebritats) està en joc. I més si els fets són penals. Tothom hi entra cohibit, encara que sigui per fer de testimoni. Són sales de quatre parets amb tarima i un micròfon on s'escolten relats a voltes sòrdids, a voltes descarnats, injustos o impensables. És, sens dubte, colpidor escoltar el relat d'una violació, d'una víctima d'un robatori violent o d'algú que ha rebut una pallissa. I també ho és escriure-ho.

La societat reclama una mirada més responsable en el tractament de la informació de successos, i sobretot pel que fa a la defensa de les víctimes. I segur que es poden trobar millors fórmules, però no podem deixar d'explicar què ha passat, quan ha passat i a on. Apartar la vista del dolor aliè no el fa desaparèixer. Encara hi és.

Després de sis anys fent informació judicial, hi ha hagut judicis que han sigut especialment dolorosos de relatar. Podria mencionar el cas del professor de bateria de Quart, condemnat per abusar de cinc alumnes; de la mare que va ofegar la seva filla de deu anys a la banyera a Girona; o de crims que s'han celebrat a l'Audiència de Girona amb jurat popular. Tots els que he seguit han acabat amb sentència condemnatòria. Tots ben fonamentats pels ciutadans escollits per escoltar, ajuntar proves i indicis i emetre una conclusió. El moment de la lectura del veredicté sempre és especial; és un moment solemne; s'està fent justícia.

Però també podria parlar dels casos anònims de víctimes (inclosos menors d'edat) que relaten abusos davant un tribunal, i que veuen que la mare, el pare o germans i familiars no els creuen. I n'hi ha bastants. Podria parlar del tremolor en la veu de persones que han patit un atac amb una arma blanca per ser al lloc equivocat en un moment equivocat, potser simplement a casa

Podria parlar de casos que han sigut molt mediàtics i que han sigut molt seguits pels mitjans, però la majoria dels que passen pels jutjats són persones anònimes que després d'un calvari judicial no aconsegueixen deslliurar-se del dolor, i això és dur d'escriure

seva, i que arrosseguen seqüeles que els han fet perdre la seva tranquil·litat.

Podria parlar de resolucions judicials que no calmen la pena de les víctimes perquè inclouen penes de presó retallades per dilacions indegudes, o bé suspeses; indemnitzacions que els perjudicats troben insuficients per sentir-se reparats; o de mesures que no assegurin o garanteixen que el mal no es torni a repetir. Algunes vegades arriben absolucions dramàtiques per manca de prova que es podrien haver evitat amb investigacions més diligents.

Dins la sala d'un jutjat hi pot haver justícia o impunitat. També hi pot haver un terme mitjà. Però escoltar el dolor aliè és dur, i escriure'n és tota una responsabilitat. I si la sentència arriba tard perquè l'administració de justícia és la gran oblidada dels pressupostos, el dolor d'aquests perjudicats – i també el d'acusats que esperen i esperen – s'acaba perllongant i s'enquista.

El temps és l'enemic de la justícia.

Nou Nissan Qashqai amb **e-POWER**

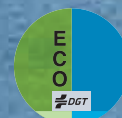
Gaudeix de la conducció elèctrica,
ara, lliure d'endolls

e-POWER

Amb més de 1.000 km. d'autonomia.

Més informació sobre Nissan e-POWER a nissan.es

CAMPS MOTOR

CTRA. NACIONAL II, KM. 711 - 17458 - FORNELLS DE LA SELVA - Tel: +34 972-476103

CTRA. GIRONA-PALAMOS, S/N - 17111 - VULPELLAC - Tel: +34 972-640880

LOCAL ECONOMIA

JOEL LOZANO
Girona

Darrere de la fredor de les dades que acostumen a copsar els titulars de la informació econòmica també hi ha històries humanes que desperten interès, sorprenen o fins i tot entristeixen.

Més enllà de les xifres d'ocupació hi ha persones que, fartes de la seva situació laboral, toquen la porta de la redacció per explicar que fa mesos que no cobren o el moment límit que viu l'empresa on treballen. D'altres, empeses per les mancances dels procediments habituals per a dur a terme reclamacions, contacten amb el diari per explicar situacions que m'atreveixo a catalogar com a injustes.

Recordo especialment un parell. Un home que desesperat amb la factura elèctrica del seu negoci ens va trucar. Els rebuts es basaven en lectures aproximades, no reals, molt per sobre del seu consum. També recordo un jove que tenia un problema amb la seva moto nova. Uns mesos després de la compra es va espavellar i feia un any que esperava una peça per poder arreglar el vehicle.

Entre poc i massa

Les dades econòmiques amaguen històries humanes, veus i també silencis

Òbviament, no sempre es poden atendre totes aquestes denúncies, ni tampoc oferim una solució, però sempre va bé tenir un altaveu.

Per sort, aquestes històries humanes que també formen part del dia a dia de la informació econòmica no sempre són negatives.

No fa tant que formo part de la redacció, poc més de dos anys. Mai havia fet informació econòmica, però tampoc era un problema que em preocupés excessivament, sempre hi ha una primera vegada per a tot. Durant els primers mesos al diari vaig sentir en repetides ocasions

a diferents veus que parlaven de les particularitats del teixit empresarial gironí. Una idea que apareixia gairebé com si fos un mantra en conferències, taules rodones, xerrades personals... En aquells inicis no entenia massa que es referien totes aquelles persones quan parlaven de les «particularitats». Estic segur que encara no les he descobert totes, però almenys una la tinc clara: l'hermetisme.

Dins de les històries humanes positives que hi ha dins de la informació econòmica estan tots aquells projectes empresarials que arrenquen. Empreses joves que sempre troben un moment per

poder parlar amb tu, liderades per persones que estan encantades de fer conèixer la seva nova aventura professional.

Una predisposició que es desvaneix quan parlem d'empreses ja consolidades al territori. Algunes volen tenir els temps informatius totalment controlats i ser sempre ells qui decideixen com i quan s'informa sobre qualsevol fet rellevant a la seva companyia, pot ser totalment comprensible. D'altres, en canvi, sembla que no vulguin despenjar mai el telèfon si és el diari qui truca, ni tan sols quan és per informar en positiu.

Un dia, tampoc fa massa, parlant sobre Girona i economia, el meu interlocutor feia una reflexió que més o menys venia a dir que les empreses gironines prefereixen que no es parli d'elles quan hi ha una bona notícia perquè així busquen evitar ser protagonistes quan aquesta és negativa. Entre poc i massa. Imagino que aquesta era una de les «particularitats» del teixit empresarial gironí.

En definitiva, la informació econòmica són els números, però també les persones. Silencis, veus i històries per descobrir.

www.visitguixols.com
www.guixols.cat

SANT FELIU DE
Guíxols
COSTA D'OR

LOCAL INFORMACIÓ HIPERLOCAL

El periodisme hiperlocal és una peça clau per connectar les comunitats amb la seva realitat més propera, posant el focus en els problemes i històries que sovint passen desapercebudes. Gràcies a aquesta proximitat, contribueix a reforçar el teixit social, fomentar un periodisme compromès i construir un relat col·lectiu arrelat al territori, oferint una visió més empàtica i fidel a les necessitats dels veïns.

De la comunitat per a la comunitat: el paper del periodisme de quilòmetre 0

CARME VILÀ
TONY DI MARINO
Figueres/Girona

Des de **Diari de Girona**, des d'un mitjà local, recollim dia a dia les històries, els successos o tota mena d'informacions de pobles, associacions, ajuntaments o simplement de ciutadans. Són les veus que tenim més a prop de casa, del que passa a tocar. Per queixar-se, per obrir debats. D'allò que els afecta, del que preocupa a un barri, dels projectes, iniciatives o denúncies.

Una de les primeres notícies que em

va colpir cobrir com a redactora (Carme) va ser l'atemptat d'ETA a Roses. Per la magnitud de la tragèdia. Durant els primers dies probablement tots els mitjans vam oferir informacions semblants. Passades les jornades, després de recórrer l'escenari desenes de vegades, els de local continuaven allà, explicant les històries més properes dels qui ho visqueren a tocar. Però també recordes una veïna a qui uns ocupes li robaven la llum i no se'n sortia. O el pastor que en el gran incendi del 2012 a l'Empordà va intentar salvar el ramat, o ciutadans atrapats en-

tre tràmits i burocràcia. Són petites veus que a vegades es fan grans. I un dia t'adones que aquella entitat que va néixer amb l'objectiu de desaparèixer perquè voldria dir que no hi ha res a reivindicar, avui té un nom entre el món ecologista. Que aquell polític d'un petit poble ha fet un llarg camí. O que el considerat millor restaurant del món ha tancat i ja té relleus a prop de casa.

També hi ha denúncies. Com a redactor (Tony) un dels records que guardo amb especial estima és el d'un cas terriblement injust que em va arribar a les mans uns mesos després de

començar a la redacció. Una dona explicava com «li estaven arruïnant el seu projecte de vida», la reparació d'una casa que estava en ruïnes, perquè l'Ajuntament li bloquejava les obres amb unes justificacions inversemblants. «Em preguntava com em sentiria en veure físicament l'article... Veure'l plasmat i, curiosament, estic en pau. «T'ho agraïm profundament», va dir un cop publicat. Un agraïment que guardaré per sempre; que em recorda perquè m'agrada aquesta feina i m'ajuda a continuar explicant les històries de quilòmetre 0.

HOTEL
CARLEMAN
... Girona

DIGITAL TAULA CENTRAL

Un integrant de l'equip de l'edició digital treballant en la gestió del web de Diari de Girona. Foto: Marc Martí

Una revolució que no s'atura

LAIA BODRO
GEMMA PUJOLRÀS
MIQUEL CORNELLÀ

D'aquests 135 anys que tot just celebrem, l'edició digital de **Diari de Girona** té una vida curta, però no per això menys intensa. Tot va començar un 18 d'octubre de 1999. Aquell dia, fèiem el salt a Internet i posàvem en marxa l'edició digital del diari, sent el primer a fer-ho dins de l'àmbit comunicatiu de les comarques gironines. Aquella primera web, en comparació amb l'actual, era primària, força estàtica, una còpia de les notícies de l'edició impresa, però que va esdevenir tota una revolució. Una revolució que anava acompanyada d'una transformació digital de la societat que, amb l'eclosió d'Internet, ens va canviar a tots. I, clar, els mitjans de comunicació no ens podíem quedar al marge. El nou espai digital es va convertir en un repte i, alhora, en una oportunitat.

Des d'aquella primera web, els periodistes encarregats de l'edició digital

(els *digis*, com ens anomenen els nostres companys) no hem parat d'adaptar-nos a un entorn en constant canvi. El periodisme segueix sent el mateix, va d'explicar històries; però el nou espai a la xarxa ens ha obligat a adquirir un seguit de noves competències per a la gestió integral de l'edició digital. Per exemple, donem profunditat i enriqueixim textos plans per mitjà d'enllaços i elements multimèdia. Optimitzem el SEO dels continguts, és a dir, apliquem una sèrie de tècniques i estratègies per a que els cercadors ens posicionin al capdavant de les cerques dels usuaris. Esbrinem quina és la millor forma de distribuir els temes per mitjà de les xarxes socials i, alhora, creem una comunitat fidel dins d'aquestes. També analitzem el comportament de la nostra audiència per mitjà de les anàlitzes, un món que, cal dir-ho, genera un punt d'addicció. Tot això i més, és ser un *digi*. És ser un gestor de continguts complet que, a més, aplica tot el coneixement d'allò que no podem oblidar que també som: periodistes.

Formar part de l'equip de l'edició digital, (els *digis*, com ens anomenen els nostres companys) és ser un gestor de continguts complet que, a més, aplica tot el coneixement d'allò que no podem oblidar que també som: periodistes.

Com bé dèiem això va d'explicar d'històries, no tan sols són processos tècnics. Aquesta profunda transformació digital de la redacció està estretament lligada a la informació i a una acurada i ràpida cobertura dels fets. Durant aquests 25 anys hem estat al peu del canó dels esdeveniments lo-

cals, socials, polítics, esportius i culturals de les comarques gironines. Inclús de més enllà, però amb especial atenció a tot allò que passa en l'àmbit més pròxim. Hem estat al costat de la societat gironina davant de fenòmens meteorològics extrems com van ser, per exemple, l'abundant nevada que va patir la província el 2010, el temporal Glòria el 2020 o, més recentment, la DANA que va afectar València. Pel que fa a política, hem estat preparats per a les intenses jornades electorals, siguin municipals, autonòmiques o generals. Esportivament, hem acompanyat els equips gironins en els seus diferents èxits i ascensos, sobretot els del Girona FC, l'Uni Girona i el Bàsquet Girona. Així mateix, hem intentat entendre noves problemàtiques que han sorgit en l'esfera local com el fenomen dels pisos turístics, fet que ens va valdre, l'any 2018, el premi Carles Rahola a Millor informació digital.

Aquesta revolució digital no s'atura i per davant tenim nous reptes i noves oportunitats. Què serà el següent?

LES PIZZES OFICIALS DEL GIRONA FC

ORGULL GIRONÍ TAMBÉ A TAULA

DISPONIBLES A NOVAVENDA, BONPREU ESCLAT, EL CORTE INGLÉS, CARREFOUR, VALVI, SPAR I SUPERMERCATS INDEPENDENTS DE LA PROVÍNCIA DE GIRONA.

@pizzacasamodena

www.casamodena.es

m
casa
modena
PIZZES ARTESANAS

DIGITAL AUDIÈNCIES

Gemma Pujolràs

L'equip d'audiències, en Pol Estrada i la Cristina Clopés, treballant a la redacció del Diari de Girona. Foto: Gemma Pujolràs

CRISTINA CLOPÉS
POL ESTRADA
Girona

Un viral amb consciència: l'art de la fidelització en el món digital

Qui no desitja saber sobre els darrers avenços en salut o trobar solucions pràctiques com remeis casolans per netejar la rentadora i estalviar en la factura que ens arriba cada mes?

Treballar en el sector digital és, sens dubte, un gran privilegi que ens permet mantenir-nos informats i actualitzats constantment. Tenim l'oportunitat d'estar al dia de les novetats més rellevants en una varietat de sectors com l'oci, la salut, l'economia i l'entreteniment, entre d'altres. Aquesta diversitat d'àrees fa que la nostra feina sigui dinàmica i estimulante, ja que sempre estem immersos en la recerca i la descoberta de temes nous, d'interès general. Aquesta constant exposició a la informació ens permet compartir-la amb els lectors del diari, fet que ens aporta un contacte proper i una gran satisfacció personal. Qui no desitja saber sobre els avenços en salut, trobar solucions pràctiques com remeis casolans per netejar la rentadora o aprendre trucs eficients per estalviar cada mes?

Nosaltres, en Pol i la Cristina, estem encantats de dedicar-nos cada dia al seguiment d'afers d'actualitat i temes

d'interès que poden captivar i beneficiar el nostre públic. Sentim una passió genuïna per transmetre informació útil, rellevant i d'alta qualitat que respongui a les inquietuds dels lectors i lectores.

La nostra feina també inclou una tasca fonamental: mesurar l'audiència del Diari de Girona i entendre quins continguts són els més valorats. Aquest procés ens obliga a mantenir-nos sempre actualitzats sobre les millors estra-

tègies de SEO, per garantir que els nostres articles arribin als lectors de manera eficaç i ràpida, però alhora que la lectura sigui enriquidora. El nostre objectiu no és només aconseguir que la gent llegeixi una notícia, sinó que es fidelitzi amb el mitjà, que torni buscant informació de confiança i de qualitat. Això implica un treball constant de recerca de notícies rellevants i atractives que permetin augmentar l'audiència digital de manera significativa.

Ser creadors de contingut és una experiència que ens omple, perquè cada dia és una nova oportunitat d'aprendre alguna cosa nova i millorar. Enfrontar-nos al repte diari de fer créixer l'audiència del mitjà digital comporta esforç, dedicació i l'habilitat de redactar notícies que destaquin al mercat nacional en àmbits com la vida i l'estil, la salut, l'alimentació, el motor, les mascotes i l'economia. Per tot això, ens sentim molt afortunats de poder formar part d'aquest projecte i de contribuir amb el nostre granet de sorra a que el Diari de Girona segueixi celebrant aniversaris. Gràcies per confiar en nosaltres.

ESPORTS/CULTURA

«Girona, territori Champions» ha fet fortuna aquesta temporada arran del debut de l'equip de Míchel a la màxima competició continental de futbol. Però la província també juga a l'elit en d'altres esports com el bàsquet, o en el món de la cultura, amb festivals d'estiu tan potents com Cap Roig, Peralada o Porta Ferrada, i mostres a la capital del prestigi de Temporada Alta o Strenes. Viure-ho és de privilegiats.

JORDI ROURA
Girona

Com no t'has de sentir un privilegiat quan treballes fent allò que més t'agrada? Allò que per a la gran majoria de mortals representa el seu moment d'esbarjo, el seu oci, el seu oasi, és per a nosaltres, els qui treballem en a les seccions d'esports i cultura, la nostra feina. Segur que quan vaig posar el peu per primera vegada al diari, l'estiu després d'acabar 3er de BUP als Maristes, i abans de COU, no m'ho hauria pogut imaginar.

Sempre ha sigut una feina agraïda però és que avui ho és més que mai, amb un Girona de Champions i a Primera, i els equips de bàsquet masculí i femení també a l'elit. L'ascens del Valvi a l'ACB a finals dels vuitanta, i veure el Figueres i el Palamós a Segona A van ser, durant molt temps, les grans fites de l'esport gironí. A la capital el bàsquet d'elit va durar vint anys seguits fins que el projecte Akasvayu es va enfonsar. Però aleshores va començar a emergir l'Uni Girona i el futbol va tancar mig segle de travessia pel desert per tornar a Segona, que en aquell moment, el 2008, ens semblava molt. Sempre ens ha agradat més parlar de les nostres victòries que de les dels altres. I ara, amb Girona desbordada d'esport d'elit, i llàstima del descens de l'hoquei, el Barça, la Fórmula 1 o d'altres continguts no gironins tenen menys pes.

El mateix podríem dir de la situació del món de la cultura. A la capital, Temporada Alta anima la tristesa del final de l'estiu amb teatre i música per

Girona, territori Champions en esports i cultura

El futbol i el bàsquet d'elit comparteixen prestigi a la província amb festivals com Temporada Alta, Strenes, Cap Roig, Peralada o Porta Ferrada. Una oferta imbatible

Gasol i Stuani celebrant el doble ascens. Foto: Aniol Resclosa

revifar l'ànima. L'Strenes saluda la primavera i, entremig, propostes com el Black Music Festival o el Neu ajuden a passar l'hivern. I a l'estiu l'oferta es multiplica. Porta Ferrada, Cap Roig, Peralada, però també Portalblau, F'Estiu, Sons del Món i tants d'altres ens refresquen les idees quan van escasses per la calor.

Som els notaris de la realitat i gaudim explicant històries, vivint-les, perquè només així poden arribar als lectors amb tota la intensitat. Esports m'ha dut al Bernabéu, el Villamarín, Anoeta, Gran Canària, l'Heliodoro Rodríguez, Ipurúa, Cartagonova, La Romareda, el Ciutat de València, el Metropolitano, Vallecas, Nuevo Mirandilla, el Colombino... i molts més, de nord a sud i d'est a oest. Amb l'Akasvayu vam descobrir Istanbul, Groningen, Torí, Tallin, i personalment em va quedar l'espina de no anar a una Copa, a veure si el projecte de Marc Gasol dona algun any l'oportunitat.

Tots aquests anys també han servit per conèixer molta gent. Protagonistes de l'elit esportiva i cultural. De tots el personatge més singular amb qui m'he creuat és Svetislav Pesic, tècnic de l'Akasvayu la temporada 2006/07, amb qui el club va ser campió de la FIBA Cup a Fontajau. Pesic ens deixava viatjar als periodistes que seguim l'equip en el vol xàrter i, fins i tot, en desplaçaments europeus podíem pujar a l'autobús de l'equip, cosa que ara seria impensable. Ens feia seure a primera fila mentre ell, si calia, esbroncava els jugadors anant o tornant dels partits. «Els periodistes no escolten», deia, mirant-nos de reül.

Enhorabona, Diari de Girona, per molts anys més!

AJUNTAMENT DE CAMPRODON

ESPORTS **GIRONA FC**

El Girona viu el millor moment de la seva història. Instal·lat a l'elit des del 2008, els ascensos a Primera del 2017 i del 2022 i, sobretot, la classificació per la Champions l'han convertit en el club referent a la demarcació, cosa que no fa tant, no era així. Aquest procés ha estat llarg i ple de clots, alguns dels quals mortals de necessitat, com el Girona-Múrcia del 2010 en què un miracle va salvar l'equip de la desaparició.

Del miracle de Kiko Ratón a les passarel·les de París o Milà

MARC BRUGUÉS
Girona

Ni em considero un dinosaure ni accepto cap qualificatiu anglosaxó d'aquests amb els quals s'etiqueta tothom avui dia. De petit, com tothom, tenia somnis. El meu era arribar a ser un dia Archibald, Schuster, Begiristain o Roberto Baggio, qualsevol em valia. De seguida vaig veure que no es compliria i vaig canviar-lo per poder estar com més a prop d'ells millor. Era una utopia, i més sent conscient que, entre les notes i una timidesa de cavall, poca

cosa a fer hi tenia al periodisme. Això sí, m'empassava sense respirar partits i partits de futbol pel 33 o el canal que fos. A la ràdio, parlaven del Figueres i del Palamós, de qui em vaig aficionar quan eren a Segona. El Banyoles, el seguia encara més perquè era el club de casa i perquè el Torneig de l'Estany no me'l perdia mai. Era una cita ineludible cada estiu amb el meu oncle Rafel, el meu germà, el meu cosí i un entrepà de formatge sense tomata. Venia el Figueres, el Palamós, l'Olot, algun cop el Barça Atlètic, i també el Girona. Un Girona a qui esperàvem amb ganes a Ba-

nyoles, per allò de ser la capital. Qui m'havia de dir llavors que aquell club estrany em permetria emocionar-me i gaudir seguint-lo pels millors camps de Catalunya, Espanya i ara també d'Europa? «Au va, home, que t'has begut l'enteniment?» Hauria respost a qui m'hagués assegurat fa trenta anys que el Girona arribaria a Segona A.

La timidesa s'havia perdut pel camí, sobretot després d'un Erasmus a Venècia. Tocava guanyar-se la vida i gràcies a un company del CN Banyoles, en Rubi, vaig posar un peu als esports del **Diari de Girona**. El que cal-

gués faria. Regional, handbol, hoquei, waterpolo...Sí a tot. Fins que un dia, em van enviar a Montilivi a cobrir un Girona-Palamós de Tercera. Era el 2006. Després, un Girona-Lleida de Copa Catalunya des de la llotja de Montilivi. No pas perquè m'hi convidessin, sinó perquè com que no hi havia ningú al camp, m'hi vaig colar per poder treballar més bé. M'ho passava bé. De cop i volta, el Girona va pujar a Segona B i després a Segona A. Allò era la Champions, no pas per mi sinó per tots els companys de professió que vam allucinar amb l'eliminàtoria contra el Ba-

Prat Sàbat

A D V O C A T S

Treballem per a la vostra
tranquil·litat

Per a
emprenedors
i inversors

Prat
Sàbat
TARTUPS

Pl. Poeta Marquina, 2 pral. - 17002 GIRONA
Tel. 972 21 82 00 - www.pratsabat.com

Col·laborem en la sostenibilitat del nostre entorn de la següent manera:

ECOCONPACK
by PROQUIMIA
Sistema d'higiene basat en una productes de concentració elevada en format bag in box, per a la neteja i desinfecció en cuines, neteja general i bugaderia

LUCART
PROFESSIONAL
ECONATURAL
L'economia circular
Ambisist comercialitza productes Lucart que utilitzen l'innovador sistema ECONATURAL PAPER + DISPENSADOR que dona una nova vida als envasos.

40% menys d'aigua,
60% menys de detergent
i un 20% menys d'energia
Nilfisk®

més còmode més ecològic més econòmic més segur

C/Taragona, 68-70 • Pol. Ind. CASA NOVA • 17181 ARGUAVIVA (Girona) • Tel. 972 245 454 • info@ambisist.com • www.ambisist.com

Kiko Ratón va salvar el Girona i condemnar el Múrcia. Foto: Diari de Girona

rakaldo i la festa final contra el Ceuta. Veuríem el Saragossa i la Reial, però també l'Albacete, el Múrcia, el Xerez o el Còrdova. La repere! Almenys per mi, és clar, que vaig gaudir com un camell treballant en suplement de trenta-dues pàgines el dia de l'ascens.

Apartir d'aquí, amunt i avall amb el Girona. Albacete, Vitòria, Ponferrada, Guadalajara, Cartagena, Huelva... Felicitat com un tornavis cap a on fos i durant molts anys veient misèries futbolístiques d'un Girona humil que sovint era repassat. El seguiment al **Diari de Girona** augmentava cada cop més. El penal de Kiko Ratón, el 2010 contra el Múrcia, ho va estar a punt d'engegar tot a dida, però va entrar i aquella sensació d'alliberament i d'eufòria delirant no l'he tornat a viure més. Posaria un parell de dits al foc que ha estat l'únic cop que s'ha titulat amb la paraula «miracle» a la portada. Les llàgrimes que vaig veure aquell dia en companys, tècnics i directius van ser diferents de les que he vist anys després tant els ascensos frustrats com en els celebrats. Especials. El Girona havia estat mort i tornat a la vida gràcies a un penal que va entrar plorant perquè

plovia i al porter li va relliscar la pilota de les mans. D'allò, també se n'havia de fer una crònica. I de pressa.

Aquesta adrenalina és tant perillosa com addictiva i, amb els anys, he après a abstreure'm de les emocions del moment, il·lusions o decepcions, per tancar les cròniques com més aviat millor. Encara que això em faci viure menys intensament, al moment, les alegries pels ascensos. Perquè sí, després d'haver hagut de llençar a les escombraries suplementos especials amb mil continguts fets expressament pel que havia de ser l'ascens a Primera el premi va acabar arribant el 2017. I de retruc, la bogeria (laboral) a la secció. Pàgines i més pàgines, que es feien amb la il·lusió del primer cop. Perquè una cosa és fer una pregunta a la sala de premsa de Montilivi o del Collao, però a la del Camp Nou o del Bernabéu, impressiona. Encara ara. Bé, no tant ja. Són molts anys i ja n'he vist de molts colors. Ara el que m'emociona és veure l'entrenador madrileny parlar català al balcó de l'Ajuntament o poder entrevistar antics jugadors que un dia també van ser els protagonistes i amb qui tot era molt més fàcil i natural.

Palau Fugit

Més que un hotel, una manera de viure

Carrer Bonaventura Carreras i Peralta, 4
Reserves al tel. 872 98 73 62 - www.palaufugit.com

ESPORTS **FUTBOL I BÀSQUET**

L'autocar amb els jugadors creuant el Pont de Pedra per celebrar el doble ascens a l'Ajuntament de Girona. Foto: EFE/David Borrat

TATIANA PÉREZ
Girona

El record d'un doble ascens històric, inoblidable i irreplicable

A la secció d'esports del **Diari de Girona**, n'hem viscut de tots colors. Ascensos, descensos... Però mai res com la nit que ens va regalar el 19 de juny de 2022. Aquell dia formarà part per sempre més del record dels gironins i gironines i, en conseqüència, dels 135 anys d'història que tenen aquestes pàgines. El Girona FC i el Bàsquet Girona van entrar de nou a l'elit per la porta gran. Primer ho va fer el club presidit per Marc Gasol, que va complir la promesa de retornar la ciutat a l'ACB, i tot seguit van ser els blanc-i-vermells, que tornaven a Primera Divisió després d'arribar-hi per primer cop el 4 de juny de 2017 i perdre la màxima categoria del futbol estatal dos cursos més tard.

Entre un ascens i l'altre, van passar només 136 minuts de diferència. El Bàsquet Girona va pujar a Fontajau amb un triomf contra l'Estudiantes (60-66) en la final de la Final Four de la LEB Or; mentre que el Girona FC va fer-ho a Tenerife, a 2.736 quilòmetres de distància

El 19 de juny de 2022 vam celebrar el doble ascens del Girona FC i el Bàsquet Girona. Va ser una de les fites esportives més importants que hi ha hagut mai i **Diari de Girona** va fer una cobertura especial.

contemplant la ruta més ràpida, amb una victòria incontestable (1-3) en la final del play-off d'ascens. Al **Diari de Girona**, vam optimitzar al màxim per poder explicar-ho tot i arribar a tot arreu. La secció d'esports es va repartir: una

part va anar a Fontajau, on jugava el Bàsquet Girona; una altra, amb servidors inclosa, es va desplaçar a Tenerife per seguir el Girona FC; i també vam tenir un desplegament a la redacció amb companys que ens donaven suport a tota la

resta i procuraven que res fallés. Tothom va donar el millor de si.

El resultat van ser 26 pàgines, amb una portada i contraportada especials, per a l'edició que va sortir l'endemà, el 20 de juny de 2022, dedicades al «Doble ascens apoteòsic» com titulàvem. Aquell dia, el **Diari de Girona** va treure 56 pàgines. Per tant, n'hi vam dedicar gairebé la meitat a una fita històrica, inoblidable i, segurament, irreplicable. De les més grans que ha viscut mai la ciutat, esportivament parlant.

Preparats per a qualsevol resultat

En dies com aquests, en què tot és possible, cal estar preparats per a qualsevol cosa. Als diaris en paper, treballem a contrarellotge quan s'apropa l'hora del tancament. És per això que per a l'edició del 20 de juny de 2022 teníem preparat un pla B, al qual ningú volia recórrer, en cas que el Girona FC o el Bàsquet Girona -o bé tots dos- no haguessin pujat. Aquells temes no veuran mai la llum. I, per sort, nosaltres seguim gaudint de l'esport de primer nivell!

GRUPPOUS[®]

CASAMENTS 2025

AGENDA

Berta

Lloguer de material per a esdeveniments

@gruppous

pous.cat

ESPORTS **ELS CLUBS MODESTOS**

El futbol diferent i proper de l'antiga tercera divisió

JORDI BOFILL
Girona

Recordo amb força estima els inicis, a principis dels 2000. Van ser a Palafrugell, seguint la història de l'equip de futbol, fundat el 1909 i, per tant, centenari. En aquells moments, formava part del grup V de la Tercera Divisió, on hi havia força presència de conjunts gironins, entre ells el Girona, que actualment competeix a la Lliga de Campions. També van ser-hi, alternant temporades, i no vull deixar-me'n cap, el Banyoles, el Guíxols, el Peralada i el Vilobí. I el que eren dues potències, el Figueres i el Palamós. Equips, tots ells, ara humils i en categories inferiors.

Aquell era un futbol diferent, proper. Sempre ho han tingut això, els clubs modestos. Que t'obren les portes de casa seva, t'acullen i t'integren dins la seva identitat. Treballar d'aquesta manera és senzill, molt lluny del que hem conegut amb el pas dels anys a l'elit, on les entitats s'han bunkeritzat, es prohibeix anar als entrenaments o agafar declaracions sense tenir el permís del cap de premsa de torn. Avui, conèixer els jugadors, és a dir, els principals protagonistes d'aquest esport, és impensable. Abans, era el més normal. Tenint present que el paper de la premsa, a banda d'informar objectivament del que passa, de les coses bones i les no tan agradables, del que es fa bé i del que es fa malament, és també el d'apropar tots els actors del joc als nostres lectors, en una mena de pont entre uns i altres, la cosa, per dir-ho suau, s'ha

complicat bastant.

Però tornem a aquell Palafrugell. Als viatges en autobús, envoltat dels jugadors, el president, l'entrenador i part de la junta directiva, amb sortides a primera hora del matí, amb el cel fosc, quan l'equip jugava de visitant a les 12 hores d'un diumenge a estadis com el del Santboià, el Tortosa, el Tàrrrega, el Gavà, l'Europa, el Sant Andreu, el Júpter o el Manlleu. El dia abans, per fer la prèvia, trucaves directament al míster, fos Domènec Torrent, Tito Vilanova o Francesc Cargol, en el cas dels palafrugellencs, per demanar-los l'alineació. I te la donaven per publicar-la, esclar. I et regalaven les frases i els titulars que fessin falta. Només faltaria.

Corresponsals als estadis

El procediment solia ser el mateix. Algú del **Diari de Girona**, per qui feia el seguiment, et trucava. Perquè oblidéu-vos de portàtils, correus i coses d'aquestes. Les cròniques no s'escriuen, es narraven. Des de la redacció, després, ja s'encarregaven de la maquetació, el procés de correcció i de mirar-se amb dedicació les paraules. Una de les virtuts d'aquest diari, o un dels punts en què aquest diari es diferencia dels altres, des de la meua modesta opinió, és el seguiment que s'ha fet sempre als equips de casa nostra. Abans, gairebé des de dins. Amb corresponsals ubicats a un munt d'estadis. Ara, un pèl des de fora, és cert, però ho continuem tractant amb cura, dins de les possibilitats existents, amb reportatges, entrevistes, cròniques i

Partit de futbol base en una diada del CF Palafrugell els anys 90. Foto: Quim Roser

prèvies i publicant, en l'edició de cada dilluns, tots els resultats de les categories regionals.

Quan truques demanant parlar amb aquest o aquell, o amb la intenció de fer això o allò, les portes, dues dècades més tard, continuen obertes. Perquè si es mostra interès, difícilment et trobes un no com a resposta. Dona gust com-

provar com et reben a Olot o a l'Escala. O com et rebien a Llagostera no fa gaire. I això és extensiu a altres persones i esports que van més enllà del futbol. Perquè, com passava a Palafrugell, el central pot tenir un restaurant, el migcentre un pub, el president pot ser veterinari i els directius, carnisers i farmacèutics. Gent normal i corrent.

*El Col·legi Oficial de Psicologia
felicitza el Diari de Girona pels seus
135 anys d'informació als ciutadans de
les comarques de Girona.*

**Col·legi Oficial de
Psicologia de Catalunya**

Delegació Territorial Girona

La psicologia sempre al costat de les persones ben informades.

CULTURA **EL MÓN DE LES ARTS**ALBA CARMONA
Girona

Hi ha una d'aquelles frases cèlebres que tant s'atribueixen a un com a l'altre i que en realitat no se sap qui les va dir que defineix el periodisme cultural com aquell que fa saber que un personatge destacat ha mort a algú que no sabia que estava viu. I sí, els obituaris formen part de la secció de Cultura, però certificació de difunts a banda, hi ha temes per triar i remenar. I no només perquè s'hi parla de llibres, música, teatre, cinema, circ o art, sinó perquè dins d'aquesta diversitat encara n'hi ha una altra, la temàtica, perquè la cultura ens apropa a tot allò que importa: la identitat, les relacions humanes, la memòria.

Als mitjans de comunicació més grans hi ha especialistes: hi ha qui escriu només de literatura o que només exerceix el periodisme musical, per exemple. En el meu cas, faig de tot i això té inconvenients però també avantatges, perquè t'acostes a temes o disciplines als quals, per iniciativa pròpia, potser no ho faries mai. Treballar en un diari de proximitat implica, per una banda, fer de tastaolletes i tocar moltes tecles i, per l'altra, seguir de prop les trajectòries dels artistes de casa.

Posats a triar, el que més m'agrada cobrir és la cultura en viu, les arts escèniques i la música, i per sort, a Girona tenim una oferta diversa i rica que s'estén tot l'any, amb el pic de l'estiu, amb els grans festivals de música, i a la tardor, amb Temporada Alta, que permet parlar amb grans artistes internacionals i després testimoniar el seu pas per les comarques gironines.

Hi ha cròniques i crítiques més reposesades, que s'escriuen l'endemà d'haver vist l'espectacle, amb el marge d'unes hores per pair-lo. D'altres, com ara els concerts d'estrelles de re-

Més que certificar morts, fer de tastaolletes

A la secció de Cultura no només s'hi parla de música, teatre, cinema, circ o art, sinó de tot allò que importa: la identitat, les relacions humanes, la memòria

El primer concert després del confinament, Ferran Palau a Corçà. Foto: Marc Martí

nom o els actes inaugurals d'alguns festivals, tenen tanta rellevància informativa que s'han de publicar a l'edició impresa de l'endemà, així que

s'escriuen al moment, a contrarellotge per arribar a temps a la rotativa. Els meus primers concerts, no fa tants anys, els redactava a mà des del lloc de

l'actuació i buscava un racó apartat per dictar la crònica per telèfon a algun company de la redacció: tant podia servir un carreronet a tocar del Museu Dalí per passar un text de l'Acústica com els lavabos del castell de Cap Roig per cantar com estava anant l'actuació de Tom Jones al jardí botànic de Cal·la. Evidentment, els temps han canviat, i ara el bloc de notes del mòbil és el millor aliat per enviar l'article *in situ* sense perdre't res.

Tota aquesta voràgine musical de l'estiu, la teatral de la tardor i la literària de la prèvia de Sant Jordi va quedar estroncada el març del 2020. La pandèmia és de les coses que més m'han marcat al diari. Feia tots just uns mesos que portava Cultura i patia per la meua primera primavera a la secció, perquè en poques setmanes es concentren grans esdeveniments culturals com la diada i el festival Strenes, mentre la resta de l'activitat tampoc s'atura. Un Sant Jordi relativament normal -i encara no del tot, perquè va ser el que vam celebrar a cobert, per la pluja- no el vaig viure fins al 2022, en el meu tercer any.

I és que amb la pandèmia les programacions van quedar en blanc, el que no es cancel·lava es reprogramava i el que no, s'adaptava. Recordo especialment la cobertura de dos actes després del confinament: un concert de Ferran Palau i El Petit de Cal Eril el juny del 2020 al camp de futbol de Corçà, perquè l'Ítaca va ser el primer festival de Catalunya a reprendre l'activitat, amb un equip abnegat que va fer de tot per garantir que no passés res, fins i tot incitar els 500 assistents a no ballar, i el retorn al teatre, a La Planeta, on feien servir una pissarreta amb els seients de la sala dibuixats per distribuir el públic i controlar les distàncies. Per sort, tant pel sector com pels espectadors, d'aquell malson ja no en queda res.

**L'ESPAI INFINIT
EN MODA I EMOCIONS
MÉS DE 130 BOTIGUES I RESTAURANTS**

PRIMARK® **Alcampo** ZARA **H&M**
 MUNICH C&A MANGO **Levi's** **JD** TOUS **fnac** STARBUCKS®

ESPAIGIRONES.COM
PÀRQUING
GRATUÏT

**espai
GIRONÈS**

> CENTRE COMERCIAL

CULTURA **MÚSICA**

El grup Cala Vento amb el conjunt de percussió Papaya Jam durant el concert del projecte «La Comunidad» a l'Auditori de Girona, el juny de 2021. Foto: Marc Martí

El valor de la prescripció musical

ALBERT CORNELLÀ
Girona

Oliver Sacks va deixar escrit, al seu llibre *Musicofília. Històries de la música i el cervell* (2007), que la música «forma part de l'ésser humà» i que «no hi ha cap cultura en què no estigui enormement desenvolupada i valorada». La del desaparegut neuròleg i escriptor britànic és una reflexió que compartim tots aquells qui patim –i gaudim– de melomania. És també una disquisició aplicable a la societat de les comarques gironines. La música ens mou, ens acompanya, ens ajuda a canalitzar emocions i ofereix un confort metafísic que, si bé no ho cura tot, alleuja les tristeses i maximitza les alegries.

Recordo com ja en la meua adolescència a principis de mes acudia corrent al quiosc del barri per comprar les dues revistes musicals de referència. Les devorava en un cap de setmana tot prenent apunts de possibles grups als quals aquelles línies m'havien incitat a escoltar. Un cop ho tenia clar, anava a

Moby Disc de Girona –primer al passeig d'Olot i més tard a la plaça del Viper– per buscar aquelles referències. A vegades, per treballs més exòtics o especials, calia agafar el tren per anar a Barcelona i acabar transitant per les botigues del carrer Tallers.

Els temps han canviat a una velocitat endimoniada i, gairebé sense donar-nos-en compte, avui dia molta gent confia aquella prescripció musical que dues dècades enrere brindaven els mitjans de comunicació als moderns algorismes dels serveis en *streaming*. No obstant això, els mitjans continuen avui tenint un paper fonamental a l'hora de prescriure i ajudar a conèixer propostes musicals diverses, així com ho fan amb la literatura, el cinema o el teatre. I aquest és un ofici que convé seguir reivindicant.

Des de la secció de Cultura de **Diari de Girona** fa anys que la música manté una presència destacada. Certament, cal parlar d'aquells concerts més mediàtics o massius, que tenen lloc a la ciutat de Girona i a la resta de la pro-

Al final, és bonic pel qui escriu articles pensar que hi haurà qui s'animarà a anar a aquell concert que té lloc a La Mirona o l'Auditori, però també al Sunset Jazz Club, al Yeah!, a l'Ateneu 24 de Juny, a la sala TZVR o a l'Apaga la Tele

víncia. Siguin grups com Antònia Font o The Tyets i festivals com Temporada Alta o la Porta Ferrada. Però no menys important és parlar de grups novells o que simplement defugen els circuits comercials. I és així com Abril Gabriele, Remei de Ca la Fresca, Pàxofon o

Minibús Intergalàctic conviuen amb Cala Vento, Bullitt o Carmen 113. A les comarques gironines de qualitat anem sobrats. També és imprescindible parlar de petits escenaris, de cicles independents i de gent valenta que programa propostes sovint arriscades.

La premsa esdevé una eina de gran valor per tal d'oferir –com un llibreter amb ofici farà a la llibreria que regenta– propostes que el lector pugui descobrir, conèixer i acabar gaudint, si és en directe, sempre millor. Al final, és bonic pel qui escriu articles pensar que hi haurà qui s'animarà a anar a aquell concert que té lloc a La Mirona o l'Auditori, però també al Sunset Jazz Club, al Yeah!, a l'Ateneu 24 de Juny, a la sala TZVR o a l'Apaga la Tele.

I és que l'èxit d'una proposta musical –apliquis a qualsevol disciplina artística– no es pot mesurar pel nombre de gent que assisteix a un concert, sinó per aquella connexió única que s'estableix entre músics i assistents. Aquella màgia comunitària que només aquells qui la viuen la sabran descriure.

L'ÚLTIMA PÀGINA **CONTRACORRENT**ALBERT SOLER
Girona

Seria preciós arrencar assenyalant quants anys fa que publico entrevistes a la contraportada de **Diari de Girona** per, seguidament, calcular quantes n'he publicat, a raó de cinc setmanals. Si esperen això, saltin de plana, perquè no recordo quan vaig començar a publicar-les, deu fer entre quinze i vint anys, multipliquin vostès mateixos, que a mi em fa mandra. Deuen ser uns quants milers. Abans d'aquestes entrevistes – que des de la primera es van titular «Contracorrent», nom que s'avé amb el meu caràcter –, la contraportada estava ocupada íntegrament per un gran mapa del temps. Durant anys, el mapa del temps a la darrera pàgina, va ser marca de la casa d'aquest periòdic. Substituir isòbares per preguntes i isòtermes per respostes deu ser curiós, vaig pensar quan l'aleshores director, Jordi Xargayó, em va proposar fer-me càrrec de la nova secció. Vaig acceptar, que és el que se sol fer quan un director «proposa» el que sigui.

La llibertat va ser absoluta des de

Una darrera pàgina per a resoldre incògnites o per a crear-ne

Després de molts anys escrivint **Contracorrent**, un aprèn que els grans de veritat són propers i humils, mentre que els maleducats són sempre aquells que es creuen importants i no són res

l'inici. Després d'unes primeres setmanes en què donava prèviament compte de a qui entrevistava cada dia – es volien evitar ensurts –, els responsables del diari van confiar en mi i he fet sempre més el que he volgut. He arribat a creure'm amo i senyor de la contra-

portada, cosa gens difícil, perquè soc el seu únic empleat.

L'entrevista és un gènere peculiar: pot resultar entretingut de llegir o avorridíssim, i això no és responsabilitat de l'entrevistat, sinó de l'entrevistador. Vaig proposar-me fugir dels

llocs comuns, no preguntar el que es pregunta sempre i, sobretot, dur a la darrera pàgina del diari tant famosos com desconeguts, tant un premi Nobel com un pagès de l'Empordà que ha recollit al seu hort una carabassa geganta.

He trobat poca gent maleducada, es podrien comptar amb els dits d'una mà, i són sempre personatges que per tenir certa fama s'han arribat a creure importants. Els grans de veritat, els qui no necessiten donar-se-les de res, són els més propers i humils, estic pensant en Eduardo Mendoza, María Dolores Pradera o Adolfo Pérez Esquivel, Premi Nobel de la Pau, entre molts altres.

Diuen que la darrera pàgina és la més llegida dels diaris. No ho sé. El que és segur, és que és la més fàcil d'arrencar per a fer-la servir en usos domèstics. Així, he vist entrevistes meves embolicant castanyes per fires, n'he vist sobre un terra acabat de fregar i fins i tot n'he vist recollint la merda del gos. L'última pàgina és així d'útil: els lectors i jo mateix aprenem coses dels entrevistats, però a més a més, impedeix que al periodista se li influi l'ego, el gran mal d'aquest ofici.

Som elèctrics, som futur

TRANSPORTS ELÈCTRICS INTERURBANS, S.A.

US PORTEM D'EXCURSIÓ

Confieu en l'experiència

Tarifes de 28, 35, 50-55 i 63-67 places:

- **Escoles i instituts**
- **Clubs esportius**
- **Associacions**
- **Grups**

 www.teisa-bus.com

Seguiu les nostres xarxes socials!

@TEISA1920

PANORAMA TANCAMENT

Devastació posterior a una de les explosions als trens en els atemptats de l'11 de març del 2004 a Madrid.

«Vine al diari si vols aprendre»

ALBERT MARTÍN DE VIDALES
Girona

El fet d'haver estat treballant gairebé 25 anys a la secció que actualment s'anomena Panorama (que aplega l'Economia no local i notícies de la resta de Catalunya, Espanya i Internacional) m'ha permès ser testimoni d'esdeveniments històrics que ens han marcat a tots. He viscut notícies alegres (la fi definitiva d'ETA), devastadores (els atemptats de l'11-S i de l'11-M) i algunes que han estat presents durant tots aquests anys, com les crisis econòmiques i el conflicte del Pròxim Orient, que existia quan vaig arribar a la redacció i que, pel que sembla, continuarà quan en marxi.

Han estat gairebé 25 anys d'estret contacte amb l'actualitat i d'aprenentatge continu. Mai oblidaré la frase que em va dir l'11 de setembre del 2001, el dia dels atemptats de les Torres Bessones, el subdirector del diari en aquell moment quan vaig trucar per oferir-me a treballar (aquell dia era festiu i no em tocava anar-hi) en conèixer els terribles atemptats: «Vine si vols aprendre». Després d'aquesta con-

tudent resposta, vaig anar-hi i vaig aprendre molt entre el lògic trasbalsament de tota la redacció per les terribles imatges i xifres que s'anaven divulgant. Igualment terrible va ser l'11 de març del 2004, el dia dels atemptats de Madrid, quan tots vam arribar al diari preocupats per familiars, amics o coneguts que en aquella època vivien a Madrid i maleint els ossos d'ETA, i en vam sortir esgotats físicament i emocional i dubtant de tot i de tothom. Dies després, el dissabte 3 d'abril, quan ja sabíem que l'islamisme radical estava darrere dels atacs, estàvem a punt d'acabar el diari quan un company que estava escoltant la ràdio ens va explicar que hi havia hagut una explosió en un pis de Leganés. En aquell moment, quan molts ja pensàvem en arribar a casa, canviar-nos i marxar a perdre'ns per la nit gironina, vam haver de rectificar els plans, conscients que hauríem de canviar mig diari, i vam decidir demanar pizzes per sopar preparant-nos per a una nit que sabíem que seria llarga, ja que en aquells anys l'hora de tancament s'allargava bastant.

Parlant de l'hora de tancament, ja fa uns anys que soc responsable de les

últimes notícies que surten publicades (abans només en paper, ara també a la pàgina web), una feina que m'ha permès viure els moments de més tensió de la meua carrera, però també potser dels més estimulants, perquè l'adrenalina forma part de la nostra forma de vida. Com la tristíssima nit del 21 de novembre de l'any 2000, en la qual Ernest Lluch va ser assassinat per ETA. Recordo que estava escoltant un programa d'esports a la ràdio gairebé sol a la redacció i la notícia em va deixar fred. Vaig trucar de seguida el director del diari, que va venir immediatament a la redacció al costat d'altres companys i, entre tots, amb el cor encongit, vam aconseguir que la trista notícia sortís al diari del dia següent detalladament explicada.

La mort de Michael Jackson

Tot va ser diferent quan va morir Michael Jackson, una notícia que ens va enganxar amb el peu canviat perquè es va conèixer quan només faltava mitja hora per tancar l'edició. Jo era l'únic redactor que estava al diari, l'hora de tancament s'havia avançat ja feia uns

anys i no hi havia temps per trucar a ningú, així que vaig haver d'espavillar-me per incloure-ho en una pàgina i a portada en pocs minuts. Ho vaig aconseguir, però vaig patir de valent.

En tot cas, no tot han estat notícies tràgiques en el tancament del diari, i recordo especialment el 7 de novembre del 2000, un dia en el qual es van enfrontar a les urnes George W. Bush i Al Gore per la presidència dels Estats Units. Com que en aquella època encara podíem tancar a les dues de la matinada, vam decidir apurar al màxim per veure si a aquella hora ja es podia saber alguna cosa del guanyador. Tots vam gaudir del seguiment dels comicis perquè de seguida vam veure que l'elecció seria molt disputada, però vam haver de tancar l'edició sense informar ni de lluny sobre qui seria el president. De fet, el guanyador finalment no es va conèixer fins al 12 de desembre, quan un jutge va ser qui va decidir sobre el polèmic recompte de Florida, que havia de determinar el vencedor. Una vegada més, l'actualitat ens mostava que la realitat, per molt que s'esforcin els guionistes, supera la ficció.

Solucions, per a tots els sectors

Hostaleria
Centres comercials
Farmàcies
Indústria
Hospitals
Botigues
Hotels

manusa

Door systems

Accés Ràpid

Innovant des de 1966

Manusa 100% confiança

**SERVEI
365 DIES**
SENSE FESTIUS!
Tel. 699 429 157

Professionalitat, la nostra millor garantia

MANUSA, amb més de 25 anys d'experiència en el sector i més de 5.000 portes instal·lades a tota la província de Girona, disposa d'una àmplia xarxa de distribuïdors per a totes les comunitats autònomes i diverses delegacions internacionals. Actualment és una de les principals marques de portes automàtiques dins l'àmbit internacional.

Ens trobarà a **Accés Ràpid s.l.**

Polígon Industrial l'Aigüeta
C/ Ramon Serradell Molinas, 11-13 D
17100 LA BISBAL DEL EMPORDÀ, Girona
Tel. 972 64 14 16 - Fax 972 64 36 08

DOMINICAL REPORTATGES I ENTREVISTES

ALFONS PETIT
Girona

Al *Dominical* del **Diari de Girona** no hi ha notícies: hi ha reportatges, entrevistes i anàlisis que aprofundeixen en fets i en personatges que han estat notícia, i també en d'altres que no tenen a veure amb l'actualitat estricta sinó amb esdeveniments històrics o amb efemèrides diverses, sobretot relacionats amb les comarques gironines. Tot plegat presentat d'una manera reposada, que s'allunya de la urgència de la immediatesa, la qual cosa permet anar més a fons en les històries que s'expliquen. I buscant també la varietat i la diversitat temàtica, amb l'objectiu de convertir el *Dominical* en un espai on persones molt diferents hi puguin trobar arguments periodístics que els resultin interessants.

Per il·lustrar aquesta afirmació, s'enumeren a continuació alguns dels reportatges i entrevistes que ha publicat el suplement en les últimes setmanes: una empresa de Girona s'obre pas en el camp de les flors preservades; els cinquanta anys del concurs de pintura ràpida infantil i juvenil del GEiEG; entrevistes al museòleg, polític i educador Joan Surroca, al promotor musical Gay Mercader i al metge Josep M. Bordas; perfil de Zineb Hattab, la cuinera de Blanes que triomfa a Suïssa amb la seva proposta vegana; bussejadors gironins investiguen a la Costa Brava els efectes del canvi climàtic; els 40 anys de Ràdio Salt; uns artesans gironins venen arreu d'Europa els seus soldats de plom; neix la primera escola d'art floral de Girona; Manel Roqueta, un dibuixant i caricaturista a la Girona de la primera meitat del segle XX; una operació dels Mossos per desmantellar un cultiu de marihuana, des de dins... Són només alguns de les històries presentades al *Dominical* del diari des del mes d'octubre fins ara, la qual cosa indica que la varietat de temes, personatges i informacions que publica el suplement al llarg de l'any és ingent i, com s'apuntava, pot complir aquell objectiu de satisfer els interessos d'una gran varietat de lectors.

Sèries de reportatges

Al marge d'aquests reportatges i entrevistes, el *Dominical* del **Diari de Girona** ha publicat també des de fa molt temps sèries de reportatges i d'entre-

Una anàlisi reposada i a fons de l'actualitat i del passat

El suplement «Dominical» aprofundeix en fets que han estat notícia, entrevista de manera extensa personatges d'interès, i recupera esdeveniments històrics i efemèrides, sobretot relacionats amb les comarques gironines

vistes. És el cas, per exemple, de «Gironins al món», una sèrie de reportatges escrits per Alfons Petit que durant diversos anys va recollir vivències de persones de les comarques gironines que per un motiu o un altre havien hagut de marxar a viure a l'estranger. «Gironins al món» va rebre l'any 2012 el premi Carles Rahola de Periodisme, que concedeixen la demarcació de Girona del Col·legi de Periodistes de Catalunya i la Diputació de Girona. En la mateixa línia, l'enyorat Jordi Vilamitjana i Pujol va publicar durant molts anys una sèrie de reportatges-entrevistes amb persones d'una certa edat i amb una trajectòria destacada en molts i molt variats camps. Un recull d'aquests articles va veure la llum

l'any 2008 en forma de llibre: *Gironins d'abans del 36* (CCG Edicions).

El *Dominical* també va publicar una sèrie de reportatges sobre els restaurants de les comarques gironines amb estrella Michelin, i en l'actualitat presenta cada quinze dies un article de la sèrie «Les millors obres de les lletres gironines», a càrrec del professor honorari de la UAB Josep Maria Figueres, i igualment un article setmanal de la sèrie «Crisi climàtica», que alerta dels riscos del canvi climàtic i dels efectes que ja està provocant. El *Dominical* publica també periòdicament reportatges sobre arquitectura, sovint basats en obres guardonades als Premis d'Arquitectura de les comarques de Girona, que concedeix anualment la demarca-

ció de Girona del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC).

Al marge de tots aquests reportatges, entrevistes i altres articles, el *Dominical* manté des de fa molts anys tres col·laboracions amb una identitat pròpia: «Col·leccionisme», que escriu Xavier Romero, «Gironins del segle XIX», de Xavier Carmaniu i Mainadé, i «El vi», d'Agustí Ensens Bonet. Tres clàssics que enriqueixen els continguts d'una publicació pensada per a una lectura reposada i els continguts de la qual han estat reconeguts amb diversos guardons (l'any 2012, per exemple, el mateix Alfons Petit va rebre el premi Manuel Bonmatí de periodisme, del Rotary Club de Girona, per un reportatge sobre l'aiguat del 1962).

Grup Cànovas 1852 Assessoria integral

Grup
Cànovas
1852

172 anys al costat de les persones

Des de l'any 1852 hem fet costat a les generacions que ens han precedit, guiats sempre pels valors que ens identifiquen: honestat, proximitat, implicació i col·laboració en una recerca constant de l'excel·lència. Així és la nostra manera de fer, el nostre esperit, la cultura de Cànovas.

Són 172 anys posant al vostre servei tot el nostre coneixement i experiència. Sempre en moviment, valorant el talent i formant equips professionals altament qualificats que, amb el suport de la tecnologia més innovadora, col·laboren i es formen per millorar dia a dia.

L'esperit de servei dona sentit a la nostra feina

Aquesta és l'ànima del Grup Cànovas 1852: estar al servei de les persones, escoltant i oferint solucions en consultoria i assessorament a la mida de les vostres necessitats, per fer realitat els vostres projectes professionals i de vida.

I agraïts per la confiança rebuda per totes les persones que ens han acompanyat al llarg d'aquests anys, volem retornar a la societat i a les famílies que integren el Grup Cànovas

1852 part del fruit del nostre esforç. Per això contribuïm a la sostenibilitat ambiental, donem suport a infants i joves desfavorits en la seva formació, promoció i integració sociolaboral i promocionem la cultura.

Són 172 anys aixecant la persiana cada dia. Perquè el que realment dona sentit a la nostra feina és ajudar i contribuir a trobar solucions per a les persones. I tot just acabem de començar!

Grup Cànovas, solucions en consultoria, assessorament i gestió per a persones, empreses i institucions des de 1852

SUPLEMENTS **ESPECIALS**

Una selecció i una mostra d'alguns dels suplementos, especials i monogràfics publicats al llarg dels anys. Foto: Marc Martí

Què tenen d'especial els especials?

DAVID CÉSPEDES
Girona

Una radiografia acurada i precisa dels diferents sectors professionals que configuren el teixit empresarial de les comarques gironines. Des de l'advocacia, a la salut, passant pels transportistes, els mediadors d'assegurances, la construcció, l'habitatge, el turisme o la salut. Tots aquests sectors i molts altres, protagonitzen al llarg de l'any els monogràfics que es publiquen des de l'àrea de suplementos especials-comercials de **Diari de Girona**. I són suplementos especials perquè difereixen de la informació puntual i diària que es poden trobar a la resta de pàgines. Amb el redisseny global del diari estrenat fa uns mesos es va introduir també per aquestes pàgines una nova tipografia on predomina la negreta en els títols i l'ús de més fotogra-

fies i imatges amb l'objectiu de fer més atractiu el producte i captar l'atenció del lector.

Els suplementos especials són el producte on es fomenta més contacte directe amb els anunciants. Aquests 135 anys de trajectòria de **Diari de Girona** han estat possibles i s'han fonamentat també per la confiança que han dipositat precisament els anunciants. Són moltes les empreses, administracions, institucions públiques i privades i entitats les que han posat en mans del diari el seu disseny i voluntat de comunicar i publicitar-se.

Per fer-ho possible, aquest diari ha comptat al llarg dels anys i també actualment amb un ampli equip comercial que s'adapta sempre a les necessitats dels clients i que aposta fermament per la innovació i creativitat com a valors per satisfer la voluntat dels anunciants. Els agents comercials te-

Els monogràfics que es publiquen difereixen de la informació puntual i diària i, per aquest motiu, presenten un disseny i una tipografia diferent

nen una premissa molt clara: La venda comença a partir del no del client.

En aquesta tasca d'edició tampoc podem oblidar tres especials de referència que es publiquen cada any: El suplement Escapades coincidint amb els dies previs a Setmana Santa amb propostes i destins turístics -editat juntament amb el diari de la Catalunya Nord *L'Indépendant*, *Regió 7* i el *Setma-*

nari Empordà - l'especial de les Fires de Sant Narcís amb un gran desplegament de pàgines i informació sobre les festes gironines i el suplement de Nadal amb propostes nadalenques de regal i tradicions. Als mesos d'estiu la feina es concentra amb les múltiples festes majors que se celebren a la majoria de poblacions de les comarques gironines. L'agost és el mes per excel·lència de les festes majors.

Nous conceptes com els Branded Content, les càpsules digitals, les mini guies, les insercions digitals i els continguts multimèdia, conformen ara un nou panorama i una nova manera de comunicar. **Diari de Girona** i el seu equip comercial i de redacció està preparant per afrontar aquests reptes i mantenir el seu caràcter de proximitat i confiança, nous projectes per donar encara més impuls a la secció de suplementos especials.

PRODUCCIÓ

DDG
GironaPreimpressió i
Sistemes, de principi
a final d'edició

Quan el director ens va dir que havíem d'escriure alguna cosa sobre la nostra secció i la nostra feina pel 135è aniversari vam pensar que seria una bona idea explicar una mica com eren les coses abans i com són ara, ja que no tenen res a veure!

Preimpressió és la secció on es fan, entre d'altres, els passos previs en el tractament de les pàgines abans d'anar a imprimir a la rotativa, d'aquí el «pre». També es pot definir com la secció on es fa tot el que surt a un diari i que no és notícia escrita per redacció estrictament, és a dir, la publicitat i pàgines com el temps o els entreteniments i on també es fa el disseny de la maquetació de les pàgines i de les infografies.

En 135 anys la tecnologia ha fet un avançament progressiu, però imparabile i hem passat dels caixistes que feien el diari enganxant les lletres, que eren petites peces de ferro, una a una en les enormes 4 pàgines dels primers exemplars als ordinadors i internet i a poder enviar les pàgines a rotativa amb un clic. Pel mig hi ha hagut la linotípia, màquines d'escriure, els primers ordinadors que eren molt grossos i funcionaven amb codis, els fotolits, les filmadores i altres màquines que han anat de mica en mica facilitant els processos i avançant l'horari de tancament.

L'actual departament està format per dues antigues seccions fusionades, d'una banda, teclistes i muntadors (tallers) i de l'altra maquetació i disseny i la persona responsable dels sistemes informàtics. Al principi els redactors escrivien les notícies a màquina i aquests textos anaven a tallers on es muntaven les pàgines. Amb l'aparició dels primers ordinadors, va aparèixer també la figura de les teclistes -nom derivat de tecla- que es dedicaven a copiar tots els textos dels

Part de l'equip de preimpressió i sistemes. Foto: Aniol Resclosa.

redactors per introduir-los a l'ordinador, així com de fer la publicitat i la resta de pàgines, tot picat. Aquests textos sortien en una llarga tira de paper i passaven a muntatge, on els muntadors els anaven col·locant com si fessin un tren-caclosques, unint totes les peces a mà sobre una plantilla. I d'aquesta pàgina es feia un fotolit, una mena de fotocòpia, que era el que anava a la rotativa. Tota aquesta feina es feia a la secció que es deia llavors «tallers», ja que molts dels processos eren manuals i s'usaven màquines per fer la majoria d'accions, que eren la part final de la creació d'un diari.

Avui en dia, però, el concepte tallers ja no existeix, atès que els redactors ja escriuen a la pàgina directament.

Disseny i maquetació també ha canviat molt. Abans el disseny de les maquetes de les pàgines es feia a mà sobre

una plantilla amb unes guies dibuixades i es comptaven les línies i els caràcters que s'havien d'escriure i es distribuïen els espais. Aquesta plantilla era la que els redactors usaven per saber quan havien d'escriure i també la que després els muntadors usaven de base per anar muntant les pàgines. Avui, tot el procés es fa també per ordinador.

Què fem actualment a Preimpressió? Doncs fem una gran varietat de feines per donar forma al producte final. Treballem amb un programari d'edició de text que ens permet la creació i edició de continguts i compartir informació i interactuar amb els altres mitjans del nostre grup editorial. També utilitzem programes de tractament d'imatge i disseny per fer la publicitat i les infografies.

Comencem a treballar al matí, fent l'alçat, que és la planificació de les pàgi-

nes, distribuint les seccions en funció dels temes i de la publicitat que hi hagi cada dia. I a partir d'aquí us ho expliquem amb un llistat:

- Fer i retocar les maquetes de les pàgines segons les necessitats dels redactors, titulars, fotografies, etc.

- Fer la publicitat i col·locar els anuncis als seus espais pertinents. També fer la publicitat que surt als diferents suplementos especials.

- Les pàgines del diari que no són notícia com hem dit al principi. Això vol dir, el temps, els entreteniments, serveis i necrològiques, maquetar i fer una primera edició de les pàgines d'opinió, petites peces com la borsa o les llotges agràries i algunes altres.

- Fer les infografies, gràfics i il·lustracions que es publiquen a les pàgines per tal de fer més atractiu, visual i entenedor el contingut per als lectors.

I al final del dia, quan totes les pàgines estan acabades, a la nostra secció es revisen i s'envien a la rotativa abans de l'hora límit de tancament. Això sí que no ha canviat, continuem sent els últims del procés d'elaboració del diari.

A la secció també hi ha la persona encarregada del sistema informàtic, que té cura dels ordinadors de Diari de Girona, del bon funcionament del programari comú del grup i la seva aplicació al mitjà.

Segurament, de totes les seccions, la nostra és la que ha viscut més canvis tecnològics, ja que s'ha passat de grans màquines a petits i potents ordinadors i de feines manuals i mecàniques a treballar amb diferents programaris davant d'una pantalla. Però, d'alguna manera, aquesta secció continua essent aquella antiga sala de màquines sense la qual el diari no podria arribar als lectors.

I per acabar, permeteu que ens presentem. Som la M. Mercè Gri, en Joan Montaner, en Pol Valero, en Sendo Masgrau i la Pilar Roca, que és la responsable de sistemes.

Busques Talent per la teva empresa?

- ✓ Més de 15 anys d'experiència en selecció de personal de diferents sectors
- ✓ Cerca directa i gran coneixement del mercat
- ✓ ACTITUD, MOTIVACIÓ I COMPROMIS! Els nostres 3 pilars indispensables

NOMADA HR
Talent

Contacta amb nosaltres

+34 660 80 53 61

info@nomadahr.com

www.nomadahr.com

Perquè les persones marquen la diferència

ADMINISTRACIÓ PUBLICITAT I FOTOGRAFIA

Els papers que no es veuen

DDG
Girona

Malgrat que els lectors de **Diari de Girona** veuen el producte final, hi ha un seguit de tasques que no es perceben en aquest «producte final», però que sense les quals seria impossible que arribés a les mans de les persones que ens llegeixen.

Un d'aquests departaments és el d'Administració, que s'ocupa de tota la paperassa necessària perquè la màquina del diari pugui estar al costat dels seus lectors i anunciants cada dia. Sense els pressupostos, les factures, els controls de despeses i ingressos, les nòmines del personal, la vigilància dels horaris, les negociacions amb la rotativa Imprintsa, ubicada al Bages, i un munt de feines més que són difícils de veure, no podríem aixecar la persiana simbòlica cada dia. Aquest equip també és el que està situat just darrere de l'altra persiana, la física, i per tant són els treballadors que estan a la primera línia en el moment en què una

Part de l'equip d'Administració. Foto: Aniol Resclosa.

persona passa per la porta del passeig general Mendoza número 2 de Girona.

Com a resultat, són aquells que reben els lectors, anunciants o veïns que venen a estirar-nos les orelles per alguna informació que no els ha agradat o a felicitar-nos per alguna altra de la qual estan contents. Com també són els primers que contesten al telèfon i que cuiden, amb la màxima amabilitat, aquells subscriptors que demanen infinitat de coses diferents. Són, en

definitiva, la primera línia de foc.

Aquest equip està liderat des de fa dos anys per Maneu Fernández que, a més dirigir administració, també ho fa a Publicitat. L'equip està format que Pere Espígol, Cristina Burrassó, Judit Perpinyà, Anna del Moral i Judit Carmona, que treballen estretament, fent feines per a tres de les capçaleres de Prensà Ibérica a Catalunya (Regió7 de Manresa, Empordà de Figueres i Diari de Girona).

DDG
Girona

Fa uns anys, als treballadors del departament de Publicitat, se'ls anomenava «comercials» i la seva tasca era bàsicament anar a les empreses a buscar qui es volia anunciar al Diari. Posteriorment, van passar a ser «agents» i des de fa un temps són «assessors». El món de la publicitat és un dels que ha hagut de fer un gran esforç per adaptar-se al món cada vegada més canviant, especialment des que va aparèixer la digitalització.

L'equip de Publicitat de **Diari de Girona** s'ha adaptat, perdó, s'adapta cada dia que passa al nou entorn digital, on les campanyes amb les quals confien els empresaris de les comarques de Girona estan estrictament mesurades en resultats i adaptades a les necessitats de petita, mitjana o gran empresa.

Escollar l'empresari

Per tant, ara cal escoltar l'anunciant, saber molt bé el que necessita i encertar en allò amb el qual se'l pot ajudar a prosperar. Aquesta és la principal tas-

Membres del departament de Publicitat. Foto: Aniol Resclosa.

ca del nostre equip.

A més, el fet de pertànyer a un grup de comunicació com Prensà Ibérica, amb 27 diaris, diversos setmanaris i revistes i canals de ràdio i televisió fa que des de Girona es pugui oferir cobertura publicitària, d'esdeveniments o de continguts patrocinats a qualsevol punt d'Espanya.

Aquest és el nou món de l'equip comercial, dirigit per Anna López i amb la direcció de Desenvolupament de negoci en mans d'Anna Salamaña. La resta de persones que el formen són els assessors Cati Garcia, Àlex Raurich, Josep Mitjà i Nil Colomer, i la feina de suport (facilitador d'un munt de coses) d'Aleix Pagès.

Fotografiar el món i ser-hi quan se't necessita

DDG
Girona

Hi ha feines que no es veuen, però n'hi ha que es veuen molt. Aquesta és la dels reporters gràfics de Diari de Girona, que van allà on es produeix la notícia i com que són forces menys que els redactors, sovint s'han de multiplicar per poder arribar allà on els periodistes els enviem. Per això, tothom els coneix, tothom sap qui són i quasi tothom els respecte. Quasi tothom perquè no sempre aquell que ha de ser fotografiat, vol que se'l fotografiï. I per això, a vegades els fotògrafs són els que reben més patacades.

Dit això, Marc Martí, Aniol Resclosa, David Aparicio, Pere Duran, Basili Gironès i Josep Ribas Falgués són amants de la feina que fan i saben com s'han d'enfrontar a mil situacions diferents. La seva tasca també ha canviat amb els anys i molt i la tecnologia els ha ajudat a poder ser presents a molts més llocs que fa uns anys. De fer fotos gairebé a cegues amb les antigues càmeres analògiques, han passat a les digitals que els permet veure en tot moment si una fot és bona o per llençar. I la poden enviar a la redacció d'immediat des de qualsevol lloc del món on hi hagi cobertura.

Corresponsals i caps de setmana

No podem oblidar tampoc la figura dels col·laboradors i periodistes de cap de setmana. Sense ells no podríem arribar a molts llocs, no ens podríem assabentar de moltes notícies, no podríem cobrir totes les franges horàries els 365 dies de l'any.

Jordi Remolins i Pere Duran ens cobreixen el Ripollès i el Pla de l'Estany, respectivament i són figures de les poques que en queden als diaris. Controlen la informació més local en els seus respectius territoris.

Ariadna González, Carla Ventura, Daniela Cabeza, Oriol Bernà i Roger Rubió hi són sempre quan se'ls necessita, per cobrir vacances, caps de setmana o les baixes del personal fix de la redacció

XARCUTERIA

• DE TOTA LA VIDA •

DELIZIAS

CADA LLESCA ÉS COM UNA

obra d'art

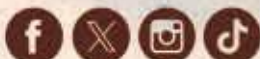
FELIÇOS 135 ANYS!

Des de Noel us volem acompanyar per seguir construint
una trajectòria plena d'èxits

CONEIX
EL NOSTRE
COMPROMÍS

Segueix-nos a:

www.noel.es

VOLVO

La sostenibilitat és el nostre fort.

Volvo EX40 i EX30. Descobreix
la nostra nova gamma de SUV elèctrics.

Volvo EX40

Aconseguir-lo a turismesgirona.com

Volvo EX30